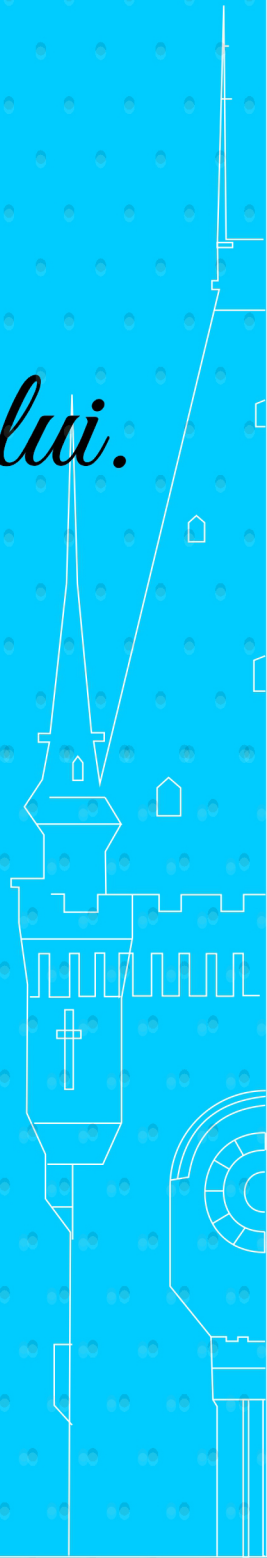

Poveștile Iașului.

2024

Editura *Asachiana*
Iași • 2024

POVEȘTILE IAȘULUI.
2024

**POVEȘTILE IAȘULUI.
2024**

Asachiana

Copertă: *Cezar BACIU*

Poveștile Iașului. 2024

ISSN 3061-5070 ISSN-L 3061-5070

Copyright © – Toate drepturile rezervate

Editura Asachiana

Redactori: *Florentin BUSUIOC*
Dumitru ȘERBAN

Apărut 2024
Iași – România

Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași
Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 8-10,
(Galeriile Comerciale, mezanin), 700063
Telefon: (+4) 0332 110044
E-mail: contact@bjiasi.ro
Web: <http://www.bjiasi.ro/>

Cuvânt lămuritor

Poveștile Iașului este un proiect al Bibliotecii Județene „Gh. Asachi” Iași, care își propune încurajarea creației literare în proză, având ca sursă de inspirație Iașul și împrejurimile sale, proiectul adresându-se elevilor de gimnaziu și de liceu. Prezentul volum este o selecție dintre lucrările participante la concurs. Au răspuns invitației noastre tineri autori din gimnazii și licee ieșene, îndrumați de profesorii lor: Tamara Antoci (Liceul Tehnologic „Petru Poni” Iași), Roxana-Ioana Arhire (Colegiul Național „Emil Racoviță”), Alma Brumă (Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași), Mihaela Calabalic (Colegiul Național Iași), Mariana Chiriac (Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași), Mihaela-Alina Chiribău-Albu (Colegiul Național Iași), Andreea Costin (Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău), Mihaela Crupenschi (Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași), Claudia Fotache (Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași), Petru Istrate (Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași), Lăcrămioara Olaru, Ana Iuliana Olinici (Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași și Școala Gimnazială „Bogdan Petriceicu Hașdeu” Iași), Veridiana Popa (Școala Gimnazială „Dimitrie Sturdza”, Popești), Anișoara Sprânceană (Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani), Veronica Voroianu (Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Iași).

Juriul concursului a fost alcătuit din Constantin Dram (președinte, prof. univ. dr. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași), Florentin Busuioc (editor, Biblioteca Județeană „Gh.

Asachi" Iași), Dumitru Șerban (redactor, Biblioteca Județeană „Gh. Asachi" Iași).

Au fost desemnați următorii câștigători:

*Secțiunea gimnaziu: **Ilaria Rebeca BURLACU**, clasa a VII-a, Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza" Iași și **Roberta HERB**, clasa a VII-a D, Colegiul Național Iași*

*Secțiunea liceu: **Daria Elena ASĂVOEI**, clasa a X-a C, Colegiul Național „Ștefan cel Mare" Hârlău și **Ilona LEHACI**, clasa a IX-a, Colegiul Național „Emil Racoviță" Iași*

Clasele V-VIII

Bojdeuca din Țicău

Orașul Iași este un centru important al culturii și spiritualității românești, fiecare colț ascunzând câte o poveste, fiecare stradă păstrând ecouri din trecut. O plimbare prin Iași este o adevărată călătorie în timp.

În inima orașului, printre dealurile liniștite, se află Bojdeuca lui Ion Creangă, un obiectiv pe care de multă vreme doream să-l vizitez împreună cu părinții. Într-o frumoasă zi de toamnă, navigatorul mașinii ne-a condus la adresa pe care tata o introdusese: strada Simion Bărnuțiu numărul 4. Intrând în curte, căsuța modestă, cu acoperiș de șindrilă și ferestre mici, desprinsă parcă din basmele copilăriei, ne dădu binețe și ne invită să îi descoperim povestea.

Mica locuință, alcătuită din două odăi și un cerdac, l-a găzduit pe scriitor vreme de aproape două decenii, devenind apoi primul muzeu memorial literar din România.

Cu zidurile sale albe și calde, Bojdeuca este un simbol al simplității și al autenticității, fiind pentru marele scriitor nu doar un adăpost, ci și un liniștit univers creator, în care cuvintele simple au prins viață și s-au transformat în povești care aduc și astăzi zâmbetul pe buze. În acest loc,

Creangă a scris și a visat alături de prietenul său Mihai Eminescu.

În camera de lucru, prin ferestrele mici, parcă simți cum pătrunde lumina blândă la apus de soare, mângâind lampa, tocul, călimara și foile lăsate pe masă, martore tăcute ale unei creații fără de seamă.

În bucătărie se află cuptorul cu horn, asemănător celui de la casa părintească din Humulești, masa de lemn cu trei picioare, cuptorul, icoana dăruită de mama sa, portretul vecinei sale, Tinca Vartic, și multe alte obiecte memoriale originale.

Pășind în cerdacul din spatele casei, m-am dus cu gândul la prietenia dintre Creangă și Eminescu alături de care petrecea ceasuri întregi privind dealurile din împrejurimi și împărtășind multe lucruri frumoase.

Mergând prin curtea micuței case, parcă te cufunzi în lumea copilăriei lui Nică din „Amintiri din copilărie”. Aici, Creangă a re trăit și a scris cu măiestrie despre năzdrăvăniile și bucuriile copilăriei sale, despre satul moldovenesc și personajele sale faimoase, fiecare pagină păstrând nostalgia anilor petrecuți la Humulești.

Bojdeuca din Țicău nu este doar o casă, este o fărâamă de istorie literară, o comoară pentru cultura românească. În ea trăiește sufletul lui Creangă și o parte din sufletul orașului Iași, deoarece aici s-au legat prietenii și au prins viață cuvinte care aveau să cucerească generații întregi.

Astfel, Bojdeuca din Țicău este o casă simplă, dar fermecătoare, în care se simte pulsul unui oraș ce își cinstește valorile culturale, păstrând vie flacăra creatoare a lui Ion Creangă, unul dintre cei mai mari povestitori români.

Iașul

Încă de demult se știe că Iașul a avut mereu o mare importanță și, în ciuda schimbărilor și evoluțiilor, a rămas în istorie. Acum mult timp în urmă, Iașul a fost și capitală a României, dar Bucureștiul i-a luat locul. Iașul are ceva pe care nicio țară nu o mai are, și anume renumita Catedrală care este specială pentru păstrarea moaștelor Sfintei Parascheva de la Iași. Lăsând trecutul în urmă, ce ar fi să facem un tur prin cele mai frumoase și vizitate locuri din Iași? Un alt mare monument pe care îl găsim în Iași este Palatul Culturii, care merită vizitat de cât mai mult ori. Apoi, avem Grădina Botanică, unde ne putem relaxa și simți mireasma celor mai multe flori. Însă, acest oraș minunat, fiind bogat în istorie și având multe monumente și obiective excepționale de vizitat, eu vă voi povesti doar despre un loc special din Iași, și anume despre Palatul Culturii. Palatul Culturii, cunoscut în prezent sub numele de Complexul Muzeal Național „Moldova”, datează din anii 1906-1925, fiind construit pe locul fostului Palat domnesc.

Palatul Culturii a fost inaugurat în anul 1926 de către regele Ferdinand al României și are o înălțime de 55 metri. Acest palat este cunoscut nu numai după istorie, ci și după minunatele, largile și vechile exponente care pot fi văzute în

incinta sa. Pe pereții unei camere se pot vedea imagini cu fiecare domnitor important al României. În primul rând, vreau să vă spun faptul că, din păcate, în palat nu se poate urca până sus, acolo unde este și ceasul, dar, în schimb, este o încăpere în care se pot observa și analiza diferite costume populare specifice portului românesc, care te vor duce cu gândul la vechiul Iași și la toți oamenii care încearcă să păstreze ceva din ce a mai rămas din istoria României. În al doilea rând, ceea ce aș vrea să precizez și să aduc la cunoștință, în caz de vreți să îl vizitați, este extenuantul și complexul mozaic care este amplasat chiar în mijlocul sălii principale, iar pentru a vedea mai bine acest mozaic, puteți urca scările și să vă uitați de sus. Iar, dacă vă plimbați, pur și simplu, pe culoarele acestui edificiu, puteți să vă opriți și să trageți o privire la statuetele sculptate cu domnitori ai României. În concluzie, acest palat merită vizitat măcar o dată în viață.

Lumina inimii

Aerul era însăși lumina aurie. O îmbietoare și dulce mireasmă de crini plutea pe razele soarelui care parcă încerca să se ascundă în spatele clădirilor pline de istorie. Vara începuse să își facă cunoscută prezența în natură și în inimile trecătorilor purtați de vise.

Într-o minunată zi de iunie, aceasta era imaginea Iașului de altădată. Fiecare pas făcut de un vizitator în Iași îl ducea cu gândul la istoria bogată. Pictate în cele mai frumoase culori de către gingașe zâne, florile puteau fi găsite oriunde, dând un farmec unic frumosului oraș. În centru, Palatul Administrativ se ridica grandios și impunător. Palatul Roznovanu, mai mic și mai delicat decât primul, se înălța având farmecul lui, ocupând locul de importanță semnificativă. Din când în când, pe străzile unde pitorescul era în toată splendoarea, mai trecea câte o trăsură în care se aflau locuitori ce ocupau un grad mai înalt pe scara socială. Mănăstirile și bisericile contribuiau și ele la luminarea orașului, fiind simbol al credinței și al evlaviei specifice Moldovei. Natura împrejmua Iașul, colinele de la marginea acestuia fiind acoperite cu păduri verzi, păduri din smarald, cu aer curat, înviorător. Printre copacii din aceste păduri, se jucau razele soarelui vesel, ca într-un labirint.

În Iașul acesta, special și parcă rupt din povești vechi, urma să ajungă doamna Cantemir, venită aici cu soțul dumneaei. În acea zi, dis-de-dimineăță, plecaseră împreună de la București, din orașul regelui. La răsăritul zorilor, trebuiseră să se grăbească să prindă trenul către Iași. Doamna Cantemir era ieșeană, dar în urmă cu zece ani se căsătorise cu tânărul avocat Cantemir, și a trebuit să lase în urmă orașul copilăriei și să se mute în capitala țării. Ei nu îi plăcea Bucureștiul, căci i se părea aglomerat, mai comercial și incomod. Mereu gândurile ei se îndreptau spre Iași, un oraș care, dacă s-ar asemana cu un suflet, ar fi numit pur și sincer. Fiecare vară și-o petreceau în Moldova, într-un sat unde aveau o casă moștenită, cu vaste și verzi grădini. Doamna Cantemir căutase să le insuflă întotdeauna copiilor ei dragostea față de Moldova, dragostea față de frumosul și, comparativ cu Bucureștiul, coloratul Iași. De data aceasta totuși, au decis să nu vină cu dragii lor copii – urmau să stea doar câteva zile, avusese treburi de rezolvat domnul avocat. Exista, spre mulțumirea doamnei Cantemir, gândul îmbucurător cu privire la faptul că peste puțin timp – două săptămâni, care, se gândea ea, vor părea foarte lungi – vor fi din nou timp de două luni pe pământ moldovenesc, atât de aproape de Iași.

În vremea amurgului, în vremea în care aerul s-a metamorfozat în lumina aurie, soții Cantemir ajunseseră la Iași. Au coborât din tren și s-au urcat în trăsură ce îi aștepta la gară. Stăteau la Iași la sora doamnei Cantemir, căsătorită cu un medic important în regiune. Locuiau în casa în care a copilărit doamna Cantemir alături de restul familiei – sora ei mai mare nu se mutase niciodată. Alesese să locuiască într-o casă plină de istorie, casa familiei și a amintirilor. Îi fusese teamă ca aceste amintiri să nu se piardă în negura vremii, să nu dispară din memoria casei ce purtase de grijă atât de multor generații. Iar doamna Cantemir era mulțumi-

tă că sora ei alesese să procedeze în felul acesta. Îi părea bine că ajungea, din nou, în casa copilăriei. Se simțea fericită că putea să-și întâlnească nepoții pe care nu îi văzuse de multă vreme din cauza unor variate motive.

În timp ce erau în trăsură, doamna Cantemir se gândea la toate lucrurile acestea – la trecut, la viitor, la familie, la București, la Iași și, mai presus de toate, la copilărie. Întotdeauna, încă de când era fetiță, fusese gânditoare, tăcută și cuminte, având curiozități cu privire la lume și punându-și destule întrebări. Una dintre aceste mari întrebări, pe care și-o adresa de mult timp, era dacă rămăsese în suflet copil. I se părea că ceva din ea dispăruse – se maturizase atât de mult, oare? Nu putea răspunde. De multe ori, în copilărie, auzise persoane care vorbeau despre cât de important este să rămâi copil toată viața. Acum, când ajunsese de vârsta celor pe care îi auzise atunci vorbind despre lucrul acesta, se întreba dacă respecta acest sfat, acest principiu. Oamenii îi admirau frumusețea și caracterul bine format, sufletul ei frumos. Dar în punctul acesta ajungea mereu – sufletul de copil sau cel de adult? În trăsură, pe străzile Iașului, oamenii se uitau la ea, unii îl cunoșteau pe soțul ei și îi salutau, dar doamna Cantemir căzuse în acea visare și nu mai era atentă la peisajul ieșean sau la cetățenii ce mergeau pe străzi. Trecătorii observau, în schimb, o tânără delicată ce putea fi asemănată, datorită grației ei, cu o zână. Doamna Cantemir avea un ten alb și fin ca petalele unei flori și buze roșii, ce inspirau delicatețea limbajului folosit. Părul brunet și bogat, ce cădea în valuri, era acum aranjat și împletit strâns sub pălăria mare, albastră, cu variate tipuri de pene ce aveau nuanțe pastelate și fine. Avea o rochie de culoare cerului, de un albastru luminos, ornată cu variate modele elegante de dantelă delicată. Culorile pe care le purta puteau fi asemănite cu marea – albastrul curat al apei brăzdat

cu valuri albe și spumoase. Lăsând la o parte hainele elegante pe care le purta, cea mai frumoasă podoabă a ei erau ochii – strălucitori ca stelele, de un albastru al hortensiilor. Ochii ei inspirau o lumină copilărească, lumină nevăzută totuși de ea.

*

Cam în același timp, pe parcursul aceleiași zile, o fetiță de opt ani își aștepta mătușa ce urma să ajungă seara, aproape de ora cinei. Locuia într-o casă frumoasă din orașul Iași alături de părinții ei și de ceilalți copii ai casei – un frate și alte două surori. În acest minunat cămin s-a întors după finalizarea programului școlii și s-a așezat în sufragerie ca să urmărească sosirea mult-așteptatei trăsuri. Fiecare din casă avea câte ceva de făcut, așa că s-a adâncit în gânduri. Mama ei avea grijă de bebelușul de un an, o fetiță adorabilă, cel mai mic membru al familiei. Sora următoare ca vârstă nu avea răbdarea necesară să stea și să privească, așa că a ales să plece la joacă în camera copiilor. Fratele mai mare nu era disponibil, urma să ajungă mai târziu acasă, iar despre tată, știa că va ajunge cu puțin timp înaintea trăsuri. Așa știa fetița de opt ani, care, stând la fereastră, contempla frumusețea străzilor pietruite ale Iașului. Era cuminte, gânditoare și vorbea mai puțin decât ceilalți frați. Învățase de curând să citească și îi plăcea foarte mult jocul cuvintelor, jocul poveștilor. Așezată la fereastră, o rază de lumină cădea pe chipul ei, luminându-i fața și scoțând la iveală, parcă, inocența specifică vârstei. Avea o făcuță rotundă, cu obraji îmbujorați. Chipul era ornat cu o guriță ce inspira veselie și doi ochi scânteietori, albaștri, de nuanța unui cer palid. Soarele se reflecta în ei, izvorând astfel raze de lumină prin toată camera întunecată. Părul fin, de culoarea ca-

ramelelor, cădea pe umerii mici în bucle mătăsoase. Era îmbrăcată cu o rochie albastru-deschis, cu guleraș alb din dantelă și pantofi albi ca zăpada. Nu avea mereu haine așa de elegante; azi era îmbrăcată astfel pentru venirea musafirilor. Ei îi plăceau rochiile mai simple, cu care putea merge la joacă în grădini și în păduri, în natură.

Mărioara era un copil curios și aștepta cu nerăbdare să vină musafirii. Părinții îi spusese că va veni sora mamei ei, doamna Cantemir, după căsătorie. Fetița nu își aducea aminte de dumneaei, o văzuse cu mult timp în urmă, când era foarte mică. Cu o vară în urmă, stătuse alături de fratele și sora ei la bunici, într-un sat de lângă Iași. Nu știa dacă mătușa ei venise în vizită la Iași sau nu atunci. Dar lucrul acesta nu conta acum. Mărioara era mereu încântată să cunoască oameni noi și la fel simțea și în cazul acesta. În orice interacțiune sau prietenie nou dobândită exista ceva interesant, ceva de descoperit, iar lucrul acesta îi plăcea cel mai mult fetei.

*

Doamna Cantemir venea mereu cu drag la Iași dintr-un anumit motiv: spera să găsească inocența și copilăria pe care, se gândea dumneaei, le pierduse odată cu trecerea timpului. Spera ca, în orașul copilăriei, să își găsească ipostaza de copil care simțea că dispăruse din ea. Poate că, pe holurile vechii lor case, la locurile de joacă ale copiilor, va învia ingredientul secret care o va readuce la vârsta inocenței. Voia, măcar pentru o perioadă scurtă de timp, să uite de atribuțiile de acasă, de la București, și să se simtă o fetiță. De aceea, a doua zi, după micul dejun, planificase cu sora ei să iasă în pădurile de pe lângă Iași, să simtă natura pe care o iubea atât de mult pulsând în ea. Acestea erau planurile ei

sau mai bine spus visurile ce spera din toată inima să se împlinească la Iași.

*

Mărioara privea atentă apusul de soare. Mingea de foc, sfioasă, se ascundea de ceva vreme în spatele caselor. Cerul palid devenise acum o paletă de culori calde, nuanțe de roșu strident, oranj copt și galben-auriu. Norii au plecat: s-au dus la culcare. Pătura caldă a verii acoperea Iașul.

În aceste momente, fetița a auzit un sunet venind din capătul aleii, probabil trăsura. Servitoarele începuseră să aranjeze lucrurile prin casă, la comanda mamei Mărioarei. Aceasta i-a atras atenția fiicei ei să se pregătească, căci văzuse din balconul de la etaj faptul că musafirii urmau să ajungă. Nu peste mult timp, lucrul acesta chiar s-a întâmplat.

Tatăl Mărioarei a intrat și el alături de oaspeți, iar frațele fetiței era cu el. Mărioara a stat și a privit-o îndelung pe doamna atât de frumoasă, atât de radioasă, timp în care aveau loc, pe rând, întâmpinarea, salutarile și îmbrățișările. La rândul dumneaei, doamna Cantemir a fost peste măsură de uimită când și-a văzut nepoțica cea mare: semăna atât de mult cu dumneaei la vârsta copilăriei! Avea aceiași obraji îmbujorați ca niște petale de trandafir, ochii scânteietori, privirea plină de atenție și curiozitate. Simțea că, dintr-odată, în lumea ei, intrase un suflet înrudit, un suflet ce o putea înțelege la perfecție, o ființă cu aceleași caracteristici și gânduri. Vise îi zburau doamnei Cantemir în minte; se simțea mai fericită ca niciodată. Pe parcursul cinei, a mai stat de vorbă cu minunata fetiță pentru care avea o iubire crescândă. Mai mult a vorbit Mărioara, doamna Cantemir voia să asculte vorbele dulci ale copilăriei. I-a povestit despre școală, prietene și joc – cele mai sincere subiecte de

conversație. Doamna Cantemir a îndrăgit vizibil și ceilalți trei copilași, dar simțea, înăuntrul ei, o recunoștință și o afecțiune mult mai mare față de fetița de opt ani. Ceva a început să îi spună că visurile ei se vor împlini în această călătorie la Iași.

După cină, au mai stat puțin cu toții să rememoreze amintiri ce păreau îndepărtate, prinse în vârtejurile timpului, iar după aceea, au mers către dormitoare, la culcare. Cu puțin timp înainte de somn, doamna Cantemir a stat lângă fereastră și a privit cerul întunecat, gândindu-se la toate lucrurile întâmplate pe parcursul zilei, aproape visând. Prima stea este, de fiecare dată, o minune. Doamna Cantemir a surprins apariția acesteia și a zâmbit recunoscătoare. A înțeles că fetița dragă este, pentru dumneaei, o minune.

Luna s-a înălțat și ea pe cer, palidă și rece. Stelele au creat, alături de astrul ceresc nocturn, o coroană plină de diamante pe creștetul nopții, pe deasupra Iașului, transformând orașul într-o regină a luminilor.

*

A doua zi dimineață, soarele mângâia blând Iașul și împrejurimile. Norii nu au fost prezenți la întâlnirea culorilor de pe cer, la răsărit, și nici acum nu se aflau în compania soarelui. Doamna Cantemir s-a trezit bine dispusă și a coborât la micul dejun, unde s-a întâlnit cu ceilalți membri ai familiei. Mărioara era sclipitoare, avea o față veselă și doamna Cantemir s-a gândit că fetița răspândea în jur fericire. După ce au savurat masa, doamna Cantemir a fost anunțată de către sora dumneaei că nu va putea să meargă cu ea la plimbare – avea de îndeplinit niște sarcini în oraș, fiind zi liberă, așa că i-a propus Mărioarei să meargă ea cu mătușa la promenadă, iar fetița a acceptat încântată, deoa-

rece și ei îi plăcea să petreacă timp cu dumneaei. Doamna Cantemir simțea că în inima ei pulsează lumină.

Au plecat fericite și, după ce au străbătut o parte din Iași admirând pitorescul și simțind aerul plin de miresmele crinilor, au ajuns în apropierea pădurii în care voiau să își petreacă dimineața. Din soare izvorau raze pline de lumină. Acesta era regele, el domina lumea în acea zi. Cerul era de un albastru deschis: era aproape palid din cauza luminii intense. Copacii se înălțau zvelți și înviorați, iar printre ramurile acestora, curgea aur pur născut din soare. Iarba de un verde intens era presărată cu delicate floricele ce erau pictate cu grijă în nuanțe deschise. Doamna Cantemir și Mărioara sorbeau frumusețea peisajului. Ambelor le era dor de locul acesta; îl mai văzuseră, dar cu mult timp în urmă. Acum li se arăta în toată splendoarea sa.

Doamna Cantemir nu mai avea acel aer nobil din ziua precedentă, deoarece alesese să fie naturală. Purta o bluză albă, vaporosă, cu motive tradiționale românești și o fustă simplă, ușoară, dintr-un material închis la culoare. Capul nu îl avea acoperit de nicio pălărie elegantă. Părul brunet, cu reflexe castanii în lumina soarelui, îl purta împletit într-o cunună bogată în jurul capului. Fața îi era radioasă, buzele roșii ca macii, ochii ca stelele văzute pe cer în seara precedentă, iar în ansamblu, părea mai fericită. Mărioara avea și ea tot o rochiță albă ca neaua, cu o fundiță pe care i-a făcut-o mătușa ei. Buclele fine îi erau susținute de o bentiță verde de catifea. Avea o înfățișare care o încânta nespus pe doamna Cantemir: avusese și ea o rochiță asemănătoare cu a nepoatei ei. Amândouă semănau, gingașe și grațioase, cu niște zâne ce pictau atât de delicat florile din lume.

Pentru început, s-au plimbat puțin prin pădure, fiind tăcute, simțind parcă gândurile celeilalte. Au sărit, râzând ca niște clopoței, peste pâraiașe firave ce șerpuiau printre

copaci. Mărioara a propus să se joace de-a zânele și, sărind și alergând printre copaci, au pus vesele jocul în aplicare. Doamna Cantemir și-a pus flori în părul împletit și s-a gândit, în toate acele momente, la cât de frumos este jocul specific copilăriei. Apoi, au mai mers pentru a descoperi locuri noi, nemaivăzute de ele până atunci. În urma acestei cerce-tări, s-au împrietenit cu un crâng de mesteceni, loc în care au decis să se așeze pe iarbă și să guste din bucatele aduse de doamna Cantemir într-un coș de picnic. Erau înconjurată de flori picurate de rouă: narcise aurii ce tremurau ușor, bătute de vânticelul cald, crizanteme cu petale bogate, albe și crini impunători pătați cu oranj. După ce au terminat masa, doamna Cantemir a ascultat-o pe nepoata ei spunându-i despre poveștile învățate, discutate la școală și pe care i le-au zis mama și bunicii. Mătușa ei a fost atentă la sinceritatea și simplitatea viziunii ei asupra lumii, a părerilor ei.

Doamna Cantemir a realizat că ea își dorea să își folosească imaginația din nou, așa că i-a propus Mărioarei să inventeze împreună o hartă, un plan pentru tărâmul zânelor. Pe parcursul unui timp îndelungat, și-au imaginat, având harta întipărită în minte, ateliere magice, păduri fermecate și inclusiv casele lor, dacă ar fi zânele inventate la începutul plimbării. Mărioara a spus că, dacă ar trăi în acel fermecat și minunat tărâm de basm, ar avea o rochiță roz, lucioasă, cu dantelă, și o baghetă cu care poate picta florile și fluturii ce ajung în lumea oamenilor. Doamna Cantemir a zis, căzând încă de pe atunci pe gânduri, că dumnezeii i-ar plăcea să fie o zână a naturii, îmbrăcată simplu, în muselină albă, cu părul bogat curgând pe spate, locuind printre flori.

După aceea, s-a lăsat peste ele tăcerea. Se auzeau trilurile păsărilor din înaltul cerului, atât de lin și melodios. Pârâiașul cânta și el, jucăuș, rememora amintiri vechi purtate departe, în trecut, de apele sale cristaline. Se ogândiseră

multe fețe îmbujorate de copii în aceste ape; el le murmură și păstra, ca pe o comoară, vorbele.

Doamna Cantemir stătea și privea fetița tăcută așezată lângă dumneai. A privit-o lung cum stătea așa, cuminte, și contempla frumusețea pădurii bătrâne. I-a luat mânuța și a ținut-o în a ei; Mărioara nu a zis nimic, nu a rupt vraja liniștii. Doamna Cantemir simțea că își regăsise copilăria, se întorsese la vârsta inocenței. Această fetiță, atât de mică și delicată, o învățase, fără vorbe mari, doar prin vorbe sincere, ce înseamnă să rămâi copil toată viața. *Imaginația* era secretul, imaginația specifică acestei vârste atât de frumoase și de minunate ajută la păstrarea anumitor calități, poate valori, pe care le întâlnim în copilărie. Din imaginație se naște și visarea, starea în care cădea de mult ori fetița, starea pe care doamna Cantemir nu o mai simțise de multă vreme la intensitate maximă. Căderea în visare cu ajutorul atât de prietenos al imaginației luminează orice inimă. Această cădere în visare ne face să călătorim într-o lume mai bună, plăsmuită, unde simțim că fericirea, recunoștința, generozitatea și empatia sunt singurele emoții simțite de inimile noastre. Copiii sunt mai bucuroși, mai vioi, au gânduri mai vesele, deoarece călătoresc foarte des în această lume, grație imaginației pe care o folosesc neîncetat. Imaginația există în noi toți, trebuie doar să o scoatem la iveală de sub straturile realității care ne-o ascunde.

Doamna Cantemir simțea mai mult ca niciodată faptul că razele soarelui ajung în inima ei. Redevenise Alexandra, micuța fetiță de la Iași.

Din soare se revărsa aur strălucitor. Lumina a învăluit fiecare om, fiecare floare, fiecare ființă. Un vânticel înmiresmat purta bucuria peste cele șapte coline ale speranței și ale amintirii, care sunt întrupate de Iași, orașul drag al amintirilor.

Magia unei zile de vară

Uitându-se pe geam, Maria încerca să-și planifice în minte noua zi ce răsărea înaintea ei, zâmbitoare. Pentru că era vacanță, nicio mașină nu deranja liniștea dimineții, auzindu-se doar un ciripit îndepărtat de vrăbiuță. Senti-ment straniu, nu era obișnuită cu liniștea, Iașul ei drag fiind în ultimii ani asediat de prea multe autovehicule. Răcoarea plăcută o învălui pe fetiță, atunci când aceasta a deschis geamul, aerul încă nepoluat înviorând-o. Sora ei, ce dormea, se ridică ușor, fără a face zgomot, și o îmbrățișă pe Maria. Ea se întoarce și zâmbi, bucurându-se de momentul unic, ca din povești, dintre ea și surioara ei, Elena.

Copacii de lângă fereastră parcă o îndemnară la o plimbare în natură și cel mai potrivit loc i se păru grădina botanică, mai ales că e și foarte aproape de casa lor. „Cu siguranță aerul curat și florile ne vor face ziua mai frumoasă”, își spuse hotărâtă Maria. După ce Elena aprobă ideea surorii ei mai mari, cele două decid să facă și un picnic în natură, pe lângă plimbarea plănuită.

Maria își ia un ghiozdan încăpător, gustări, o pătură pufoasă și un aparat radio; în vacanță, cele două fete ascultă în fiecare dimineață emisiunea lor preferată, așa cum fac și pe drumul spre școală, în mașina tatălui lor. Deodată, își

amintește că trebuie să-și anunțe părinții cu privire la plecarea neașteptată, dar gândul de a-l suna pe tatăl său nu o prea încântă, așadar decise să nu comunice nimănui ieșirea lor.

Drumul către grădina botanică este lin și liniștit, nimic nu le atrase atenția. Rămâne surprinsă atunci când realizează că grădina deodată nu mai există, ci s-a transformat complet, aleile au fost reparate, aranjamentele florale s-au înmulțit considerabil, iar copacii s-au înălțat până la cer. Păsările zboară printre ramuri și fac să foșnească ușor frunzele, insectele stau ascunse prin tufișuri sau sub pământul jilav de la roua dimineții. Două doamne guralive stau pe o bancă, admirând lacul curat și rațele care îl stăpânesc. Câteva fac turul lacului, iar altele se îndreaptă spre culcușul lor din papura deasă de la margine.

Maria se oprește la umbra unei sălcii, cu Elena alături. Scoate pâinea destinată rațelor și se apropie cu grijă de marginea lacului frumos, aruncând bucățele mici păsărilor. Elena întinde mâna, iar Maria îi dă și ei câteva bucăți de pâine pentru a hrăni rațele. Zâmbesc amândouă atunci când o rață se apropie de ele și apucă o bucată din palma Elenei.

După ce au hrănit păsările, cel de-al doilea gând al fetelor a fost să ajungă la faimoasa seră, unde se află copaci și plante exotice. Urcă treptele, uitând să le numere, așa cum făceau când erau mici, și se trezesc sus, pe deal, fascinate de culorile explozive ale naturii. Își așază pătura pe o porțiune de iarbă proaspăt tunsă, lângă un aranjament floral unic, care a lăsat-o pe Maria cu gura căscată. După cum își amintește Elena, mama lor le povestea de un moment anume, în care aceste aranjamente înfloresc. Maria se întinde după pătură, privind cerul de un albastru perfect. Doar doi nori singuratici plutesc pe întinderea nesfârșită a cerului, căpătând o oarecare simetrie. Închide ochii pentru a-și relaxa

mintea. Mirosul ierbii abia tăiate plutește deasupra nărilor sale, amestecându-se cu parfumul florilor din apropiere. Radioul zumzăie în fundal, două voci discută despre canicula din această vară. „Respectați îndrumările doctorilor legate de caniculă! Efectele pot fi grave!”, gândi îngrijorată fata. Noroc că cele două surori au radioul! Maria mereu are ași în mână, află noutățile mai repede decât alți oameni, pentru că îi place să fie informată și e atentă la fiecare detaliu.

Elena scoate pachetul cu mâncare din ghiozdan, fără ca sora ei să-și dea seama, și ademenește o veveriță cu un biscuit dulce. Animăluțul se apropie cu încredere, obișnuit fiind cu oamenii prietenoși din grădină. Coada roșcată și stufoasă atinge pătura neagră. În acel moment, Maria deschide ochii și tresare, neașteptându-se să vadă o veveriță atât de aproape. Țipă, iar veverița fuge la fel de repede cum a venit, lăsând-o pe Elena bosumflată. Maria își cere scuze... Sora ei le acceptă cu greu. Un cuplu se plimbă pe lângă pătura lor, femeia le zâmbește cald, mirată în sinea ei de faptul că cele două fete sunt neînsoțite.

După ceva timp, surorile strâng pătura pentru a merge în seră. Este o clădire mare, din sticlă, cu geamuri îngălbenite de vreme, plină – ochi cu plante de toate felurile, cum nu s-au mai văzut. Sute de specii ies la iveală, atunci când surorile intră pe ușa serei. Pășesc curioase în prima sală și sunt impresionate de expoziția de cactuși mici și mari, cu forme și culori variate. De la un cactus uriaș și întortocheat, de un verde aprins, ajung la un puiut galben cu roșu, căruia tocmai i se deschisese o floare. Următoarea sală e și mai uimitoare, copacii se înalță până la tavanul serei. Verdele țipător al frunzelor împânzise toată încăperea. Elena aleargă fericită printre plantele exotice, miroase toate

florile multicolore și ajunge să vadă și o plantă carnivoră, dar inofensivă.

Lumea plantelor le captivează pe fete, imaginându-și că ar putea trăi aici pe vecie. Armonia din seră este incredibilă. Maria scapă cu greu de vraja irezistibilă a plantelor și își dă seama că a venit timpul să plece spre casă. O caută pe Elena, o apucă de mână și o scoate și pe ea din magia frumoasei lumi exotice. Se întunecase deja, nu realizaseră cât timp au petrecut în grădină. Florile încă se mai vedeau. Cu acele culori minunate, transformate complet în lumina lunii și cu miresmele lor puternice, o fermecaseră iremediabil pe Maria.

În pat, aflată între vis și realitate, fata se gândea la cele întâmplate în ziua care tocmai se încheiase. Nu e nevoie de lucruri complicate pentru a te bucura!

Detectiv aproape ca în filme

Era o zi frumoasă de toamnă, o zi obișnuită de mers la școală... însă era puțin altfel. Fusesem selectată pentru a participa la un eveniment numit FILIT – Festivalul Internațional de Literatură și Traduceri – desfășurat în Iași, orașul meu; evenimentul era programat în timpul programului școlar, ceea ce însemna că nu voi participa la toate orele de curs.

Partea bună a lucrurilor e că m-am putut întâlni, pentru prima oară în viața mea, cu un autor în carne și oase, care ne-a povestit despre experiența lui de scriitor. Veți spune că a fost plictisitor, dar vă înșelați amarnic! Pentru mine avea să fie un vis împlinit!

Totul a decurs conform planului: sesiune de întrebări și răspunsuri, câteva momente interactive, până când cineva sau ceva... l-a furat pe autor. Acesta, pur și simplu, a început să cadă, de parcă scaunul și podeaua nu ar fi fost acolo. Ciudat era că în urma lui a lăsat un bilet pe care scria: *Prin gimnaziu nu te pierzi, la Hasdeu tu mă găsești*. Mi-am dat seama că se referea la gimnaziul Școlii „B.P. Hasdeu” Iași, așa că nu am mai stat pe gânduri și am plecat spre corpul A al școlii mele; am uitat să mărturisesc esențialul: sunt eleva Școlii Gimnaziale „B.P. Hasdeu” Iași.

Ajunsa acolo, mi-am dat seama că nu avea cum să fie prin clase, deoarece în încăperi se desfășurau cursuri, așa că m-am dus la intrarea profesorilor. Într-adevăr, am avut dreptate! În fața cabinetului doamnei director era alt bilet pe care scria, de data asta fără rime: *Mie lectura-mi place s-o citesc la baza Copoului bătrân*. Știam că se referă la Biblioteca Centrală „Mihai Eminescu”. Problema e că Biblioteca e imensă, iar autorul este unul singur, aveam însă timp să mă gândesc la o soluție, pentru că aveam ceva de mers.

M-am dus în stație și am luat primul tramvai. Pe drum, am putut să mă relaxez puțin și să admir natura frumoasă, arămie, dintr-o liniștită zi de toamnă moldavă. Frunzele pictate în fel și fel de nuanțe alunecau lin pe palele firave ale vântului jucăuș, acoperind strada cu un covor gros și galben ca aurul. Și zorile îmi zâmbeau, și soarele mă mângâia cu razele plăpânde, încercând să mă liniștească. Păsările zburau haotic pe bolta senină, cântând și ciripind, fiecare în felul ei, bucurându-se de căldura blândă a toamnei. Totul era ca un colț rupt din rai, însă, la un moment dat, a trebuit să ies din visarea mea autumnală, deoarece ajunsesem la destinație.

Panica m-a cuprins din nou când am ajuns în fața ușii impunătorului edificiu.

Am intrat cu pași mici și timizi, încercând să nu atrag atenția. Ciudat era că, la ora aceea, elevii ar fi trebuit să se afle la școală, însă biblioteca era plină de elevi de gimnaziu și de liceu, în egală măsură.

Când am ajuns la recepție, am găsit un alt bilet pe care scria: *De la pian eu voi cânta, pe scenă tu mă vei vedea*. Am fugit ca arsă spre scenă și am ridicat clapa pianului cu nota DO. Acolo era alt bilet: *Cărți și povești pentru copii am scris toată viața mea*. De data aceasta, am fugit la recepția sectorului cu basme și opere pentru cei mici, descifrând taina stre-

curată cu abilitate de autor în mesajul conceput. Ajunsă acolo, am rămas cu gura căscată, literalmente, când am văzut că toată lumea mă aplauda și mă felicita. Iulian Tănase – scriitorul invitat – și doamna dirigintă mă așteptau cu brațele deschise zâmbindu-mi. Am răsuflat ușurată, știind că toată lumea e în siguranță!

Autorul mi-a spus sincer că nu se aștepta să rezolv misterul, iar, ca răsplată, mi-a dăruit viitoarea sa carte înainte ca aceasta să fie publicată, ceea ce însemna că eram prima cititoare a acestei opere. Ce onoare pentru mine! I-am mulțumit autorului, iar apoi, împreună cu doamna dirigintă și cu ceilalți colegi, am plecat la școală. Mai avem cursuri.

A fost o zi din care, cu siguranță, am învățat multe lucruri noi, am tras multe învățături și mi-am demonstrat că nimic nu e făcut degeaba! Ziua aceea va rămâne în memoria mea afectivă ca „Ziua unui vis împlinit”!

Statuile întunecate

Dinu pedala atât de tare, încât picioarele îl dureau, corpul îl durea, dar aripile i se întindeau. „De data aceasta, am să zbor”, își spuse. Dar ceva a eșuat în experimentul său, căci era cât pe ce să cadă și să se rostogolească prin Piața Unirii. Noroc că doar o frână era stricată, reușind să evite o lovitură gravă.

— Ai grijă, tinere! i-a spus o voce groasă.

Dinu ridică privirea, iar inima parcă i-a sărit din piept când, la câțiva centimetri de roata din față a bicicletei, l-a văzut pe domnul profesor de limba și literatura română, Gabriel Musoianu. Domnul profesor, la acea vreme, era tânăr, purta niște ochelari rotunzi și mici, era îmbrăcat tot timpul la costum, dar ceea ce îl deosebea de ceilalți dascăli de la școala lui Dinu era că în ochii săi o scânteie se aprindea de fiecare dată când vorbea despre cărți, lectură și personaje care prind viață. Dinu, deși râdea pe seama profesorului împreună cu prietenii săi, după terminarea orei, îl urmărea fascinat și mereu încerca să găsească un alt înțeles veșnicilor vorbe de la finalul lecțiilor: „Cititul este o artă.”

— Domnule profesor, vă rog să mă scuzați. Era aproape să vă dobor, îngăimă el, neștiind dacă să se aștepte la ceartă sau va trece cu bine peste întâlnirea-șoc.

— Dinu, Dinu! Mereu grăbit... Și în lucrare ai greșit din această cauză. Cum vrei să îți iei zborul, dacă nu te liniștești?

Băiatul a făcut ochii mari auzind vorbele domnului Musoianu. Știa că acest om citește mult, de la ziar până la cele mai lungi romane, dar nu credea că poate să citească inclusiv gânduri.

— Ei, fii pe pace, totul e bine! O, stai puțin, chiar aș dori să îți înmânez ceva.

A început să cotrobăie prin sacoșa de cumpărături. Era atât de plină, încât se rostogoliră pe asfalt o sticlă cu lapte și o pungă cu mere. Unul dintre fructe s-a rostogolit până la piciorul lui Dinu. Băiatului nu îi venea să creadă că vedea o altă parte a vieții profesorului său, una în afara școlii, departe de sala de clasă. O viață simplă, normală.

— Of, Doamne! Era în buzunar. Poftim! Uite, a ajuns în stație tramvaiul. Trebuie să plec. Ne vedem la școală, luni. Bucură-te de această duminică!

Apoi, profesorul Musoianu a dispărut, urcând în tramvai. Dinu a simțit un obiect rotund și rece. Îi era puțin teamă să se uite, dar consideră că un mister trebuia neapărat rezolvat, așa că s-a așezat pe banca din fața statuii lui Alexandru Ioan Cuza, desfăcând pumnul. Ținea în palmă un ceas atât de frumos, cadranul este albastru, cifrele ce indicau ora erau romane, iar fiecareia din ele îi corespundea câte o zodie. „12 ore... 12 luni... 12 zodii.” Cu cât se uita mai mult, cu atât asemănarea cu ceasul Palatului Culturii devenea mai evidentă. Apoi, și-a dat seama că era ora mesei. Își ridică bicicleta din mijlocul drumului, își puse ceasul în buzunar și o încălecă. Pedală cu viteză pe lângă Colegiul Național și urcă dealul Copoului. Urma să treacă pe lângă universitate, locul în care lucrase tatăl lui. Se uită la acoperișul detaliat al acesteia. Pentru o clipă, i se păru că au apărut în

colțurile sale două perechi de statui, dar când se uită mai bine, acestea nu mai erau acolo, probabil i se păruse.

Ajuns acasă, Dinu a mâncat împreună cu mama lui, apoi s-a închis în camera sa, fermecat de ceasul primit cadou. Deși era ora patru fix, ceasul nu a scos niciun sunet. Dinu se gândi că, dacă era o replică a celui de la Palat, ar fi trebuit să cânte.

Până la urmă, a lăsat ceasul deoparte și s-a gândit să mai dea încă o tură cu bicicleta prin oraș. Se uită pe fereastră. Soarele tomnatic, dintr-o zi a anului 1989, își lăsa razele să intre în camera lui. Afară era destul de frig, dar lui Dinu îi plăcea să se simtă calduț la interior, în timp ce mâinile îi erau reci. S-a întins pe pat și și-a amintit de plimbările lungi pe care le făcea cu tatăl său. Îi era dor de el, dar știa că nu îl va mai vedea niciodată. Doar imaginea lui urma să rămână în sufletul lui Dinu pentru totdeauna. Câteva lacrimi au sclipit în colțul ochilor, iar apoi băiatul a adormit.

S-a trezit auzind muzica de la Palatul Culturii. Cum era posibil? Se afla atât de departe! Se ridică din pat și observă că ceasul de pe noptieră, primit de la profesorul Mușoianu, strălucea în întuneric. S-a uitat la oră. Era miezul nopții adormise și se lăsase purtat de vârtejul viselor sale. Nu îi venea să creadă ceea ce se întâmpla. Degetele tremurânde au apucat ceasul și scântei au ieșit din el. Muzica se auzea din ce în ce mai tare. Chiar atunci, biblioteca lui Dinu a început să se clatine, iar cărți cădeau din ea pe podea. Băiatul nu știa ce să facă, stătea împietrit și se uita la spectacolul din fața lui. Deodată, volumele de jos s-au ridicat în aer și au început să își fâlfâie copertile de parcă erau păsări din hârtie. Toate au ieșit pe fereastra deschisă și s-au așezat unele lângă altele, ca un covor zburător. Dinu s-a apropiat de pervaz și a zâmbit. Fie că era vis, fie că era realitate, el va zbura! S-a urcat pe covorul de cărți și a simțit cum este i-

nundat de o bucurie ce fierbea înăuntrul lui. Întunericul era sinistru, înconjura casele cu ceața lui neagră și groasă. Vedea o altă parte a Iașului și fu cuprins de neputință. El zbură, dar mii de suflete erau la sol, protejate doar de lumina lămpilor cu gaz. A auzit-o de multe ori pe mama lui spunând că viața lor trebuia să fie de un infinit de ori mai bună, dar teama conducea de fapt toată țara.

Covorul din cărți îl purta pe Dinu prin cotloanele dintre case și blocuri, până când vehiculul magic s-a oprit pe acoperișul Universității „Alexandru Ioan Cuza.” Nu voia să se termine așa de repede călătoria lui, dar covorul de cărți dispăru și îl lăsă singur. Vântul îl lovea din toate părțile.

— Hei, e cineva?

Vocea lui s-a spart în cioburi de ecou. Băiatul a început să dârdâie de frig și s-a așezat, luându-și genunchii la piept. „O să găsească mâine un corp înghețat pe acoperiș”, s-a gândit el, uitându-se la ceasul ce îl adusese până acolo.

— E o noapte rece, nu-i așa domnule profesor?

— Da, draga mea elevă! E o noapte rece. De parcă un ochi ne privește printr-o suflare de vânt.

Dinu a rămas uimit văzând două statui ce au apărut deodată și au început să vorbească. Chiar atunci, de pe partea cealaltă, din întuneric, a apărut un cuplu îmbrăcat în port popular.

— Dom' profesor, ne revedem! Ce mai faceți? spuse țăranul-statuie.

— Bine, bine. Vă dați seama că exact în acest moment, acum mulți ani, au venit și ne-au luat comuniștii? răspunse profesorul.

O tăcere îndelungată a cuprins statuile, de parcă lumea lor se oprise în loc odată cu acele vorbe. Lui Dinu i se păru că momentul e potrivit să afle ce se întâmplă. Se postă lângă statui și așteptă ca acestea să îl observe. Dar nimeni

nu zise nimic. Chiar și când țărăncuța se întoarse spre elevă, nu îl văzu.

— Îmi e dor de locul ăsta... Mai ceva ca de satul meu, de oi, de porci, de vaci.

— Și mie, răspunse studenta. Noi reprezentăm ceva. Cu toții suntem egali. Am înțeles atunci când ne-au închis sufletele în piatră, dar să ne arunce așa, de parcă nu suntem nimic?

— Am dispărut, a mai spus profesorul-statuie. Am deschis mințile unor persoane, dar totul a dus la o revoltă.

A făcut o pauză și a zis:

— În noaptea asta o să plouă.

Și ca un ecou, șoptele celorlalte statui au început să repete vorbele profesorului, ca o muzică, și tot mai încet, până când vocile lor s-au stins, iar ele s-au risipit în beznă.

Dinu nu își amintea cum a ajuns înapoi în pat, toate amintirile lui legate de acea noapte au fost învăluite de ceață. A luat bicicleta până la școală, dar se simțea gol pe dinăuntru. Nu mai voia să zboare.

La ora de română, pe ușă, nu a intrat domnul Gabriel Musoianu, ci doamna Elena Bâlcică.

— Bună ziua, elevi! Eu voi fi noua voastră profesoară de limba și literatura română. Domnul Musoianu a... plecat de la școala noastră. La ce lecție ați rămas?

După terminarea orei, Dinu s-a dus să vorbească cu prietenii săi.

— Știți de ce domnul Musoianu nu ne mai este profesor? a întrebat băiatul.

— Se spune că ar fi dispărut, i-a răspuns Mihai. Aparent, a scris o lucrare despre statuile de pe acoperișul universității, luate din cauză că reprezentau egalitatea dintre clasele sociale. Au fost duse în Grădina Botanică, dar după

aceea, nu au mai fost văzute. Și-a expus părerea și... probabil s-a ascuns de ochiul lumii.

Dinu se uită la prietenul său și înțelese că influența statuiilor încă exista, pentru că sufletele lor au fost eliberate din piatră și au fost purtate până când au ajuns în locul potrivit.

Poveștile șoptite ale Iașului

Pe timp de noapte, atunci când cele mai pribege gânduri își deapănă cursul, eu, un băiețel de 13 ani, stăteam și reflectam asupra unui singur lucru: Ce înseamnă, de fapt, Iașul?

Pentru a vă răspunde la această întrebare, trebuie să ne întoarcem cu ceva timp în urmă, și anume atunci când am provocat Iașul să își arate măreția.

Era o zi ca oricare alta, obișnuită, și nimic nu ieșea în evidență. Curios de ce taine putea ascunde acest măreț oraș, am plecat să cutreier străzile orașului, în speranța că voi cunoaște cu adevărat Iașul. Pentru a da curs acestei dorințe, am provocat toate monumentele să își spună istoria, fiecare în felul ei unic. Unele dintre ele au refuzat umil, spunând că povestea lor este scrisă cu litere de aur în file adânci de istorie, găzduite de Biblioteca Centrală Universitară și că nu trebuie destăinuie tuturor. Altele au fost mai mult decât fericite, retrăindu-și trecutul glorios. Lumina reflectoarelor avea să le lumineze trecutul, făcându-l să pară aieva.

Primul monument ce a vrut să-și prezinte falnic și mândru povestea a fost vestitul „Palatul Culturii” a cărui voce începu să răsună ca un ecou printre clădirile brăzdate de trecerea timpului:

— Am fost martor la atâta istorie. Am văzut nenumărate generații trecând pe aici, fiecare cu visurile și aspirațiile lor. Mă înalț deasupra orașului nu doar ca un simbol al culturii, ci ca o mărturie a ceea ce însemna să rămâi neclintit în ciuda trecerii timpului.

Ca prin minune, Biserica „Trei Ierarhi”, cu zidurile sale aurite și dantelate, i-a răspuns Palatului cu o voce calmă și profundă:

— Palatul, frumusețea ta e neasemuită și covârșitoare, dar nu uita că și eu port povara istoriei în fiecare piatră. De sute de ani, ofer alinare și speranță, ascult rugăciuni și sunt martor la jurăminte. Străinii au admirat întotdeauna minunățiile mele arhitecturale, iar locuitorii orașului au găsit liniștea între zidurile mele.

Dintr-un colț de stradă, Bojdeuca lui Ion Creangă, mică, modestă și simplă, își ridică și ea glasul cu o seninătate aparte.

— În timp ce voi v-ați înălțat cu măreție, eu am rămas mică și umilă, dar asta nu m-a împiedicat să adun amintiri și să le ofer în dar copiilor și celor mari, dar cu suflet de copil. Aici, în simplitatea mea, am găzduit cuvintele și amintirile marelui povestitor al acestui popor, Ion Creangă. Prin mine, cei care vin să mă viziteze își reamintesc de copilărie, de basmele spuse la gura sobei și de o frumoasă prietenie.

Ca la un semn, se auzi vocea Teatrului Național, delicată și melancolică, ce se alătură conversației cu o subtilă nostalgie:

— O, și câtă viață am în mine! Am fost gazda unor povești nesfârșite, ale unor emoții care au vibrat în inima fiecărui spectator. Lumina magică a reflectoarelor și ropotul aplauzelor neconținute îmi reamintesc mereu de scopul meu: să dau viața visurilor, să împletesc iubiri și speranțe pentru Măria Sa, publicul.

De undeva din spate, Turnul Goliei, un martor tăcut al veacurilor, interveni și el cu un ton profund și pătrunzător:

- Eu, străvechi și veșnic, am privit cum orașul și-a schimbat mereu straietele, cum a crescut și s-a împlinit. Am vegheat asupra lui în vremuri de război și pace, iar priveliștea ce o ofer de sus este darul meu unic pentru cei ce îndrăznesc să urce treptele mele.

Plăpând, dar totodată ferm, își făcu apariția de ultim moment și Copoul, care era extrem de mândru, căci rămăsese ultimul dintre legende:

- De n-oi mai fi eu inspirație, atunci cine?! Eu sunt locul unde realitatea se oprește și creația renaște, unde timpul stă în loc doar pentru a surprinde peisaje de neuitat și unde fiecare colțișor e ceva nou și nemaivăzut, pictat parcă de Creatorul însuși.

Se făcuse târziu și toate monumentele își spuneau repetat propria poveste, amestecat, ca într-o piesa încurcată de teatru ce nu își aflase sfârșitul. Era ca un dans al literelor pe care eu nu mai eram capabil să-l deslușesc, dar nu era nicio problemă, căci înțelesesem ce este Iașul și ce înseamnă cu adevărat acest oraș minunat.

Iașul, orașul poveștilor nesfârșite

Iașul, orașul cu teii lui veșnici și cu străzile sale pietruite, pare că ascunde sub fiecare piatră o poveste nespusă. În aerul său dens, parcă învăluit de mister, se simte vibrația timpurilor trecute, iar vechile clădiri și biserici șoptesc eco-uri de odinioară. E un oraș unde istoria și poezia se împletesc, unde fiecare pas pe caldarâmul străvechi te poartă într-o poveste ascunsă, o poveste în poveste.

Se spune că, într-o seară de toamnă târzie, pe când ploaia cădea mărunț, un bătrân poet s-a așezat pe o bancă din Grădina Copou, sub teiul lui Eminescu. Picăturile de ploaie păreau să danseze pe frunzele aurii, iar în liniștea serii, poetul a început să povestească despre Iașul vechi, orașul lui drag de odinioară. Își amintea de tinerețea sa, când orașul era scaldat în lumină de lampă și zgomotul cailor pe străzi era singurul sunet ce tulbura noaptea.

– Iașul e un oraș cu suflet, spunea el, unde poveștile nu se pierd, ci doar așteaptă să fie redescoperite.

Dar nu departe de poet, într-o casă veche de pe Strada Lăpușeanu, o fetiță stătea în brațele bunicii sale. Femeia bătrână, cu ochii adânciți de înțelepciunea anilor, îi spunea o poveste, una pe care o auzise și ea când era mică.

– Iașul, copilă, nu e doar un oraș. E o lume întreagă, unde fiecare colț ascunde un secret. Sub fiecare piatră de pe strada asta se află o istorie, iar în fiecare frunză care cade, se ascunde un vers.

Fetița, cu ochii mari și curioși, visa cu ochii deschiși la eroii legendari pe care bunica îi aducea la viață. Poveștile vechiului Iași prindeau viață în imaginația sa, iar ea se simțea parte din ele.

— Știi, bunico? spuse ea la un moment dat, poate și noi vom deveni o poveste, într-o zi. Poate cineva, peste ani, va povesti despre noi.

Bunica zâmbi:

— Desigur, draga mea, fiecare dintre noi este parte din povestea acestui oraș. Așa cum luna își oglindește chipul în Bahlui, așa și noi ne oglindim în amintirile Iașului.

Și astfel, poveștile bunicii se împleteau cu cele ale orașului, iar fetița învăța că, în Iași, fiecare zi este o poveste nouă, dar și una veche în același timp, fiecare zi își spune povestea ei frumoasă înveșmântată în straietele timpului și ale zărilor moldave. Timpul se dilată în acest oraș și fiecare generație adaugă un capitol nou în această cronică nesfârșită.

Dincolo de piatra rece și de zidurile vechi, Iașul trăiește prin poveștile oamenilor săi, o poveste în poveste care nu se va sfârși niciodată, pentru că în povestea cetății intră povestea fiecăruia dintre cei care o locuiesc, din momente intrate în negura timpului și până astăzi...

Poveste despre Iași

De multe ori am auzit povestindu-se despre orașul Iași ca fiind „orașul marilor iubiri”. Și m-am întrebat la ce fel de iubiri se poate face referire. Nu poate fi doar despre iubirea dintre oameni, ci și de iubirea de locuri, de fapte și experiențe frumoase.

Întâmplarea face că am mers în Iași la final de octombrie pentru a petrece o zi în care să mă bucur și să mă relaxez. Sub soarele cald de toamnă colorată de frunzele galbene, s-a conturat mai viu ca oricând imaginea unui oraș care vorbește la tot pasul de amintiri memorabile.

Mi-am început călătoria la Palatul Culturii. Statuia lui Ștefan cel Mare și tunurile expuse în fața clădirii impresionante te duc cu gândul la trecutul istoric al orașului, mai ales că această clădire a fost construită pe o veche curte domnească. Ies din Muzeul Etnografic al Moldovei cu sentimentul înțelegerii că arhitectura tradițională, portul popular și instalațiile pentru meșteșugurile țărănești stau la baza vieții simple și adevărate.

Muzeul de Artă m-a cucerit cu operele de pictură și sculptură oferite publicului. În urma acestei vizite, am înțeles că este de fapt vorba despre iubire de viață autentică și față de frumos, în starea cea mai pură.

Pentru o plimbare în aer liber, am traversat pe jos orașul înspre parcul Copou. Am revăzut Biserica „Trei Ierarhi”, Mitropolia Moldovei și m-am bucurat de imaginea mulțimii de oameni care umplea străzile într-o plimbare minunată.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, una dintre cele mai vechi universități din țară, vorbește despre dragostea de cunoaștere a omenirii și despre toate personalitățile culturii române care au studiat în Iași. Îmi place forfota studenților și mi-i închipui petrecând orele în amfiteatre uriașe sau în biblioteci. Mi-i imaginez în parcul Copou, ținându-se de mână și povestind despre iubiri nespuse. Și unde poate fi mai frumos să se plimbe îndrăgostiții dacă nu în locurile străbătute altădată de însuși poetul marilor iubiri, Eminescu. Chiar dacă este toamnă, Teiul lui Eminescu evocă amintiri de demult, despre dragostea poetului față de natură și despre mireasma teiului înflorit.

Ajung în Grădina Botanică, la Festivalul crizantemelor de toamnă, și sufletul mi se umple de mirosul caracteristic acestui anotimp. Un colorit spectaculos creat din flori mă însoțește pe aleile parcului. Inspir adânc și-mi doresc ca ziua să nu se mai termine. Încă mai am energia necesară să vizitez alte locuri din oraș. Arhitectura clădirilor, muzeele, străzile înguste mă îmbie, dar prefer să-mi închei ziua la o prăjitură, servită la cofetăria de pe strada Lăpușneanu.

Ajunsa acasă, în răcoarea serii, derulez momentele zilei petrecute în orașul Iași. A fost o zi plină cu trăiri speciale. Iașul nu este un oraș oarecare. Este un centru cultural în care regăsim la tot pasul frânturi din istorie și amintiri prețioase. Doresc ca în viitor să studiez la Universitate, să fiu în mijlocul evenimentelor culturale din orașul Iași, să mă conectez cu trecutul și prezentul acestui oraș.

Iubesc acest oraș de poveste și doresc să-l descopăr prin alte experiențe interesante și frumoase. Înțeleg cât de frumos te completează iubirea de oameni și locuri și îmi imaginez că Iașul este la fel de frumos în oricare dintre anotimpuri.

Pianul zburător

În primăvara anului trecut, mama mi-a făcut cadou un concert. Era la începutul lui martie, iar ideea a fost să sărbătorim Mărțișorul prin muzică. Îmi aduc aminte și ce s-a cântat: *Concertul numărul 1 pentru pian și orchestră* de Frédéric Chopin. Impresionanta sală a Filarmonicii ieșene era plină ochi, în ciuda lapoviței de afară. Doamnele veniseră îmbrăcate frumos, cu rochii de catifea, pantofi de lac și perle la gât. Domnii erau la costum. Erau foarte mulți tineri, mai ales la balcon. Bun, ei nu erau la patru ace, precum cei din lojă, dar tot se străduiseră să-și lase ghiozdanele și căștile acasă. În mod miraculos, și telefoanele mobile au tăcut.

Am stat într-o margine, ceva mai departe de scenă, dar nu m-a deranjat. Aveam vedere bună și audiție perfectă. Când e vorba de concert cu orchestră și nu un recital, chiar e indicat să nu stai prea aproape de soliști. Pianistul era un coreean tânăr și subțirel, care ne-a vorbit în engleză la începutul concertului, anunțându-ne ce o să cânte și mulțumindu-ne că am venit.

Toate bune și frumoase, după tusea generalizată de dinainte de concert și după foiala întârzițiilor, pianistul și-a început partitura.

Trecusem bine de prima parte când, surpriză! Pianul și pianistul (cu scaun cu tot) s-au săltat ușurel de la pământ, plutind prin sală. Publicul încremenise, mai ales că protagonistul nu părea să-și dea seama de situație. Cânta absorbit mai departe, prins total în notele muzicii lui Chopin, ca într-o vrajă. Vrăjiți păreau și membrii orchestrei, și dirijorul, care își continuau interpretarea și dirijatul ca și cum nu se întâmplase nimic. Doar publicul privea siderat și uimit peste măsură, la această reprezentație la mulți metri de podea. Ce era ciudat, era că nu greșea nicio notă, faptul că plutea pe deasupra capetelor celor din sală, urcând tot mai sus în cupola filarmonicii nu constituia pentru el un obstacol. Sinceră să fiu, amușisem (și mama la fel) de uimire și stăteam cu inima cât un purice ca nu cumva din pian să curgă, în loc de note, coarde, clape și șuruburi. Sau să nu îmi pice în cap pianistul, cu scaun cu tot. O fi fost el subțirel, dar tot m-aș fi ales cu un cucui.

Dar nu s-a întâmplat nimic. După ce a terminat, exact la ultima notă, pianul s-a întors la locul său de pe scenă. Pianistul stătea cuminte, fără să i se fi clintit un fir din părul lui cel perfect aranjat.

Doamnele cu perle la gât și domnii cu cravată au respirat ușurați. Chiar dacă și-au șters discret picături de sudoare de pe frunte cu batistele parfumate pregătite pentru emoții melodice.

A fost pentru mine o experiență de neuitat. De atunci, o întreb mereu pe mama când mai mergem la concert.

Scrisori către îngerii mei rățăciți...

E un miros al nostalgiei, un miros subtil parcă de trandafiri ofiliți, un sentiment al frumuseții ce se stinge, ce îmi inundă de fiecare dată sufletul cu amintirile acelor vremuri ce acum par desprinse dintr-o viață anterioară. În fiecare zi mă întorceam de la școală și mergeam direct la turnul Golia, a doua mea casă, în care petreceam ore întregi privind de sus orașul Iași, orașul speranțelor, refugiul artiștilor, sanctuarul creativității. Turnul devenise globul meu de sticlă, în care mă simțeam în siguranță și mă izolam de suspine, de suferință. Urcam dansând zecile de scări din piatră rece până ajungeam în vârf, la fereastra mea. Mă așezam la marginea acesteia și mă uitam în jos, urmărind mișcările fiecărui om blocat în propria buclă a banalității, din care, odată intrat, cu greu mai puteai destrăma pânza încălțită din care nu puteau evada curiozitatea și sufletul de copil. Același mers, aceeași pași, același ritm lent, aceiași ochi lipsiți de sclipire ce deschideau o ușă către un suflet gol, părăsit de emoție, de aspirație sau spontaneitate.

Aduceam de fiecare dată și foile mele fermecate, pe care le puneam dimineța pe balcon, sperând ca ele să soarbă din razele soarelui acea sclipire ce dădea viață îngerilor mei de hârtie. De aproape un an aveam acest obicei de a mă

ascunde în turn și de a crea îngeri de hârtie, mesagerii dorințelor și ai visurilor mele. Scriam uneori și versuri din poezii pe care le auzeam în vis sau când închideam ochii și lăsam șoaptele stelelor să ajungă la mine, imaginându-mi cum într-o zi voi deveni și eu la fel de frumoasă ca una dintre acele opere. Le împătuream cu grijă într-o formă stângace de înger, fredonând de fiecare dată același cântec: „*Printre foi fragile, răsar visuri pline; Îngeri de hârtie, cu zboruri divine. Spre ceruri îi trimit, să-mi aducă fantezii; Cu aripi de speranță, împlinesc dorințe vii.*” După aceea, suflam ușor în aripile lor de hârtie și îi lăsam să se înalțe către cer, către necunoscutul ce mă fascina. Îmi sprijineam bărbia în palme și încercam să deslușesc vorbele rostite de femeile aranjate ce țipau furios în telefon și ignorau tot ce se întâmpla în jurul lor.

Același ritual de fiecare dată, sute de dorințe, sute de speranțe... Într-o zi, pe când priveam cu o urmă de amar în inimă doamnele care așteptau tramvaiul, discutând despre regretele fiecăreia, am simțit o mângâiere ușoară. Era o mângâiere diferită de oricare alta... iar, când m-am întors, am văzut o creatură divină, mică, albă, cu un păr parcă de aur prins în două cozi atent împletite. Semăna cu o zână salvată din rândurile întortocheate ale unei povești sau cu o frântură dintr-un joc efemer de lumini. Nu știam dacă visez, dacă mă aflu din nou într-una dintre iluziile create de propria mea ființă înecată în prea multe basme, în prea multe dansuri, legată de viețile a prea multor necunoscuți sau dacă și această floare făcea parte din realitatea care era oricum mult prea complicată pentru a o înțelege. Da... semăna cu o floare, o floare albă sau cu o lacrimă de cristal. În orice caz, nu eram speriată... eram mai curioasă ca niciodată, de parcă o nevoie de a mă întâlni cu această frumoasă fată se ascundea în labirintul sufletului meu încă de la naștere. Am întrebat-o care îi era numele. Mi-a spus că nu avea.

— Flori... o să-ți spun Flori.

— De ce? întrebă fata cu vocea ei suavă.

— Pentru că arăți ca o floare albă, delicată. Mi-e teamă că dacă te ating te vei destrăma în sute de petale.

Am aflat curând că Flori era nemuritoare, deci într-adevăr specială, așa cum bănuisem încă de la început.

— Ce este cu foile astea împrăștiate?

— Sunt foile mele... îngerii mei. Ascund în ei dorințe și aceștia se sacrifică pentru mine, zburând către abis ca să le livreze.

— De ce nu ești și tu acolo? întrebă Flori arătând în jos, spre haosul din oraș.

Nu știam ce să îi răspund... de ce nu eram acolo? Îmi era frică de realitate? Fugeam de ea sau pur și simplu eram atât de diferită de ceilalți, încât nu aveam un loc nicăieri? Dar până să reușesc să îi dau un răspuns, aceasta deja luase una dintre foile mele arse de raze și încerca să plieze marginile acesteia, astfel încât să formeze un avion. Se pricepea... ar fi putut rămâne cu mine, în turn, pentru totdeauna... să facem împreună îngeri și să îi trimitem către nori.

Voia să mă ducă undeva... mi-a spus că era ceva important. După ce a terminat avionul ce devenise deodată mult mai mare, mi-a făcut semn să mă așez pe foaia ușoară.

— Ești sigură că ne poate ține pe amândouă?

Flori a zâmbit și a dat aprobator din cap. În câteva minute, eram deja în aer și pluteam deasupra tuturor clădirilor, purtate ușor de vânt. Era un sentiment ce nu poate fi descris în cuvinte... cel puțin nu în ale noastre. Poate în limbajul acestor creaturi divine exista un termen care să poată descrie acea stare de libertate, de evadare dintr-o viață ce, fără să îți dai seama, te izola de farmecul trăirilor. Nici nu am realizat când am ajuns... cu toate că aterizasem, eu eram

încă cuprinsă de acea dragoste neobișnuită, o iubire de speranță.

— Unde suntem?

— La Lacul lacrimilor. În spatele Grădinii Botanice, grădina vieții, a naturii veșnic vie este grădina tristeții. Desigur... oamenii nu au observat niciodată chipurile chinuite reflectate de apă. Ignorați unele aspecte atât de evidente ale vieții, unele indicii și treceți prin toate grăbiți, uitând să vă lăsați timp pentru artă, frumos și experiența unică de a fi om. Fiecare floare de aici care nu mai înflorește niciodată e o încercare a voastră de a evita suferința, afundându-vă astfel și mai tare în aceasta.

Acolo, în apa limpede, mi-am văzut îngerii scufundați și distruși. Simțeam cum o parte din mine murea... cum un fragment din sufletul meu era străpuns de o durere mai mare ca oricare alta. Cum am putut să las așa ceva să se întâmple? Dorințele mele... plutind în Lacul lacrimilor. O imagine ce mă rupea ușor, ușor, simțindu-mi ochii umplându-se de regrete, făcându-mi privirea să devină din ce în ce mai încețoșată.

— Aici ajung îngerii mei? am spus cu vocea tremurândă.

— Majoritatea... cei pe care îi lași să își ia zborul, fără să știe unde trebuie să ajungă. Pentru că, de la un timp, nu le mai spui care e de fapt scopul lor... ești și tu purtată de curentul propriului tău val al vieții. În fiecare zi... același drum, indiferent de anotimp, același număr de trepte până ajungi la fereastra ta prea iubită, care, încet-încet, se transformă dintr-un refugiu, un portal al evadării, într-o închisoare. Un zid ce te desparte de realitatea ce, în spatele măștilor epuizate, ascunde atâtea lucruri minunate. Nu lăsa turnul să te ridice prea mult de la sol... nu-l lăsa să te desprindă complet de rădăcinile tale, de locul unde ar trebui să

trăiești, să iubești, să lupți pentru fiecare vis al tău! Lasă-mi mie foile...

— Cum adică?

Foile mele? Să îi las lui Flori îngerii care mă alinau...

— Te rog... Nu îi mai poți salva pe ei! suspină Flori, uitându-se la bucățile de hârtie ce se destrămau în apa lacului.

— Și tu nu vei intra în același ritual? Nu vei lăsa și tu foile la soare? Nu vei fredona și tu același cântec în timp ce vei împături colțurile?

Ba da... ar fi intrat și Flori, dar ea era nemuritoare. Ea nu mai avea visuri, iar lipsa unui sfârșit o transforma într-o umbră ce nu mai avea nevoie de împlinire... era deja liniștită și mult mai frumoasă decât orice poezie auzită vreodată de mine.

— Aleg ca pentru perioada vieții tale să stau eu la marginea ferestrei. Promit să trimit un înger către stele în fiecare noapte, iar tu... poți să mai treci din când în când. Nu mă vei vedea, dar eu voi fi aici, fredonând minunatele tale versuri și te voi privi de acolo, de sus, urmărind cum îți trăiești minunata viață plină de surprize la fel ca toți ceilalți oameni imperfecti, ce se străduiesc să descopere fiecare secret al acestui mare mister.

Turnul era idealul meu... un ideal ce m-a rănit. Mă proteja de eșec, dar îmi aducea alte frici ce se instalau fără să îmi dau seama, inclusiv teama de a fi om și de a parcurge drumul cu văi adânci, dar și cu munți ce se înalță până la lună. Mă ținea prea departe de ce conta cu adevărat...

Și așa, încă trec și acum pe lângă turn și mă uit în sus, iar chipul ei de porțelan mi se pare deseori că se reflectă în sticla subțire a geamului. O aud cum începe încet cântecul meu și îmi imaginez cum împăturește cu degetele sale delicate îngerii noștri, care ne vor păstra flacăra speranței arzând în turnul Golia până la nesfârșit.

Inima Iașului

Prima zi de toamnă... orașul era acoperit de covoare în culori calde. Insectele s-au ascuns de gerul ce va urma. Soarele lumina clădirile cu razele de puf neted ca al găinii.

Familia Rebecăi trăiește în orașul Iași de mai bine de zece ani, dar fiica lor nu vizitase niciodată clădirea culturală și renașcentistă, comoara prețioasă din centru. Rebeca avea șase ani când mama și tatăl ei au condus-o cu mașina până la smaraldul antic construit pe cele șapte coline.

Dacă nu v-ați dat seama până acum, este vorba de Palatul Culturii. Părinții au luat-o de mână, au cumpărat trei bilete și au pășit cu încredere peste pragul de lemn al palatului. În stânga și în dreapta, vedeai doar uși gigantice și pereți plini de picturi elegante. Au mers câțiva pași pe coridorul lung ca un labirint, au cotit la stânga, intrând într-o camera unde podeaua era din sticlă. Puteai vedea orice construcție ce se afla sub podea. Spațiul acesta era bine distribuit și așezat. Dar nu au putut sta mult, căci aveau un palat întreg de cercetat. Ușă după ușă, tablou după tablou, au studiat fiecare cotlon.

Două ore au trecut cât ai clipi prin fața ochilor vizitatorilor, timp în care au reușit să observe, în detaliu, exponatele din Palatul Culturii. Familia Rebecăi și-a continuat

drumul pe Ștefan cel Mare, unde s-au rugat la biserică și au observat colecția de vase cerate. Au mers pe lângă Colegiul Național, au poposit în fața Universității „Alexandru Ioan Cuza”, cea mai veche din țară... apoi s-au îndreptat spre parcul Copou.

Acolo au intrat în Grădina Botanică. Imediat ce pășeau pe poarta aurie, oriunde priveai, te poșteau florile colorate, aliniat pe culoare. Sere aurii te invitau să le vizitezi, cu splendorile lor. Încă o oră sub bananierul ce amintește de pădurile tropicale, lângă cactușii aduși din deșerturile lumii. În final, seara s-au dus să guste bucatele făcute ca la bunica acasă, la restaurantul Vânătorul, chiar la intrarea în grădina Copou. Așa a aflat și Rebeca despre comorile mult apreciate ale orașului Iași, orașul celor șapte coline.

Orașul din oglindă

Toamna sosise în sfârșit, îmbrățișând pădurea și înveșmântând-o într-o platoșă de aramă unicat. Un băiat stătea la geam și privea fără pic de vlagă cum norii purpurii săgetau lacrimi curate și mărunte, umezind pământul uscat de la atâta vară. Acesta se uita curios la pădurea ce era la doi pași de conacul în care stătea de când se știa. Nu ieșise niciodată din casă din pricina faptului că era foarte sensibil și slab de înger. În sinea sa, ascundea o durere intensă, o urmă de mister ce niciun copil de afară nu o înțelegea. Sufletul lui era ca o oglindă, fragil și emotiv. Când se privea în sticlă, vedea două persoane: una îndrăzneță și puternică, iar alta făcută din cenușă, bogată la trup, dar săracă la suflet.

Secundele se scurgeau ca picurii de ploaie ce se prelingeau nostalgic pe geamul aburit. Se simțea gol înăuntru, plimbându-se ca un pierdut prin cameră, în sensul acelor de ceasornic. Din când în când, se oprea la oglinda din colț, uitându-se lung la reflexia sa. Nu vedea nimic special! Se apropie de sticlă și cu două degete începu să își contureze chipul palid, scufundat de lacrimi. Își închise ochii strâns, buzele lui mișcându-se automat, șoaptele dansând lent pe note de vals. Puse mâna pe sticla umedă și brusc simți că tot

corpul lui cade, lăsându-se purtat către prăpastia necunoscutului.

Primul lucru pe care îl făcu fu să tragă o gură mare de aer. Era înțepător, mii de tente dulci și unicate înmiresmându-l și mai tare. Era începutul unei noi povești, mai interesantă decât cea pe care mereu o citea bunica înainte de culcare. Se afla într-o pădurice mică, dar frumușică, razele soarelui strecurându-se printre frunzele copacilor înalți. Neavând ce face, porni către orizont, sperând să dea de o persoană. Pas cu pas se pomeni la un copăcel argintiu, mai mititel, dar bogat, fiind plin de flori galbene ca aurul. Trunchiul era rezistent și aspru, îmbrăcat în scoarța sa verde cu maro.

Ca de nicăieri se auzi foșnetul frunzelor moarte de pe jos. Curios, băiatul se uită în spatele trunchiului copacului și, spre mirarea lui, văzu un flăcău tânăr, puțin mai înalt decât dânsul. Stătea pe jos, rezemat de trupul arborelui, devorând o carte groasă, ce avea o copertă veche și roșiatică ca sângele. Tânărul cu părul de un ciocolatiu tentant își fixă privirea ageră către băiat. Avea ochii jucăuși, de un căprui închis ca abanosul. Necunoscutul începu a-i vorbi:

— Salutare, bunule călător! Cum te numești și ce te aduce pe aici? grăi cu un zâmbet prietenos.

— Bună ziua! Mă numesc Eduard. Sunt nou pe aici și cred că m-am pierdut.

— Ahh, mă așteptam, Albăstrelule! Mi-am dat seama după privirea ta. Eu sunt noul tău tovarăș, Mihai. Cum ai ajuns aici?

— E mult de povestit și nici nu cred că m-ai crede dacă ți-aș dezvălui întreaga mea ispravă.

Mihai făcu un gest delicat cu capul în semn că a înțeles. După două secunde, spintecă tăcerea cu un răspuns:

— Nu știu ce să cred, Albăstrelule, dar mătăluță te-ai pomenit aici într-un mod inexplicabil. E posibil, nu e posibil, eu tot te-aș crede dacă mi-ai spune, așa cum am evlavie și în Sfânta Scriptură. Dar nu insist, înțeleg că e ceva delicat. Flăcăule, dacă ești nou pe aici, hai să explorăm bogăția acestui oraș!

— Ce oraș?...

Nici nu mai avu timp să termine propoziția că fu luat bărbătește de braț, Mihai purtându-l ca pe un copoi, după dânsul.

Merseră și tot merseră până se pomeniră la o poartă de lemn de brad frumos sculptată.

— Albăstrelule, aici să fii foarte atent! Să nu-ți intre printr-o ureche și să-ți iasă pe alta. Suntem la porțile unei grădini impunătoare, așa cum îmi place s-o numesc eu... Grădina Raiului. Când treci de pragul porților și tragi o gură sănătoasă de aer, te simți inexplicabil de satisfăcut. Mi-reasma dulce a crizantemelor pufoase îți înseninează tot corpul. Un zâmbet îngeresc răsărind pe chipul încercănat de la atâtea nopți nedormite. Acest loc este începutul fiecărui basm, fiecărei povești de dragoste ce arde ca focul în paginile unei cărți, locul unde energicele păsărele ciripesc de zor, trilurile lor fiind mai dulci decât un ocean de săruturi.

Cei doi tovarăși intrară în această grădină exotică. Din moment ce păși deasupra pragului gros al porții, Eduard se simțea cu totul cuprins de un sentiment necunoscut până acum... o emoție ce te ține strâns în brațe tot veacul, odată ce ai simțit mirosul și finețea unei flori din acest colț de rai indescritibil. A schițat pentru prima dată un sfios zâmbet în colțul gurii sale, simțindu-se în al nouălea cer. Era, în sfârșit, împlinit.

— Nu e așa că e frumos? îl întrerupse Mihai din visat.

— Daa! zise Eduard încărcat de energie. Nu m-am mai simțit niciodată așa de împlinit. Nu am avut șansa să miros o floare, să văd soarele atât de clar sau să zâmbesc.

Tăcerea cuprinse atmosfera, lumea încremenind, doar păsărelele încă îndrăzneau să grăiască.

După un timp, Mihai vorbi:

— Vreau să te duc undeva. Vino după mine, putem reveni mai târziu aici.

Îl luase de braț și îl purta pe o potecă lungă, ce rupea hora de copaci în două. Părea că nimeni nu locuia pe aici, doar el și Mihai tulburau pustiul veșnic. Pas cu pas, de după arbori, răsăreau mici vârfuri ascuțite ale statuetelor impunătoare, dar cu cât înaintară, se dovedea a fi un imens palat.

Când ajunseră în dreptul clădirii, Eduard se uită în sus. Se simțea o biată furnică pe lângă acest rege ce se înălța către văzduhul albastru ca lacrima.

— Acesta este Palatul Culturii sau cum îi spun eu... Palatul Arcașilor. După cum vezi, în fiecare colț e câte un arcaș ce parcă veghează acest mare oraș.

— De ce pustiul străbate aceste minunății ce merită văzute cu ochii liberi și mă văd doar pe mine și pe tine aici?

Mihai nu grăi nimic, tăcerea fiind una dureroasă. Eduard știa că s-a întâmplat ceva. Acel surâs jucăuș cu care l-a întâmpinat când s-au cunoscut a fugit de pe chipul prietenului său.

— Ce s-a întâmplat cu tine, unde ți-a fugit zâmbetul? zise Eduard.

— Zâmbetul meu nu poate fugi, glumețule, doar că matala nu cunoști ce ascunde acest oraș.

Eduard nu s-a mai putut abține și a întrebat:

— Ce oraș?

— Te afli în orașul Iași, orașul din oglindă. Și da, știu cum ai intrat aici, nu trebuie să îmi spui nimic. Eu sunt gazda acestui univers mitic, ce stă închis în orice oglindă sau, mai bine spus, în orice suflet, cum ar fi al tău. Te-am văzut cum suferi și câte lacrimi verși, ce pot forma toate cele cinci oceane de pe Pământ la un loc. Nu ești mulțumit de tine însuși și te vezi ca pe un intrus. Frica este singurul nostru dușman, lanțul care ne ține legați în mizerii și suferință. Teamă de a face lucruri așa cum trebuie ne ancorează într-un loc plin de durere. Trăim permanent cu deznădejdea asta, frica de a ne cunoaște pe noi înșine și lumea din jurul nostru. E ca și cum am trăi într-o închisoare fără lacăte. Putem deschide porțile, ieșind la lumină oricând alegem să facem asta. Șansa nu stă întotdeauna încuiată într-o colivie, ea apare ca de nicăieri de la oricine, fie el un loc, oraș sau persoană. Am văzut cum ușor, ușor evoluezi, descoperi o lume nouă de care ai fost ținut departe. Iașul este începutul prietenilor, așa cum am devenit noi doi acum. Locul în care și ziua poți vedea stelele speranței pe cer, doar dacă continui să visezi. Este universul unde nu există cuvântul „niciodată”. Orașul în care poți să îți asculți dorința sufletului, lăsându-ți libere aripile spiritului. Ai o lumea întreagă la dispoziție și tu, Albăstrelule, nu te străduiești să o descoperi, să culegi polenul dulce al acestui orașel special. Așa că deschide ochii spre realitate și fugi degrabă în Iași. Lasă-te ghidat de curiozitate, așa cum te-ai lăsat în voia mea.

Acestea fiind spuse, Mihai dispăruse, în spatele lui lăsând o dâră de petale albastre.

Eduard deschise ochii, trezindu-se din lungul vis, țipând. Părinții lui veniră imediat și îl întrebară ce s-a întâmplat. Băiatul le povestise totul și la sfârșit spuse:

— Mamă și tată, cunoașteți pe cineva numit Mihai și există acest oraș poreclit Iași?

— Da, Iașul este un oraș din România, dar de Mihai nu am auzit, zise tatăl băiatului.

— Vreau să mergem la Iași! Vreau să descopăr lumea! Vreau să văd ce se află acolo și să mă conving că Mihai din visul meu avea dreptate.

Trei zile mai târziu, ajunseseră la porțile Iașului. Se gândiseră unde să meargă prima dată. Băiatul știa locul unde îl așteaptă prietenul său, așa că propuse să viziteze mai întâi Parcul Copou.

Când văzu arborele argintiu cu florile lui de aur în mijlocul parcului, lângă o statuie înaltă cu lei, o luase la fugă de fericire. Atunci văzu chipul frumos sculptat al persoanei din vis ce îl poreclise „Albăstrel” ... Mihai Eminescu.

Reuniunea familiei sub culorile toamnei

Voiam atât de tare să îmi revăd bunicii... Ultima oară când i-am întâlnit, a fost acum șase luni. Pentru mine, bunicii sunt persoanele cele mai dragi, care au grijă de mine de când eram mică, îmi dau sfaturi, nu se supără pe mine, și care mă iubesc necondiționat, indiferent de câte năzbâtii fac. Când eram mică, tot auzeam proverbul adaptat: „Cine nu are bunici, să-și cumpere.” La momentul acela, nu înțelegeam adevărata lui valoare, dar acum îmi dau seama de complexitatea și frumusețea lui, deoarece se referă la dragostea pe care ne-o dăruiesc bunicii, astfel încât sunt gata să renunț la ale lor, ca să ne fie nouă bine.

Venise ziua bunicii, iar eu împreună cu mama găsisem un loc foarte frumos, mai exact în Pădurea Ciric, unde să-i ducem pe ea și pe bunicul, să se relaxeze și să petreacă timpul alături de noi. Când am ajuns la ei, bunica ne aștepta în fața porții cu un platou de prăjituri făcute de ea, iar bunicul făcea ultimele pregătiri pentru plecare. Noi nu le-am spus unde vom merge, deoarece voiam să le facem o surpriză plăcută. După ce am gustat din bunătățile făcute de bunica, am plecat spre locație. Tot drumul am vorbit și am glumit, făcând ca timpul să treacă foarte repede. Când am ajuns, bunicii s-au bucurat foarte tare, deoarece era un loc extrem

de frumos. Toamna pusese stăpânire pe natură. Pădurea își schimbase haina verde într-o mantie multicoloră, ce îmbrăca maiestuos toată zona. În drumul lor spre pământ, frunzele îngălbenite ale copacilor pluteau ca într-un vals romantic, mângâiate blând de razele soarelui. Paleta de culori aurii, roșii și portocalii completa această pictură vie într-un tablou mirific, în care puteai vedea cum toamna și-a lăsat amprenta magică peste tot. Ce nu știau bunicii, era că mama vorbea cu frații și surorile ei să le facem această surpriză. Când au ajuns unchii și mătușile mele alături de verișorii mei, bunica a început să plângă de fericire, deoarece nu au mai fost de mult timp împreună. Adulții au început să asambleze masa și scaunele, iar noi, copiii, ne-am retras într-un ochi de pădure și am început să ne jucăm. În timpul acela, mă uitam la bunici și i-am văzut atât de emoționați încât mi s-a umplut inima de bucurie. În jurul nostru era un spectacol incredibil al naturii, iar noi ne jucam fără nicio grijă. Cât timp mă uitam la toate aceste lucruri, am observat apusul feeric al soarelui. Întreaga zare era scaldată de lumina incandescentă, ca o flăcără ce făcea eforturi mari să păstreze lumina pentru ultimul concert al păsărelelor.

Eram împlinită. În sfârșit, puteam spune că sunt acasă. Mereu m-am considerat norocoasă și fericită datorită familiei mele unite. Mă bucur mereu de căldura acesteia care mă protejează și mă îndrumă pe calea cea bună. Simți că nimic nu te poate opri din cursa vieții, și că niciun obstacol nu este suficient de mare pentru a nu-l putea depăși. Mulțumesc bunicilor mei că au construit o familie așa de unită și că mă iubesc.

(Re)Descoperind Iașul...

Am fost și eu odată unul dintre pelerinii care voiau să descopere bogățiile culturale și spirituale de pe meleagurile Iașului, capitala de odinioară și de astăzi a plaiului moldav.

Eram pornită la drum cu preotul bisericii din satul îndepărtat din care veneam eu și cu oamenii mulți ai parohiei.

Știam că primul loc de popas era Catedrala Mitropolitană, unde urma să ne închinăm cu smerenie la moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva.

Nu m-am putut abține să stau lipită de grup. După ce m-am rugat, am ieșit, mi-am luat ghiozdanul și am pornit cu intenția de a mă întoarce la ceilalți pelerini după câteva ore.

Aveam cu mine o hartă mică a Iașului, care se udase de la câteva picături inofensive de ploaie. O urmam ca pe un profesor, iar cu ajutorul ei, țin minte că am văzut cele mai spectaculoase locuri ce țineau trecutul Iașului în viață, pentru a putea fi admirate de toată lumea care iubea istoria țării. M-au impresionat Palatul Culturii, Grădina Botanică, Palatul Roznovanu, Bojdeuca lui Ion Creangă, Parcul Copou, Teiul lui Eminescu, pe care am reușit să le vizitez în câteva ore.

Însă, entuziasmul a dispărut atunci când mi-am dat seama că se înserase și că nu dădeam de grupul cu care venisem.

Ce speriată eram în acel moment! Nu cunoșteam pe nimeni și nu-mi găseam grupul, nu știam unde voi dormi sau dacă voi găsi ceva de mâncare până a doua zi.

M-am așezat pe o bancă din curtea catedralei, unde mă întorsesem crezând că-mi voi regăsi cunoscuții, însă acesta nu mai era acolo. Speram să apară cineva sau ceva care să mă ajute.

Atunci, ca prin minune, a apărut o bătrânică ce aștepta ca fiica ei să o ia acasă. Mi-a pus mai multe întrebări, iar eu, fără frică, am răspuns la toate, deoarece știam că aceasta nu a apărut întâmplător lângă mine.

Mi-a zis că se născuse în Iași și trăise vremuri grele, dar le-a depășit cu gândul la minunățiile pe care le avea în jur.

Apoi am întrebat-o de ce Iașului i se mai spune „Orașul celor șapte coline”, iar ea mi-a răspuns că cetatea a fost construită pe cele șapte dealuri care se ridicau impunător pe acest spațiu moldav binecuvântat, de aici și-a luat numele orașul nostru de poveste.

Am înțeles că locul unde mă aflam era foarte vechi și plin de istorie, fiind și cel mai important oraș din Moldova din punct de vedere cultural, iar în trecut fiind capitala țării.

Sfatul nostru de taină despre istoria locului ne fusese întrerupt de o doamnă de vârstă mijlocie, care venise să o ia pe mama ei din curtea catedralei. Celor două le-a fost milă de mine și m-au luat pentru o noapte la ele acasă, unde le așteptau încă zece persoane cel puțin.

Am petrecut un timp minunat cu acea familie, iar de la ei am aflat foarte multe lucruri impresionante despre Iași, cum ar fi că, la nivel național, Iașul este cunoscut pentru

frumoasele mănăstiri și biserici ce veghează de pe înaltele coline, că Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” este cea mai veche universitate din România, că mulți dintre scriitorii români au pășit pe străzile vechi ale târgului nostru...

A doua zi, cu ajutorul familiei care mă găzduise, mi-am întâlnit grupul de pelerinaj. Am vizitat, în continuare, locuri spectaculoase, dar când m-am întors în satul meu, am simțit că mai sunt multe care așteaptă să fie descoperite: un oraș întreg mă aștepta să îi descifrez tainele.

Așa că, după un an, m-am mutat la Iași.

Prin urmare, orașul celor șapte coline este plin de locuri încântătoare: istorie și tradiții care formează o cultură impresionantă, de o bogăție și o frumusețe fără pereche; de aceea trebuie să apreciem miracolul de a trăi aici, în minunatul și spectaculosul loc ce așteaptă să fie descoperit de fiecare dintre noi.

Iași, eroul meu de poveste

A fost odată ca niciodată, povestea unui oraș... Personajul principal al poveștii mele este orașul Iași. Acesta s-a născut în negura timpului, încă pe când Ștefan cel Mare își aduna oștenii pentru a apăra plaiurile de dușmani, este unul dintre cele mai vechi și frumoase orașe ale României, se află în inima Moldovei și este cunoscut drept un important centru al vieții culturale românești. Iașul a crescut frumos ca eroul de basm, având o istorie care se întinde pe mai bine de 600 de ani, în care a fost martor la numeroase evenimente semnificative, care au modelat nu doar destinul său, ci și pe acela al întregii țări.

Orașul a fost, de-a lungul timpului, capitala Moldovei și un centru de decizie politică și economică. În perioada medievală, orașul Iași a devenit un important nod comercial datorită poziției sale strategice. Astăzi, orașul păstrează o atmosferă istorică, iar străzile sale înguste și clădirile vechi spun povești despre trecutul său glorios. Din povestea sa fac parte edificii impunătoare; unul dintre monumentele emblematice ale orașului este Palatul Culturii, o splendidă clădire construită în stil neogotic, finalizată în 1925. Acesta găzduiește patru muzee importante: Muzeul de Istorie al Moldovei, Muzeul de Artă, Muzeul Științei și Tehnicii „Ște-

fan Procopiu” și Muzeul Etnografic al Moldovei. De-a lungul timpului, Palatul Culturii a devenit nu doar un loc de atracție turistică, ci și un simbol al identității culturale a orașului, reflectând dorința de a promova cultura și educația.

„Viteazul” nostru a fost preocupat și de dragostea pentru studiu, adăpostind numeroase universități și instituții de învățământ superior. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, fondată în 1860, este prima universitate modernă din România și a jucat un rol crucial în dezvoltarea intelectuală a națiunii, stimulând diversitatea culturală a orașului.

Orașul meu, pe lângă bogăția sa academică, oferă și un peisaj natural deosebit. Parcurile și grădinile orașului, precum Grădina Botanică și Parcul Copou, sunt locuri ideale pentru relaxare și pentru a trăi legătura cu natura, pentru contemplare. Grădina Botanică este un adevărat colț de rai, unde vizitatorii pot admira o varietate impresionantă de plante și flori. Parcul Copou este cunoscut pentru „Teiul lui Eminescu”, un copac venerabil sub care marele poet obișnuia să se exprime cum nimeni altul nu a reușit până la el și nici de atunci încolo.

Iașul meu este mereu preocupat de sufletul său și al celor care îi sunt prieteni, găzduind numeroase evenimente artistice, festivaluri și expoziții. Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, unul dintre cele mai vechi edificii de profil din România, oferă o varietate de spectacole de teatru, operă și balet, atrăgând iubitorii de artă din întreaga țară. Festivalurile de muzică, precum „Festivalul Internațional al Educației” sau „Iași Fest” sau FILIT, aduc împreună artiști de renume, scriitori care părăsesc paginile cărții, din toate cele patru colțuri ale lumii, promovând cultura sub variatele sale forme expresive.

Unde se hrănește „viteazul” din povestea mea? Cultura gastronomică a Iașului este deosebită, oferind o gamă bogată de preparate tradiționale moldovenești. Restaurantele și cafenelele Iașului sunt locuri excelente pentru a savura bucate precum sarmale, mămăligă, cozonac sau plăcinte moldovenești; atmosfera caldă și primitoare a acestor locații, împreună cu ospitalitatea localnicilor fac ca vizitatorii să se simtă ca acasă și să scrie o istorie vie „pe lângă plopii fără soț”, la Casa „Bolta Rece” sau la Hanul „Trei Sarmale”.

Ce alte calități are înțeleptul Iași din poveste? Iașul este un oraș al diversității, unde diferite culturi și tradiții se îmbină armonios; aici, religii diferite coexistă în pace, comunitățile etnice își păstrează obiceiurile și tradițiile, îmbogățindu-se reciproc și dezvoltând astfel mozaicul cultural al cetății, într-o atmosferă de toleranță și deplină înțelegere.

Iașul este un oraș vibrant, plin de viață și tradiție, care reunește trecutul și prezentul într-un mod armonios, într-o poveste care trăiește o „tinerețe fără bătrânețe și o viață fără de moarte”. Și eu am istorisit povestea eroului meu pentru a ajunge și în alte zări, ca filele sale să fie citite de îndrăgostiții de lectură și de istoria altor vremuri...

Comoara secretă

Era o zi frumoasă de joi... În orașul Iași se desfășura la acel moment Festivalul Literaturii și al Traducerilor, FILIT. Împreună cu colegii și cu doamna dirigintă, Alex a mers în Piața Unirii pentru o activitate cu jurnalista Maura Anghel.

După întâlnire, băiatul a descoperit că acest festival mai avea o activitate și la biblioteca Universității „Alexandru Ioan Cuza”. În aceeași zi, după școală, elevul s-a dus acolo, fiind foarte curios despre ceea ce s-ar întâmpla.

Ajuns, doamna bibliotecară le-a arătat unele dintre cele mai vechi cărți pe care le deținea biblioteca. O singură carte i-a atras atenția lui Alex, una de pe vremea lui Alexandru Ioan Cuza, scrisă chiar de el. Era scrisă într-un limbaj ciudat, foarte greu de înțeles.

După activitate de la bibliotecă, Alex a vrut să împrumute acea carte, cu dorința de a afla ce a scris autorul în ea. Era singurul exemplar din biblioteca, așa că doamna bibliotecara nu a permis împrumutul, dar l-a informat că exista varianta scanată de pe site-ul bibliotecii. Pe prima pagină era o poză cu Turnul Goliei, așa că s-a gândit că acolo ar putea găsi primul indiciu în descoperirea scrisului întortocheat.

În timp ce cerceta în Turnul Goliei, Alex a descoperit un mecanism antic. A stat pe gânduri, încercând să-și dea seama cum să pună în funcțiune acel mecanism. Tot găsea componente ale acestuia. Când le-a pus laolaltă și a tras de o manetă, s-a deschis o ușă secretă către un tunel subteran. Acolo a găsit al doilea indiciu, un tabel cu toate literele de acum și cu literele cu care a scris Alexandru Ioan Cuza. Cu greu, băiatul a reușit să citească prima pagină. Pe cea alăturată era un model de cheie.

Pentru a descoperi ce deschidea acea cheie, Alex s-a dus iar la bibliotecă și a căutat o carte despre cheile simbolice ale orașului Iași. A găsit-o, a luat-o și a început să caute exact același model. După două ore de căutări, a găsit-o. Era cheia simbolică a Bisericii „Trei Ierarhi”. S-a dus la un strungar, i-a arătat poza și l-a întrebat dacă poate să facă cheia. Omul i-a răspuns afirmativ și zece minute mai târziu, avea cheia.

În aceeași noapte, băiatul s-a dus singur la biserică, unde se zvonea că clopotele sună singure la miezul nopții. A băgat cheia în yală, iar clopotele au început să sune foarte tare, dar s-a deschis și un pasaj secret. În pasaj a văzut mult verde, dar nimic altceva. S-a gândit că trebuia să fie ceva legat de natură, iar cel mai bun loc care reprezenta natura Iașului era Grădina Botanică „Anastasia Fătu”.

În seră, băiatul a descoperit o plantă rară, despre care credea că ar putea avea legătură cu puterile artefactului. Gardianul misterios, care păzea singura plantă din acea specie din țară, a observat interesul băiatului pentru ea și i-a oferit informații criptate, dându-i o hartă de comori.

Uitându-se pe schiță, și-a dat seama că reprezenta primul etaj de la Palatul Culturii. El trebuia să descifreze indicii ascunse în diferite camere ale Palatului, fiecare indi-

ciu ducându-l mai aproape de scopul său. Însă s-a lăsat bătut și a plecat acasă, fiind obosit.

Următoarea dimineață, a mers împreună cu prietenii lui în Parcul Copou. A observat ceva ciudat la Teiul lui Eminescu... Călcând pe piatra unde este scrisă poezia poetului, un portal magic s-a deschis și l-a tras înăuntru. Alex a fost transportat într-o versiune alternativă a orașului și trebuia să facă un puzzle pentru a se reîntoarce. Din fericire, avea cartea digitală la el, iar aceasta avea o imagine cu același puzzle deja rezolvat, așa că l-a făcut într-o clipită. Ajuns înapoi, în realitate, Societatea secretă care proteja Teiul lui Eminescu și voia același lucru ca Alex, l-a abordat.

— Am văzut că ai fost atras de portalul magic al poetului. Fiecare dintre noi a pățit la fel și am decis să ne grupăm și să avem grijă de acest copac. Și noi doream să descoperim ceea ce spune acea carte, la fel ca tine, dar nu am reușit să mergem mai departe.

— Și cu ce vă pot ajuta?

— Dacă nu intri în grupul nostru, nu te vom lăsa să pleci.

Băiatul a încercat să fugă, dar unul dintre ei a alergat după el și l-a prins. Alex a fost nevoit să treacă niște probe pentru a intra în acel grup. A fost nevoit să jure că nu va părăsi grupul și că nu va înainta în descoperirea comorii despre care a scris Alexandru Ioan Cuza fără a-i anunța pe ei, că este deștept și că poate să îi ajute cu inteligența lui. Un amănunt: trebuia să se îmbrace exact ca ei. Când credea că totul s-a terminat, a fost pus să se ducă la Mănăstirea Cetățuia, unde trebuia să petreacă o noapte întreagă. Aici, el a fost urmărit de umbre misterioase, care l-au pus la încercare, dar, cu ajutorul lor, a reușit să descopere o piatră pe care o observase și în carte: aceasta reprezenta cheia pentru a activa artefactul magic.

După ce a adunat toate indiciile, Alex a ajuns la locul final, chiar la statuia lui Alexandru Ioan Cuza din inima oraşului. Acolo a descoperit artefactul magic, ascuns de Alexandru Ioan Cuza. A realizat că nu era doar o simplă comoară, ci un simbol de putere şi de protecţie al oraşului, iar aventura sa a fost o călătorie de descoperire a istoriei şi magiei din inima Iaşului.

Acesta a decis să nu dezvăluie societăţii secrete sau lumii întregi descoperirea sa, ci să o lase în locul ei, protejată de cei care ar oferi-o pe o avere. Aventura l-a făcut să aprecieze mai mult oraşul şi istoria acestuia, plină de magie.

Iașul în mintea unui copil

Într-o dimineață strălucitoare de primăvară, Andrei, un băiețel cu ochii sclipitori de curiozitate, cutreiera străzile Iașului. Cu fiecare pas, simțea cum orașul prinde viață în jurul lui, ca într-un vechi basm care se desfășura aievea. Ulițele înguste erau ca niște poteci de poveste, fiecare cu secretele sale, care așteptau să fie descoperite de viteazul nostru.

Pe Bulevardul Ștefan cel Mare, Andrei își imagina cum, în vremuri de mult apuse, cavalerii cu armuri strălucitoare se întreceau pe cărările de piatră. El închidea ochii și putea auzi sunetul cailor care galopează, iar vântul părea să-i aducă ecourile bătăliilor istorice, poate încă de pe vremea domnitorului Ștefan cel Mare, căruia bulevardul avea să îi poarte numele prin lume, dincolo de granițele timpului. „Oare câți oameni mari au umblat pe aceste străzi?”, se întreba el, gândindu-se la Mihai Eminescu, cu părul lui ondulat și cu sufletul plin de versuri, născute din sentimente intense. Poate că, sub un tei bătrân sau lângă niște plopî fără soț, poetul își așternea gândurile pe hârtie, iar cuvintele sale mai pluteau prin aer, așteptând să fie prinse din zbor ca frunzele în iureșul toamnei.

Andrei înainta cu inima plină de visuri, până ajunse la Grădina Botanică. Aici, florile își deschideau petalele, ca niște zâne ce își arătau frumusețea și magia. Fiecare floare avea o poveste de spus, iar băiețelul își imagina că, în trecut, acestea erau plante magice, folosite de vrăjitori pentru a aduce ploaia, sau pentru a îndeplini dorințele oamenilor, sau, de ce nu, pentru a vindeca trupuri și suflete îndurerate... „Dacă aș găsi o floare magică, poate aș putea călători înapoi în timp.”, își spunea el, visând la aventuri fantastice cu ochii deschiși.

Ajungând la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Andrei privi clădirile impunătoare și își imagina studenți pasionați, absorbiți de cunoaștere. Îi plăcea să creadă că, în acele săli, ideile care schimbau lumea se nașteau din visuri și din discuții aprinse. „Poate, într-o zi, voi învăța aici și voi deveni un inventator, cine știe, poate chiar voi schimba lumea.”, își spunea el, imaginându-și cum ar putea descoperi lucruri uimitoare care să ajute oamenii.

Pe măsură ce soarele apunea, cerul se umplea de nuanțe portocalii și roz, iar Iașul se transforma într-un tablou de vis. Andrei se așeză pe fereastră, contemplând orașul ce se topea în culorile serii de toamnă. „Iașul e ca o carte deschisă, plină de povești și personaje fascinante, iar eu sunt eroul care descoperă tainele sale, cu un strop de magie și cu o admirație infinită pentru o cetate vie, plină de istorie, de cultură, de spiritualitate.”

Cu aceste gânduri, băiețelul adormi, visând la aventuri fantastice, știind că, în fiecare colțișor al orașului, se află o poveste ce așteaptă să fie spusă. Iașul, cu trecutul său bogat și prezentul vibrant, este locul în care imaginația lui putea zbura liber, făcând totul să fie fantastic și, deopotrivă, de o realitate fascinantă.

Iașul – pictura care invită

Era o zi liniștită de toamnă. Vântul bătea încetișor. Frunzele străluceau ca niște monede de aur. Ramurile păreau împodobite de culoare și lumină. Păsările migrau spre ținuturile mai calde, lăsând liniște în urmă. Mirosea a mere coapte și a scorțișoară...

Mira, o elevă silitoare de clasa a șasea, se plimba printr-un parc din Brașov. Avea nevoie de inspirație pentru o compunere despre un oraș în care a fost, așa că a ieșit să ia aer. Fata nu a călătorit, nu știa despre ce localitate ar putea scrie. Privea frunzele ruginii și se gândea la temă. Dar cum mergea ea așa, gânditoare, un zgomot puternic s-a auzit, iar cizmele fetei s-au umplut de vopsea albastră.

A ridicat capul și a văzut un domn înalt, cu o pălărie și haine colorate. Lângă el se afla o pânză uriașă, pensule și culori. Era un pictor. Vărsase din greșeală una dintre vopsele peste picioarele Mirei. Fiind respectuos, și-a cerut scuze, apoi a invitat-o pe fată să i se alăture cât pictează următoarea sa capodoperă. Ea a acceptat, căci acesta i-a stârnit curiozitatea.

Au povestit puțin și au făcut cunoștință. Numele artistului era Sorin și venea din Iași. El s-a mutat de acolo pentru copii, care aveau nevoie de aerul curat de munte, dar a

mărturisit că îi era dor de orașul său natal, așa că a hotărât să-l picteze. Acesta era motivul prezenței sale în parc. Cu Mira curioasă lângă el, a așezat pensula pe pânză. În partea superioară, a desenat Iașul de sus, iar în partea de jos, locurile mai importante, speciale. Nu i-a luat mult să termine partea de sus, deoarece erau doar clădiri la orizont, iar el, știind orașul cu ochii închiși, a făcut treaba și mai ușoară.

În partea de jos, a început să apară puțin câte puțin *Palatul Culturii*, castelul de poveste care se înalță și veghează întreg orașul. Turnurile sale străpung cerul, iar sculpturile delicate, care te întâmpină la fiecare colț, îți șoptesc povești de altădată. Ferestrele, parcă de cristal, strălucesc în lumina dimineții. Fetița privea uimită de tot ce arăta minunata pictură a artistului. Firele delicate ale pensulei mângăiau lin pânza, iar talentul lui Sorin dezvăluia un oraș ca un spectacol.

Imediat a apărut următorul popas – *Râpa galbenă*. Un loc desprins dintr-o lume ascunsă, unde natura și istoria se împletesc într-o armonie subtilă. Zidurile de piatră, acoperite de umbre și lumini, îți dau o stare plăcută. La apus, locul prinde viață. Te face să te simți mic, dar, totodată, parte din măreția trecutului.

Parcul Copou nu a lipsit din tablou. Tărâmul liniștii, unde timpul curge încet. Aici, fiecare pas este o plimbare prin sufletul orașului. Pe aleile umbroase, înconjurată de copaci bătrâni și bănci din lemn, te poți gândi, te poți relaxa în liniștea infinită. Încet-încet, pânza a condu-o și spre *Grădina Botanică* – un colț de rai, unde natura apare în toată splendoarea ei.

Teiul lui Eminescu a provocat o melancolie deosebită. Bătrânul copac, la umbra căruia Mihai Eminescu obișnuia să scrie poezii, este un martor tăcut al trecerii timpului. Teiul seamănă cu un înțelept care a ascultat secole de povești.

Ultimul popas pictural este unul special: pietonala *Ștefan cel Mare* din Iași. Acesta se plimba împreună cu mama sa în fiecare săptămână pe acolo. Desigur, în copilărie. O amintire pe care nu o va uita niciodată. Promenada culturală îmbină trecutul istoric cu prezentul, impresionând prin clădirile impunătoare: *Biserica „Trei Ierarhi”* sau *Catedrala Mitropolitană*.

După ce a admirat minunata pictură, Mira i-a pus câteva întrebări bărbatului, iar acesta i-a răspuns detaliat și i-a explicat tot ce voia să știe. A lăsat-o pe fată uimită și plăcut surprinsă de acest oraș splendid. Sorin a reușit să-i creeze o impresie extraordinară despre Iași, printr-o pânză și niște culori. Cei doi și-au luat rămas bun, s-au fotografiat pentru a-și aminti de momentele unice pe care fetița le-a trăit, fiind martora clipelor în care pictura orașului Iași s-a ivit sub ochii ei.

Seara se lăsa încet-încet, iar Mira se îndrepta spre casă. Leșise pentru a medita și a găsi o idee pentru compunere, dar a ajuns să aibă o experiență minunată alături de un pictor. Deodată, a știu despre ce va scrie... despre Iași. Nu l-a vizitat fizic, dar a făcut-o cu gândul, cu sufletul, prin intermediul artei. A doua zi, colegii și profesoara au apreciat compunerea. După această întâmplare, Mira i-a convins pe părinții ei să viziteze Iașul... S-a întâmplat nu peste multă vreme. Cui credeți că i-a trimis fotografii?

Drag călător pe alei ieșene...

Dragul meu prieten, nu știu alții cum sunt, dar eu sunt fericit ori de câte ori am ocazia să vorbesc despre orașul meu! Îți voi scrie această scrisoare, străbătând împreună, într-o poveste imaginară dintr-o toamnă aurie, aleile seculare, pentru a te convinge să îmi vizitezi orașul!

Datele de ordin geografic sunt importante, dar reci: Iași este un oraș important al patriei mele, situat în partea de nord-est a țării, fiind al doilea ca mărime din România, acesta este cunoscut ca fiind un important centru cultural, academic, administrativ și economic al țării.

Convingătoare și emoționantă este latura spirituală a cetății mele, care are o istorie bogată, cu o influență semnificativă asupra dezvoltării culturale și politice a întregii țări; părinții și bunicii mei mi-au vorbit, încă din copilărie, despre cartea de vizită a orașului meu. Încă din secolul al XV-lea, Iașul a fost un important centru cultural, cu multe biblioteci, muzee și instituții de învățământ, în care se formează frumos tinerii din toate colțurile țării și ale lumii. În prezent, orașul găzduiește mai multe universități prestigioase și este considerat un important centru academic al țării, la care se adapă de cunoștințe și înțelepciune tinerii dornici de studiu.

Nu știi alții cum sunt, dar mie întotdeauna mi-a plăcut acest oraș, este orașul meu, în care se țese frumos povestea vieții mele, aici poți să faci atât de multe lucruri minunate, ziditoare pentru mintea și sufletul tău! În acest oraș în care trăiesc armonios istoria, sportul, arta sub variatele și complexe sale forme, te poți plimba pe bulevardul „Ștefan cel Mare” pentru a descoperi Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, devenit parte a patrimoniului UNESCO, sau poți învăța mai multe despre Palatul Culturii, odinioară Curtea Domnească; poți descoperi Casa Dosoftei – un muzeu fascinant și o mărturie a trecutului literar și religios al Moldovei.

Prieten drag, Iași este un oraș viu și verde! Știindu-te iubitor de natură, te invit să descoperi povestea verde din Grădina Botanică, ce a fost fondată în 1856, aflată în patrimoniul natural al Universității „Alexandru Ioan Cuza”. Este un loc foarte bun pentru a te relaxa, un spațiu perfect ca să îți limpezești gândurile sau pentru a practica diferite activități sportive. Pentru cei tineri ca noi, există și multe locuri de divertisment, unde te poți distra cu prietenii, în aer liber, sau în interior, pentru a explora lumea jocului în echipă.

Dacă ai ajuns în Copou, ai ocazia să descoperi un parc, un mediu foarte curat și îngrijit, cu locuri de joacă pentru cei mici și cu spațiu de relaxare pentru cei trudiți; este Parcul Copou, în care se ridică impunător spre azur teiul lui Eminescu, la umbra căruia Poetul nepereche și-a așternut pe foaie emoțiile, sentimentele transpuse în cele mai frumoase pagini din literatura română.

Bunul meu prieten, Orașul meu de suflet și de poveste nu ar fi ceea ce este fără școlile sale în care cărțile și profesorii îți vorbesc, întrucât „fiecare carte parcă închide în ea un suflet. Și cum o atingi cu ochii și cu mintea, sufletul ei ți se deschide ca un prieten bun”, afirma Maxim Gorki. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași este cea mai veche

universitate modernă din România și una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ superior din țară. Numele universității este un omagiu adus domnitorului Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite, care a sprijinit educația în România. De asemenea, există și o școală primară, una gimnazială și un liceu care au crescut frumos pe lângă această universitate. Aici studiez și eu, aici mi-am făcut mulți prieteni, aici am creat multe amintiri ferice alături de colegi și aici m-am bucurat de fiecare moment petrecut împreună!

Pentru mine, orașul Iași este orașul amintirilor din trecut și din prezent; voi continua să construiesc amintiri memorabile pentru ca, după aceea, să le spun prietenilor dragi ce frumoase sunt călătoriile în timp și în spațiu, pe aleile ieșene!

Le mulțumesc și părinților mei pentru cât de mult s-au străduit în a crea momente minunate, de-a lungul anilor, în acest oraș pe care l-au ales pentru a fi și „Orașul meu” și le mulțumesc că au crezut în mine!

Îți mulțumesc și ție, prieten drag, pentru că ți-ai făcut timp să călătorim împreună pe aleile de poveste ale orașului meu, „dulcele târg al Ieșilor”!

Un ieșean îndrăgostit de orașul său.

Iași, 14 octombrie 2024

David Dimitrie RUSU PREDA, clasa a VI-a E
Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Iași

Teiul lui Eminescu

Este o zi de vară. O zi de vacanță și nu e sâmbătă și nici duminică. Mi-am dorit să ajung într-un loc unde să simt liniștea și istoria orașului deopotrivă.

Merg agale și nu mă grăbesc defel să ajung. Știu că e acolo și mă așteaptă. Răbdarea-i infinită, nu mă îndoiesc de acest lucru. E mereu acolo și îi întâmpină pe toți cu bucurie și speranță. Pe fiecare în parte îl protejează și îi oferă spațiul de care are nevoie.

E liniște și totuși se aud pe fundal șoaptele frunzelor, discuțiile lor interminabile cu vântul, cu polenul florilor, cu insectele care își plimbă corpurile lor mici prin văzduh.

Particule de praf se zbenguie în razele soarelui și printre ele multe insecte ocupate și neobosite bâzâie și își croiesc drum de parcă există o insectă asemenea unui polițist rutier care dirijează circulația. Am privit cu atenție și sunt sigur că nu le-am văzut ciocnindu-se.

Am uitat de alergia mea sau alergia mea a uitat de mine, pentru că pot respira ușor și nu mă deranjează pâcla de polen, praful și aglomerația insectelor.

De fiecare dată când mă opresc și mă așez, mă cuprinde o liniște specială. Se aud motoare de mașini care accelerează, câte un claxon răzleț și vorbele oamenilor care

merg la serviciu; totuși, este o liniște aparte. Păsările cîrîpesc și sunt și ele la fel de ocupate. O cioară croncăne pe un ton comunicativ, așezată pe un garduț verde. Oare cu cine vorbește? O muscă mare se oprește din treaba ei, fiind curioasă care e treaba mea, așezându-se tacticos pe genunchiul meu.

Și dincolo de toate și totodată împreună cu toate, o imagine mă fascinează de fiecare dată când ajung aici. Aproape că nu reușesc să îl cuprind cu privirea și cu sufletul și sunt fascinat de puterea care i-o simt. Este parcă o încăpățănare și totuși o bucurie și o colaborare cu noi, oamenii, dar în mod cert, este o fărâma de nemurire, un secret care îl împărtășește cu toți.

Știu că are peste 600 de ani și deși a trecut prin vremuri dificile și au fost câteva situații în care era cât pe ce să piară, totuși a rămas alături de noi, oamenii, să ne vegheze, să ne șoptească încurajări, să ne aducă mângâieri și să ne ofere exemplul lui.

Undeva între 1939 și 1945, dar chiar și în 1950, au existat momente dificile care au reprezentat potențiale pericole pentru această minune, dar știu sigur că oamenii l-au auzit și ascultat mereu și i-au oferit protecție și ajutor la nevoie. Iar EL le-a răspuns mereu cu infinita lui bunătate, protecție, încredere, liniște și iubire.

Într-un etern parteneriat se află cu o persoană specială, deosebită și extraordinară, care nu mai este printre noi. O legătură pentru o viață eternă, dincolo de timp și spațiu, fiind deopotrivă AICI, dar și ACOLO, fără sacrificii și promisiuni deșarte. Decenii împlețiți cu umbră, soare, mister, geniu, speranță și încredere, energii pline de iubire și libertate.

AICI și ACUM totul pare că se distilează în timp și spațiu și coexistă fără nicio piedică. Nostalgia timpurilor

trecute, anotimpuriacompaniate de vânt, ploaie, ninsoare, soare, vijelii și furtuni, oameni triști sau plini de speranță... toate se dizolvă în acest moment, în această clipă care conține TOTUL și nu s-a pierdut nicicând nimic.

TOTUL ESTE AICI și m-am simțit întrupat în propria-mi prezență infinită a tot ce a fost și a existat vreodată în aceste locuri și un val de recunoștință infinită m-a cuprins dintr-odată.

Mă surprind bucuros, plin de energie și entuziasm în fața unor momente extraordinare, care îmi oferă de fiecare dată o legătură minunată cu mine însumi. Mă bucur de fiecare dată să urc agale Copoul și să mă îndrept cu pași tihniți spre Parcul Copou, Teiul lui Eminescu și Muzeul „Mihai Eminescu”. Cu recunoștință și apreciere plec și revin, indiferent de cât timp a trecut de când am fost ultima dată și de fiecare dată bucuria este pe măsură.

Pădurea Galata

Era o zi de vară în care eu și cu prietenul meu Tudor am decis să mergem la o plimbare mai specială. El a propus să facem o incursiune prin pădurea Galata, deoarece știa multe povești despre aceasta. Ajunși acolo, am început să mergem pe o cărare care, dintr-odată, s-a despărțit în mai multe cărări secundare. I-am propus să mergem pe cea din dreapta, întrucât ceva îmi sugera că acea cărare ar dori să ne transmită o poveste destul de veche. Am mers aproximativ zece minute până când am dat de un mare tunel. Tudor a propus să intrăm în el, poate că aveam să descoperim o mare taină. Începea o nouă aventură. Intrând în tunel, am aprins lanternele și am început cu adevărat aventura. Mergând ca la o azvârlitură de băț, am dat de o altă despărțire a drumurilor. M-am sfătuit cu Tudor și nu am renunțat la a ne continua periplul. După un timp, am început să auzim diferite sunete pe care încercam să nu le băgam în seamă. Cu inima strânsă de frică, am înaintat, până am dat de un cartuș. I-am arătat acel cartuș lui Tudor și el a spus ca îl vom păstra amintire. Și dacă ar fi doar atât, dar curiozitatea ne-a împins în aventură... și la câțiva metri am dat de niște fragmente de oase, care ne-au făcut să credem că acolo s-au întâmplat diferite lucruri. Dintr-odată, am văzut în zare

două lumini care păreau să fie doi ochii... Am început să alergăm, până când... instantaneu amândoi am căzut. Ne-a pus cineva piedică. Ne-am trezit legați de două scaune și încercuiți de oameni. Toți se holbau la noi, până când l-am văzut pe un apropiat drag al familiei, intrând în încăpere... alături de soția sa. Erau amândoi fugari. S-a apropiat de noi și a început să ne întrebe lucruri ciudate. După o conversație destul de lungă, ne-a spus și povestea lor și de ce se ascund toți în aceste tunele, care s-ar afla sub tot Iașul. Erau speriați de războiul proaspăt început în țările vecine și se ascunseseră în buncăre. Ne-am luat la revedere și am plecat spre casă. Astăzi mă întâlnesc cu vecinii mei, care îmi spun: „Nu uita, la următorul pericol ne întâlnim tot acolo, în canalul *Prizonier B7...*” Ce însemna B7... încă nu am aflat, dar promit să fiu fidel poveștii și vă voi anunța de îndată ce aflu. Aceasta întâmplare nu o voi uita niciodată. A fost specială.

Plai de aur... cotnărean

E miez de toamnă pe grandiosul Cotnari. În inedita-i sobrietate, înnobilit prin sorgintea lui divină, cel mai bine îl prinde atunci când este cu părul albit, nins de ani, creând imagini fermecătoare. Și, fiindcă el este vechi în zile... Slavă Domnului! Aici, frumosul natural este patinat de strălucirea copiilor, adevărate „broșe” de zile mari. Acestor copii cu aspirații sacre întru ale limbii române, le doresc tărie sufletească, aplecare spre tradiția românească atât de bogată în toate sensurile și deschidere spre sensibilitate, cunoaștere și, de ce nu... atitudine pașoptistă. Ei, copiii, îl fac să tresalte de bucurie, văzându-i râvnind spre ideea de Frumos creștin, având ca germen sclipirea morală de progres educativ artistico-plastic și literar-muzical.

Dar el, Cotnariul – cel mai vechi în zile – are ca zestre nativă LUMINA – o lumină filtrată și pulverizată de aurul razelor „bătrânului astru”, Soarele.

Această LUMINĂ divină, zic „divină” pentru că ea însumează pe deplin vocația de mentor în Grădina Maicii Domnului, dar oferit de Dumnezeu prin Sanctitatea Sa, Papa Ioan Paul al II-lea, țării noastre, România, „picior de plai”, „gură de rai” a Mioriței – tronează ca o regină victorioasă, privindu-și opera plăsmuită de proprii copii, imorta-

lizându-l la rândul lor cu chipul unui Răsărit lin... din visul lor de odinioară.

Și-n acest decor inundat de Lumină - COTNARI -, „broșele” au început să strălucească, în timp ce mânuțele lor ascultă comanda creierului, dar și a inimii cu creionul pe hârtie și arcușul pe vioară, gândul suveran și creator.

Astfel au început a se juca cu Lumina, descoperind dorul de citit, de scris corect și frumos în „dulcea limbă românească”, întrezărindu-i și pe prietenii ei: Eminescu, Creangă, Sadoveanu și pe alți slujitori ai neamului în ale slovelor, văzându-se pe ei înșiși viitori mesageri ai Artelor frumoase.

Punându-și degetele la tâmpă, au chibzuit și au început să descopere curcubeie, zori, orizonturi, înaltul cerului, adâncul apelor, profunzimea gândurilor oamenilor de știință, tâlcurile lucrurilor, fenomenelor și nu numai.

Încetul cu încetul, copiii din Cotnari încep să-și descopere valoarea, întrezărindu-se sentimentul propriei demnități, cucerind, în timp, un binemeritat prestigiu.

Da! De acest prestigiu avea nevoie el, cel vechi în zile, din partea noastră, a copiilor și cu credință în Cel de Sus, din înaltul cerului!...

Frumusețile Iașului

Iașul, un oraș de o frumusețe atât de veche și atât de vibrantă, încât mi-e greu să cred că ar putea exista alt loc ca el. Când pășești pe străzile lui, simți că istoria te îmbrățișează din toate părțile, de parcă orașul însuși ar vrea să-ți șoptească toate poveștile lui. Și câte povești n-ar avea de spus...

Privește, de pildă, Palatul Culturii. E acolo, măreț și tăcut. Cu turnurile sale, se-nalță semeț spre cerul Iașului, vegheat parcă de amintirile trecutului. În fiecare colț al Palatului, simți greutatea veacurilor care s-au scurs, simți arta și mândria oamenilor care l-au construit. Noaptea, când lumina becurilor îl învăluie, pare o cetate dintr-un basm vechi.

Apoi e Copoul, cu aleile sale umbrite, parcă rupte dintr-o lume ideală. Ah, Copoul... câte plimbări, câte iubiri și câte speranțe au înflorit aici, sub copacii săi bătrâni! Ai putea să te așezi pe-o bancă și să-ți lași mintea să zboare, să simți liniștea care învăluie grădinile, să simți răcoarea frunzelor care dansează în bătaia vântului. În acest loc, chiar și timpul pare să încetinească, să-ți ofere un moment de respiro, de reflexie. Te uiți la monumentul lui Eminescu și parcă-l vezi chiar acolo, pierdut în gânduri, cu inima înflăcărată de iubire și dor.

Cum să nu vorbești despre Bojdeuca lui Creangă, locul unde poveștile copilăriei prind viață? Simți căldura unei lumi simple și sincere când îi treci pragul. Te-nvăluie farmecul unei vieți neatinse de graba zilelor noastre. Acolo, în tihna acelei case, îți amintești că frumusețea stă în simplitate, că fericirea nu înseamnă mult, ci doar puțin, dar din inimă.

Și apoi, sunt bisericile, bijuteriile spirituale ale orașului. Biserica „Trei Ierarhi”, cu ornamentele ei migălos lucrate, te face să te oprești în tăcere, să contempli arta, să te simți atât de mic în fața Divinului. E ca o poartă între lumi, una a omului și una a eternității. În liniștea ei, auzi parcă ecoul rugăciunilor celor care au căutat alinare acolo, de-a lungul secolelor.

Și, bineînțeles, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, care, deși pare doar o clădire, e simbolul culturii și educației pentru atâția tineri care visează și își încep călătoria aici. Cum să nu simți mândria unui oraș care a dat naștere unor minți strălucite, care a fost martor la speranțele și la ambițiile unei națiuni?

În jurul Iașului se află locuri de o frumusețe aparte, fiecare cu propria poveste. La Ruginoasa, Palatul lui Cuza stă liniștit, cu zidurile sale străvechi, păstrând parcă ecoul trecutului dureros. Mai sunt și Mănăstirile Hadâmbu și Vlădiceni, locuri de-o frumusețe rară, unde simți că timpul se scurge lent. La Hadâmbu, pădurea pare să îmbrățișeze mănăstirea, oferindu-i o pace adâncă, aproape de neatinse. La Vlădiceni, priveliștea se deschide larg peste vale, iar liniștea locului te îndeamnă la meditație. Fiecare colț te face să simți că frumusețea adevărată vine mereu cu o notă de melancolie.

Iașul este un oraș al contrastelor, al poezilor și al filosofilor, un loc unde trecutul și prezentul se împletesc pe

fiecare stradă. E ca o carte nesfârșită, deschisă în fața celor care sunt destul de curioși să o citească. Fiecare loc ascunde o poezie nerostită, fiecare zid e martor la o poveste. Pe măsură ce îl descoperi, te descoperi și pe tine.

Clasele IX-XII

Balta Stârcioaiei

Județul Iași, situat în regiunea Moldova, este un important centru cultural și istoric al țării. Orașul Iași a fost capitala Regatului României între anii 1916 și 1918, în perioada Primului Război Mondial.

Cu toate acestea, municipiul Iași nu este singurul cu un trecut istoric misterios. Dacă ne mutăm pe alte meleaguri, vom găsi câte o localitate ce are ceva de povestit. Nu, nu mă refer la satul Cotnari, faimos pentru viile sale bogate și vinul îmbietor, și nici la orașul Hârlău, renumit pentru biserica ctitorită de Ștefan cel Mare, care face parte din ansamblul fostei curți domnești, ci la Scobinți, un sat puțin cunoscut de cei ce nu îi trec hotarul.

Toamna, cu vremea ei răcoroasă și frunzele în culori calde, îmi aduce aminte de nopțile reci când stăteam la bunica, în casa ei bătrânească. Focul mocnea în sobă, bunica era pe hol, unde avea o micuță bucătărie, și ne pregătea mâncarea, iar eu și sora mea desenam în timp ce ascultam basmele bunicului. Acest anotimp prevestitor de moarte mă duce cu gândul la poveștile sale și cred că acesta e un moment oportun să vă spun și eu una.

Trăia în secolul al XVII-lea, în satul Scobinți, o familie înstărită, Isaac și Maria Stârcea. El provenea dintr-o generație de boieri, în timp ce soția acestuia se trăgea dintr-o fami-

lie modestă. La vremea căsătoriei lor, o parte din zestrea Mariei a constat într-un iaz aflat în partea de vest a Dealului Vodă, situat în SE-ul comunei Scobinți. Oamenii satului au numit iazul după aparținătoarea acestuia – Balta Stârcioaiei – și care era bogat în pește. Balta Stârcioaiei se formase ca urmare a curgerii spre est a pârâului Scobinți, care izvorăște din pădurea cu același nume, din comuna Bădeni, plasa Bahlui.

Când Maria împlinise vârsta măritişului, părinții ei au căutat să o căsătorească, să o ofere unui om bogat. Singura lor opțiune a fost fiul lui Stârcea, Isaac, dar Maria nu își dorea să îl ia de soț pe acel bărbat. Ea îl iubea în secret pe Mihăiță, un om muncitor, dar sărac lipit pământului. Ea credea că își va putea îndupleca părinții să renunțe la căsătoria cu Isaac al Stârcioaiei.

Tânăra le-a spus părinților ei despre dragostea pe care i-o purta lui Mihăiță. Dacă ar fi primit consimțământul lor, cu zestrea pe care o avea, se gândea că ea și Mihăiță și-ar fi putut pune pe picioare o micuță gospodărie din care să trăiască fericiți, alături de viitorii lor copii. Părinții ei au fost furioși și, ca urmare, căsătoria dintre ea și Stârcea a avut loc în următoarea zi. Cu toate acestea, în nouă luni de zile trebuia să aducă pe lume un copil, știind cu exactitate că era al lui Mihăiță. De frică și de rușine, nu a mărturisit acest aspect, ci a mințit cu desăvârșire, spunând că este al lui Isaac Stârcea.

După cele nouă luni de așteptare, a dat naștere unei fetițe drăgălașe, dar a lăsat-o în grija unei femei sărace, care a ajutat-o să o aducă pe lume. Aceasta o botezase pe fetiță Elena, iar Maria și-a mințit familia, zicând că pruncul a murit la câteva minute după naștere.

De-a lungul anilor, Maria își privea fata crescând de la distanță. Familia care o creștea avea foarte puține bunuri: o

casă cu o singură odaie, câteva găinușe și cinci oi. Se descurcau cum puteau. Nu aveau, ca alții, pământ pe care să îl cultive. Cu cât creștea mai mult, fata începea să îi aducă aminte Stârcioaiei de Mihăiță, care murise cu două săptămâni înainte de nașterea Elenei, răpus de friguri.

După aproape 20 de ani, Maria Stârcea a rămas văduvă. Soțul îi lăsase ei toată averea, pentru că nu aveau alți moștenitori. Într-o zi de primăvară, Stârcioaia s-a întâlnit din întâmplare la baltă cu Elena, care fugea după o oaie năzdrăvană. Când au ajuns față în față, Mariei nu îi venea să creadă cât de bine semăna fata cu Mihăiță. Era o domnișoară frumoasă, firavă, dar plină în forme, cu păr lung, negru, și cu ochii închiși la culoare, blânzi, dar totuși pătrunzători. Un sentiment de regret și de datorie s-a aprins în sufletul Stârcioaiei. I-a mărturisit adevărul Elenei, apoi plecând și lăsând loc de înțeles că era binevenită oricând în casa ei, avea speranța că se vor vedea din nou să discute și să aibă ocazia să își îndrepte greșelile.

Elena a rămas singură la baltă tot restul zilei. Când a început să se înnopteze, familia care a crescut-o a început să o caute și a găsit-o, într-un final, fără suflare, la malul iazului. Nimeni nu știe exact motivul pentru care i-a sunat ceasul.

La distanță de câțiva ani după acel incident, din balta Stârcioaiei a început să curgă un pârâu care a fost numit Scobinți. Acesta curge pe sub Dealul lui Vodă și se varsă în râul Bahlui, la podul Contăș (situat la hotarul dintre satele Bădeni, Scobinți și Fetești, pe drumul Târgu Frumos-Hârlău), iar toți peștii din iaz au dispărut în Bahlui. Mulți tind să creadă că acest pârâu s-a format ca urmare a tristeții copleșitoare simțită de Elena Stârcea în ziua în care mama sa biologică i-a destăinuit secretul pe care l-a ascuns de toată lumea atâția ani. Astăzi, balta încă îi poartă numele.

Această poveste mi-a fost transmisă din moși-strămoși, dar nu pot demonstra dacă faptele de mai sus sunt întocmai cele ce s-au petrecut în secolul al XVII-lea. Tot ce pot spune este că această istorisire are și ea un sâmbure de adevăr.

În tărâmul de dincolo pentru o zi

Era o zi liniștită de duminică în oraș, când Victor și Roy auziră un zgomot de geamuri sparte și simțiră camera cum se mișcă. Speriați, își scoaseră capetele pe geam și văzură pisica fantomă în fața unui lift tot atât de înfricoșător pe cât era și felina (pe care o denumiseră Ciao).

— Ce dracu' crezi că faci? întrebă Victor.

— Fac o călătorie care, apropo, nu e treaba ta, s-a înțeles?

— Și unde decolezi așa de repede? întrebă Roy.

Ciao nu-i mai răspunse; intră în lift și apăsă singurul buton care exista în interior. Dar vezi că Roy și Victor nu stătură cu mâinile în sân cât timp vorbiseră cu Ciao, ci coborâseră pe scara de incendiu și ajunseră la timp ca să intre și ei în lift. Mai ghinionist, Roy își prinse pantalonii în ușa liftului și rămase cu o gaură uriașă la spate. Ciao căscă gura cum doar un schelet putea să o facă, fiind atât de mirat de mișcarea celor doi gemeni (care erau total diferiți).

— Aveți idee în ce v-ați băgat?

Și fără să mai stea pe gânduri le smulse câte un fir de păr celor doi obraznici și începu să rostească o vrajă cât se poate de înfricoșătoare.

— Ce ai de gând să ne faci, motan tâmpit? întrebă Victor.

— Vă salvez viața, proștilor! Habar n-aveți în ce v-ați băgat! zise Ciao supărat pentru că nu avusese timp să închidă ușa liftului.

— Mare brânză! Am mai fost în aventuri periculoase cu tine. Cu ce este asta diferită de celelalte? întrebă Roy.

— Pentru că merg în *Tărâmul de mijloc*, unde niciun om nu are voie, iar voi doi veți muri în chinuri dacă nu reușesc să vă salvez și de data asta! le răspunse furios Ciao, în timp ce le băga cu forța poțiunea scârboasă pe gât.

— Cu ce ne va ajuta asta? întrebă Roy, scârbit de poțiuni.

— Vă va transforma temporar în spirite, până găsesc o cale să vă scot din *Tărâmul de mijloc*.

— Mișto!

O secundă mai târziu, ușa liftului se deschise și toți trei putură să-și dea seama că se aflau pe un bloc de lângă Piața Nicolina. Victor, curios, privi în piața de la picioarele lui și văzu că era plină de schelete plimbătoare, care vindeau sau cumpărau dar nu roșii, castraveți și alte produse alimentare, ci poțiuni ciudate, pălării vrăjite, animale (mai bine spus, schelete de animale).

— Mai mult e un târg decât o piață, se miră Roy.

— Și ai totală dreptate! Dar hai să dispărem cât mai rapid și să ne vedem de drum! îi repezi Ciao.

— Voi chiar ați construit o copie a Iașului!? se minună Victor.

— Unor spirite chiar le este drag Iașul! se înfoie Ciao.

Abia când ajunseră în stradă, remarcară cât de diferit era orașul: cerul era de un roșu întunecat și pe străzi se plimbau liniștit fantome, schelete, spirite și alte drăcii...

Dar nu avură prea mult timp pentru observații, pentru că Ciao îi trase repede într-un autobuz care părea să fie la ultima lui cursă. Nu dură mult și coborără în fața unei săli de lupte uriașă, acolo unde ar fi trebuit să fie Palas Mall. Dar ce-i impresionară cel mai mult erau cele patru cranii enorme puse în punctele cardinale.

— Voi nu aveți Mall?? întrebă scandalizat Victor.

— În loc de Mall am construit o sală de lupte, zise Ciao indiferent. Victor făcu ochii mari...

Înainte ca cei doi gemeni să mai pună vreo întrebare, Ciao îi trase repede la un ghișeu și ceru un bilet de la un schelet care arăta al naibii de comic.

— Nu pot da un singur bilet la trei persoane!

— Am fost însărcinat să le arăt Iașul din *Tărâmul de Mijloc*, ca să se poată decide dacă rămân aici sau trec în *Lu-mea de Dincolo*!

Lămurirea lui Ciao îi lăsă cu gura căscată pe băieți! Casierul îi privi indiferent și-i lăsă să treacă.

Intrară prin gura unui craniu asemenea celor de pe acoperiș, apoi urcară niște scări până ajunseră la rândul de sus, astfel că puteau privi sala de lupte.

În loc să se așeze, Ciao îi conduse într-o baie și le zise:

— Aici vom aștepta liftul care o să ne ducă acasă!

Ciao părea supărat că o să piardă cel mai faimos meci din istoria *Tărâmului de Mijloc*.

— Și meciul pe care voiai să-l vezi atât de mult? întrebă viclean Roy.

— Știu ce vrei să faci, dar n-o să funcționeze!

— Poate nu vei mai apuca să-l vezi niciodată!!! plusă și Victor.

— Ascultați aici: dacă vă pune necuratul să scoateți o vorbuliță cât ține meciul, vă promit solemn că veți ajunge în

focurile iadului!! îi amenință Ciao, cedând tentației de a vedea meciul.

Îi conduse repede pe locurile rezervate și le făcu semn să tacă.

Meciul începu repede, cu cei doi luptători care deja se amenințau reciproc cu pumnii în timp ce intrau în arenă; un arbitru țipa cât de tare putea în microfon:

— Doamnelor și domnilor, îi avem pe cei doi luptători legendari, Hitler și Stalin, în carne și oase!!! La propriu, doamnelor și domnilor!!! Ei se luptă pentru a putea trece în *Lumea de Dincolo*!!!

După acest anunț, nici măcar cu bătaie nu-i mai puteai opri pe spectatori să huiduiască sau să ovaționeze! Arbitrul dădu supărat semnalul și cei doi începură să-și care pumni cu nemiluita!

— Tipii ăștia se urăsc de moarte! zise o fantomă extraordinar de grasă.

— Cred și eu! Hitler l-a așteptat ceva pe Stalin! remarcă un schelet din dreapta.

— Cât este scorul luptelor lor? întrebă Ciao.

— 38 pentru Stalin la 37 pentru Hitler. Dacă învinge astăzi, Hitler egalează, îi răspunse îngrijorată fantoma grasă, un susținător evident al lui Stalin.

— Se spune că acela care ajunge primul la 50 va trece în *Lumea de Dincolo*, le explică o fantomă extraordinar de urâtă.

Lupta nu continuă prea mult, pentru că Hitler îl făcu K.O. dintr-un pumn pe Stalin! Sala înnebuni: iarăși huiduieli și aplauze! Dar nimic nu se schimbă: arbitru îl declară câștigător pe Hitler. Fantoma grasă mai, mai să-l ia pe arbitru de gât, dar se potoli și le promise tuturor că data viitoare va câștiga Stalin.

Ciao privi îngrozit la cei doi gemeni care începuseră deja să se transforme în oameni! În același timp, gemenii observaseră și ei și o luară la fugă spre baia stadionului, unde liftul deja ajunsese! Ciao se uită atent în stânga și în dreapta și apoi intrară toți trei în lift.

— Am ajuns la timp! răsuflă ușurat Ciao, privindu-i pe gemeni, care aproape se transformaseră complet.

— A meritat! replicară într-un glas gemenii fericiți!

Umbra din Buhalnița

Într-o noapte întunecată de toamnă, în satul Buhalnița, o atmosferă de neliniște plutea în aer. Vântul șuiera printre copacii bătrâni, iar luna plină arunca umbre lungi pe cărările înguste ale satului.

Localnicii vorbeau despre o legendă veche, despre o umbră misterioasă care se arăta doar în nopțile cu lună plină. Maria, o tânără curajoasă din sat, a decis să afle adevărul. A ieșit din casă, îndreptându-se spre pădurea de la marginea satului. Pe măsură ce se apropia de copacii înalți, inima îi bătea cu putere. Se zvonea că umbra apărea lângă o fântână veche.

Când a ajuns la fântână, Maria a observat o siluetă întunecată stând lângă ea. O frică inexplicabilă a cuprins-o, dar, în final, curajul ei a fost mai puternic. S-a apropiat cu pași mărunți, iar umbra părea să se miște.

— Cine ești? a întrebat-o cu o voce tremurată.

Silueta s-a întors brusc, iar Maria a început să observe un chip palid, cu ochi care străluceau în întuneric.

— Sunt căutătorul sufletelor pierdute, a răspuns acea voce rece ca gheața. Vino să mă ajuți să găsesc drumul spre lumină!

Maria a simțit cum o panică o cuprinde. A vrut să fugă, dar picioarele ei păreau lipite de pământ.

— De ce ar trebui să te ajut? a întrebat ea.

— Pentru că eu sunt legătura dintre acest loc și lumea de dincolo, a răspuns umbra, gesticulând spre pădure.

În acel moment, Maria a conștientizat că ceea ce auzise nu era doar o legendă, umbra constituia o entitate reală. Cu fiecare cuvânt rostit de către umbră, fata se simțea tot mai atrasă de misterul acelei ființe. A făcut un pas înapoi, umbra a dat să se apropie, dar Maria a strigat:

— Nu te voi ajuta!

A fugit spre sat, iar umbra a rămas în urma ei, dispărând în întuneric. Când a ajuns acasă, a închis ușa cu frică. Din acea noapte, a avut certitudinea faptului că legenda era mult mai mult decât o simplă poveste... De atunci, Maria nu a mai ieșit niciodată din casă în nopțile cu lună plină, temându-se de umbra care o aștepta în pădure.

Umbrela timpului. Poveștile Iașului vechi

Era o dimineață cețoasă în Iași și aerul era rece și umed, parcă plin de șoaptele orașului vechi. Am luat la pas străzile, lăsând în urmă agitația din centru și îndreptându-mă spre Copou. Acolo, sub teiul lui Eminescu, am simțit întotdeauna că orașul începe să povestească.

Îți pot spune că Iașul nu înseamnă doar ziduri și străzi; e un fel de taină mereu rostită de clădirile vechi, un murmur în care se amestecă poeți, cărturari, negustori, domnițe și răzeși. Fiecare piatră, fiecare fereastră par să păstreze amintirea unei generații care a trecut cândva pe acolo.

Pe la Trei Ierarhi, se povestește că zidurile bisericii ascund sute de chipuri, fețele sculptate ale celor care au contribuit la ridicarea ei. A fost construită cu o migală aproape dureroasă, iar unele legende spun că meșterii au lucrat cu atâta sânguință, încât și-au pierdut vederea. „O bucată de cer înghețată în piatră”, au spus cei care au văzut-o, pentru că, dacă te uiți atent, fiecare centimetru e sculptat cu o danțelă de detalii.

Mai sus, aproape de Universitate, se găsește un han vechi, care acum e doar o ruină. Acolo, cică, se opreau călătorii care veneau de departe, aducând cu ei povești și bârfe

din toată țara. Uneori, câțiva studenți îndrăzneți din zilele noastre vin și povestesc că au auzit sunete ciudate, de parcă pereții ar respira, de parcă hohotele și râsetele de altădată ar fi încă acolo, suspendate în aerul stătut.

La lăsarea serii, Iașul se schimbă din nou. Deasupra caselor, un felinar pâlpâie stingher, iar lumina se răspândește în cercuri de umbră, care dansează pe pavajul vechi. Așa simți cu adevărat că e un oraș vechi, cu rădăcini adânci înfipte în pământ, și că fiecare colț are o poveste doar a lui.

Unii spun că dacă te plimbi noaptea prin Grădina Botanică și ești singur, poți auzi cum orașul îți șoptește, nu o poveste întreagă, ci doar frânturi, ca un ecou de vis. Cică ar fi voci din alte vremuri, care vin să te însoțească o vreme, doar până la poarta veche.

Acesta e Iașul pe care îl știu și pe care îl simt. Nu e doar un oraș, e un amestec de taine, de frânturi de vremuri și de vise vechi, care așteaptă să fie ascultate, chiar și acum.

**Buhalnița sau despre revelațiile unui vernisaj oniric,
alături de Mihai Păstrăguș**

Era o după-amiază de toamnă târzie. Resimțeam pe piele o adiere blândă, amestecată cu mirosul de frunze uscate. Mă plimbam pe ulițele satului Buhalnița, pierdută în impresii și cugetări felurite când, deodată, am zărit un bărbat așezat pe o bancă, sub un copac bătrân. Părea cufundat în gânduri, urmărind cu privirea jocul razelor de soare printre crengi. Mi-am dat seama cu repeziciune că nu putea fi nimeni altul decât Mihai Păstrăguș, renumitul critic de artă al cărui nume încă mai răsuna prin sat, personalitatea acestuia fiind permanent corelată cu un act artistic adus la forma desăvârșirii. Când rosteai Mihai Păstrăguș, rosteai desăvârșire în discursul despre arte, spuneai, implicit, conservarea manifestărilor plastice închinată frumosului, totul limitat la un trup uman, supus, inevitabil, pieirii.

Am ezitat o clipă, dar mi-am adunat tot curajul și m-am apropiat. L-am salutat respectuos, iar dumnealui mi-a răspuns cu un zâmbet cald.

– Ce te aduce pe aceste meleaguri ale Buhalniței, pe aceste frânturi de țărână uitate de timp? m-a întrebat cu voce calmă, dar pătrunzătoare.

- Frumusețea locului, domnule Păstrăguș, i-am răspuns. Am auzit că pe aceste meleaguri din Buhalnița v-ați născut și m-am gândit că satul acesta trebuie să aibă ceva special dacă a contribuit la formarea dumneavoastră, la a deveni un critic de artă atât de prestigios.

- Așa este, a murmurat. În Buhalnița, fiecare deal, fiecare piatră, fiecare adiere de vânt poartă o poveste. Locurile acestea mi-au format ochiul pentru detalii și mi-au deschis inima către frumos.

L-am întrebat, plină de curiozitate, ce unghere din sat l-au inspirat cel mai mult și dacă ar binevoi să-mi recomande un loc anume unde prietenii săi pictori ar putea surprinde pe pânzele lor adevărata esență a localității.

- Haide! mi-a spus, ridicându-se încet de pe bancă. O să-ți arăt.

Am pornit împreună spre râul care șerpuia leneș prin vale. Domnul Păstrăguș s-a oprit pe malul acestuia și a privit în tihnă orizontul, pierdut în amintiri.

- Aici, a spus dânsul, arătând cu mâna spre peisajul din fața noastră, aici mi-am petrecut numeroase după-amiezi ale copilăriei. Observam cum lumina se schimba după trecerea timpului, cum fiecare anotimp își lăsa amprenta pe pajiștile din jur, iar în sufletul meu se năștea dorința de a păstra aceste imagini vii pentru totdeauna.

- De ce nu ați devenit pictor? am întrebat, începând să-mi închipui cum ar fi fost dacă Mihai Păstrăguș ar fi oglindit impresiile sale pe pânză.

A zâmbit enigmatic.

- Arta mea s-a făurit mereu din cuvinte. M-am străduit să descriu frumosul astfel încât cei care mă ascultă în timpul vernisajelor sau cei care citesc scrierile mele referitoare la spectacolul simezelor din galeriile de artă să simtă, să vadă, să trăiască. Fiecare tablou pe care l-am privit și pe

care l-am analizat m-a purtat înapoi aici, în Buhalnița, locul tainic în care, pentru întâia oară, am privit cu adevărat, am învățat că natura poate fi iubită, îmbrățișată cu ochii și cu gândul, deopotrivă, unde am înțeles ce înseamnă frumosul. Simplitatea (care, de altfel, este izvorul neînțeles al fericirii) este, de departe, cel mai greu lucru de transpus pe pânză. De aceea iubesc eu aceste locuri, coltoanele aparent comune ale Buhalniței, căci obligă artistul să reprezinte FIRESCUL, dar să transmită totuși emoție, să impresioneze fructificând simplitatea. Totul ține, în fond, de viziunea asupra lumii. Trebuie să îți dai voie, ca artist, să cazi în reverie, să poți să o faci, să te lași abandonat acestei stări ca, ulterior, metamorfozat, să o transpui pe pânză, să nu fii tu cel care pictează, ci forța frumuseții care a lucrat în tine. Să știi să lași natura să te robească în cel mai dulce mod și să-i oferi, drept ofrandă, a ta planșă. În satele acestea uitate de lume, domnește o liniște vrăjită. În nicio metropolă nu poate un artist să surprindă cu atâta exactitate jocurile de umbră și lumină precum în satele acestea binecuvântate, unde însuși artistul se întoarce la matcă, unde a sa privire nu este distrasă de niciun element artificial, ci contemplă pe îndelete țarina în forma sa nealterată de intervenția, deseori nefastă, a omului. Pe aceste meleaguri, natura, prin voia Celui de Sus, dovedește un incontestabil rafinament cromatic, nuanțele sunt într-o desăvârșită armonie.

- Domnule Mihai Păstrăguș, mă fascinează satul Buhalnița, dar am crezut mereu că totul se datorează iubirii ce pe aceste meleaguri a luat naștere, am crezut că ochiul îndrăgostit face din simpla bucată de țărână un tărâm al tuturor făgăduințelor. Iubeam și mi se părea că sat mai frumos ca acesta nu există pe lume. Simțeam, în beția sentimentelor mele, că însăși natura mă-ndeamnă să îmbrățișez de la copaci, la copii și până la omul meu iubit... Acum, când el nu

mai este aici, parcă nici satul nu-mi mai pare Raiul de odinioară...

S-a lăsat tăcerea, dar era o tăcere plină de înțeles. Am stat alături de Mihai Păstrăguș până când, în Buhalnița, umbrele serii au început, asemenea unor liane, să se întindă peste vale. Când, într-un sfârșit, ne-am întors spre sat, el și-a îndreptat spre ființa mea o ultimă privire, privirea sa particulară, care fotografiază... Părea că dumnealui confirmă intuiția mea privitoare la relația de interdependență dintre sentiment și loc și, de asemenea, privirea sa era o invitație de a păstra această experiență în suflete.

— Să nu uiți niciodată să privești atent lumea din jurul tău, fie și mitizând unele spații geografice, inclusiv acest sat binecuvântat, mi-a spus dânsul, înainte de a se îndepărta încet, dispărând după arbori.

„Adevărata artă nu este doar în muzee sau în galerii, ci în fiecare colț al lumii, pe care îl iubim.”

Iași – inima culturală a României

Iași – inima culturală a României. Mă exprim așa, deoarece Iașul este cunoscut ca un important centru cultural și academic din zona Moldovei, având o istorie bogată și multe instituții de învățământ renumite. De asemenea, orașul este asociat cu tradiții culturale și evenimente semnificative, ceea ce îl face să fie considerat capitala culturală a țării și, sperăm, în curând, Capitală Europeană.

Atunci când cineva mă întreba de unde sunt, pot spune că răspundeam cu drag: sunt din Iași. Un aspect remarcabil al Iașului este și bogăția arhitecturală. Aici se pot găsi clădiri istorice impresionante, cum ar fi: Palatul Culturii, o emblemă a orașului, care găzduiește mai multe muzee, Biserica Trei Ierarhi, cu fațada sa unică, și fascinantă Grădină Botanică, acestea și multe altele fiind atracții de neratat.

Pe aceste meleaguri de poveste vin mulți străini, majoritatea, pentru a vizita orașul, iar alții, pentru a da la o facultate. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” e în capul listei, fiind una dintre cele mai căutate și populare. Doar e prima universitate din România.

Iubesc acest oraș din tot sufletul și nu doar pentru faptul că m-am născut aici, ci, mai ales, pentru că în „dulcele Târg al Ieșilor” am adunate atâtea amintiri, nu doar din sa-

tul meu natal, ci și din „orașul celor șapte coline”, unde vi-
sam să ajung măcar în vizită. Așteptam cu drag să vină
duminica, să merg cu părinții mei în oraș, să ne plimbăm în
cele mai frumoase locuri, să pot admira obiectivele turistice,
dar și mall-urile acestei urbe de vis.

Iașul este un important centru cultural, organizând
numeroase festivaluri, proiecte artistice și conferințe. Viața
culturală a orașului este vibrantă, cu teatre, cinematografe și
galerii de artă, care promovează cultura, artiștii locali, dar și
pe cei internaționali.

Îmi doresc din toată inima ca atrăgătorul oraș să ră-
mână renumit și admirat de toată lumea, căci merităm să
avem astfel de bijuterii în acest colț de Rai.

Misterul nopților de toamnă

Sub cerul cenușiu de toamnă, Iașul vechi se trezea sub o pătură de ceață ușoară, iar sunetele clopotelor bisericilor se amestecau cu foșnetul frunzelor uscate. Pe ulițele pietruite, ecoul pașilor stingheri răsuna ca o invitație spre un trecut îngropat în legendele de demult, când poeții și scriitorii moldoveni umpleau orașul cu visurile și poveștile lor.

*

În acest oraș legendar, ce părea să șoptească secrete, la marginea lui, pe o colină ascunsă, se află Bojdeuca lui Creangă – un loc simplu, mic și smerit, dar încărcat de o vrajă tăcută, plină de farmec și de mister.

Se spune că în nopțile de toamnă, când luna plină se ridică și veghează deasupra Iașului, casa începe să prindă viață. Bădia, cu chipul său nobil, cu părul său bogat și ochii pătrunzători și misterioși, se întoarce pentru câteva ore din tărâmul umbrelor și negura timpului și se așază la masa lui de lemn, la fel cum o făcea în vremurile sale de glorie, continuând să scrie povești ce nu au văzut vreodată lumina zilei.

Într-o astfel de noapte, este zărit și un băiat căruia localnicii îi spun Speranța. Nimeni nu știe cum îl chema cu adevărat, dar îl privesc ca pe o rază de lumină într-un oraș adesea învăluit în umbre. Și asta pentru că, indiferent de greutățile întâlnite, el este cel care nu renunță niciodată la visul său de a transforma Iașul într-un loc mai bun. Cuvintele sale, pline de căldură și optimism, ajungeau la sufletele oamenilor, iar spiritul său neînfricat îi inspira pe toți să creadă într-un viitor mai luminos.

Se spune că trăiește la marginea orașului, că visează să devină scriitor. Fascinat de poveștile bădiei, simțea o atracție inexplicabilă față de Bojdeucă. Nu știa ce îl atrăgea acolo, dar o senzație de neliniște îi răscolea mintea, de parcă o forță invizibilă îl îndemna să urce colina.

Într-o astfel de stare, pe înserat, s-a aventurat până la Bojdeucă, sperând să găsească inspirație. Pe măsură ce se apropia, a observat o lumină difuză licărind din interior, deși nu mai fusese nimeni acolo de ani întregi; o umbră se profila în spatele geamului. Curios, cu inima bătându-i tare și plin de emoție, Speranța a deschis ușa veche și a intrat. Înăuntru, spre uimirea sa, bădia Ion îl aștepta, sprijinit pe cot și zâmbind enigmatic. Cu glasul său profund, care purta în vibrații ecouri de generații întregi, i-a spus băiatului că spiritul poveștilor nu moare niciodată, că fiecare cuvânt scris cu dragoste și imaginație trăiește veșnic pentru cei ce îl caută și îl ascultă.

Așa a început o noapte de taină, în care Speranța a ascultat povești neștiute de nimeni, de pe tărâmburi pline de duhuri ale pădurii, haiduci și fântâni magice. Pe măsură ce noaptea se adâncea, luna plină scălda Bojdeuca într-o lumină fantomatică. Înăuntru, Speranța asculta cu respirația tăiată poveștile, captivat de vocea caldă și de privirea pătrunzătoare a scriitorului. Fiecare cuvânt îi părea o chemare spre

un tărâm nevăzut, un loc unde magia și realitatea se împleteau.

Dintr-odată, un sunet puternic le-a întrerupt conversația. Cineva bătea la ușă, cu o urgență amenințătoare. Băiatul simți un fior rece coborându-i pe șira spinării, iar Creangă își încreți fruntea, tăcut, cu privirea fixă spre ușă.

„Nu deschide”... păru a șopti Creangă, cu un glas în care se simțea o neliniște tănuită. „Nu acum... nu când încă mai am povești de împărtășit.”

Dar bătăile se înteteau, iar sunetul părea să cuprindă întreaga casă. Într-o clipă, Creangă dispăru ca un fum, lăsând în urmă doar umbra lui, învăluită de lumina palidă a lunii. Speranța, copleșit de spaima întregului moment, simți cum pleoapele i se îngreunează. Fără să înțeleagă de ce, realizează că nu mai poate să stea treaz, de parcă o forță necunoscută îl trăgea într-un somn adânc.

Când zorii au început să se ivească și băiatul s-a trezit, razele se strecurau printre crengile copacilor, iar Bojdeuca era goală și tăcută. Nici urmă de Creangă, de bătăile misterioase la ușă sau de poveștile pe care le ascultase. Totul părea un vis ciudat, dar în inima lui, Speranța știa că acea noapte fusese cât se poate de reală.

La scurt timp după această noapte miraculoasă, băiatul a devenit un scriitor cunoscut în Iași, purtând mai departe spiritul lui Creangă și farmecul Iașului vechi, transformat în cuvinte și vise. Anii au trecut, dar acea noapte a rămas vie în amintirea lui, ca un vis pe care nu avea să-l uite vreodată. Povestirile și misterul întâlnirii sale cu Ion Creangă îl însoțeau ori de câte ori lua pana în mână, aducând la viață tărâmurile de poveste și umbre ale Iașului vechi.

Speranța a continuat să scrie, inspirându-i pe cei din jur cu cuvintele sale. În fiecare toamnă, într-un miez de noapte, când luna plină strălucește peste Bojdeuca, oamenii

vorbesc despre magia acelui loc. Unii susțin că îl văd pe băiat urcând încet colina, alții jură că l-au văzut pe Creangă stând la masa lui, învăluit de o lumină stranie, ca și cum timpul însuși ar fi refuzat să-i despartă pe cei doi.

*

Astfel, în fiecare toamnă când luna plină strălucește, legenda nopții de la Bojdeucă a devenit una dintre cele mai frumoase povești ale Iașului – o poveste despre curaj, despre visuri și despre puterea de a transforma speranța într-o lume mai bună.

Minunea din Muzeul Viei și Vinului

Pe o străduță îngustă din orașul Hârlău, trăia o fetiță de șapte ani, pe nume Valeria. Casa ei era mică și umbrită, pierdută printre alte locuințe vechi, care se înșirau de-a lungul străzii. Dar, pe aceeași stradă, nu departe de căsuța dărăpănată, se ridica impunător Muzeul Viei și Vinului, o clădire veche, cu ziduri groase și ferestre mari, ce părea că încă păstrează tăcut în ea, poveștile altor timpuri.

Muzeul era un loc unic în Moldova, fiind singurul muzeu viticol din această regiune, o adevărată comoară a istoriei vinului din podgoriile faimoase din zonă (Vaslui, Huși, Odobesti, Panciu, Rădăuți). Valeria trecea în fiecare zi pe lângă muzeu, visând cu ochii mari și curioși la ceea ce se afla înăuntru.

Viața Valeriei nu era ușoară. Tatăl ei, Ion, devenise, în timp, un om aspru și furios de când rămăsese văduv, mama fetei trecând la cele veșnice în urmă cu câțiva ani. Alcoolul îi înecase durerea, dar și bunătatea, transformându-l într-un om pe care Valeria nu-l mai recunoștea. Adesea, nopțile ei erau tulburate de zgomotul sticlelor lovindu-se de pereți și de vocea tatălui ei răsunând cu furie în întreaga casă. Copila se ghemuia în patul ei mic, cu lacrimile curgându-i pe obraji, visând la o viață diferită, una în care mama sa nu ar

fi plecat „dincolo”, iar tatăl ei nu ar fi fost prizonierul patimii alcoolului.

Totuși, muzeul, cu arhitectura sa impunătoare și liniștea care părea să-l învăluie, reprezenta o rază de speranță pentru Valeria. Clădirea, monument istoric din secolul al XVII-lea, adăpostea nu doar istoria vinului, ci și povestea unor generații de oameni care au trăit și au muncit pe aceste meleaguri. În interior, cele zece săli erau structurate pe două niveluri, iar primele trei săli ilustrau legătura dintre vin și momentele importante ale vieții: botezul, nunta și înmormântarea, oglindind tradițiile și obiceiurile moldovenilor, credințele și superstițiile legate de viața-de-vie.

Deseori, Valeria se oprea în fața porților mari de fier și rămânea acolo, privind vizitatorii care intrau și ieșeau, întrebându-se cum ar fi să pătrundă și ea în lumea aceea magică...

Într-o seară de toamnă, când soarele cobora încet în spatele dealurilor și orașul era învăluit într-o lumină portocalie, s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. Valeria se afla pe trotuarul din fața muzeului, ascunsă după un copac, moment în care a observat că ușile mari ale clădirii s-au deschis larg, fără ca cineva să le atingă. Un curent de aer cald a ieșit dinăuntru și, fără să se poată opri, nereușind să se opună tentației, Valeria s-a ridicat și a pășit încet spre intrare.

Când a ajuns în prag, a simțit o chemare, ca și cum ceva sau cineva din interior o invita să intre. Deși ar fi trebuit să fie înspăimântată, Valeria s-a simțit încurajată și liniștită. A pășit dincolo de pragul muzeului și, deodată, totul s-a schimbat. În fața ochilor ei, s-a desfășurat o scenă nemaivăzută: mesele erau acoperite cu viță-de-vie și struguri aurii, care păreau a străluci sub lumina unor felinare invizibile.

Într-o cameră, Valeria a recunoscut atmosfera hanului, unde masa cu picioare tip capră și polițele cu măsuri pentru felurile băuturi recreau scene de odinioară. Apoi, în sala a cincea, fata a descoperit un interior tradițional din subzona Hârlăului, cu mobilier de lemn și țeșături din satele vecine.

Sticlele de vin, expuse cu grijă, păreau să prindă viață, iar dintr-un colț al sălii a răsunat o muzică veche, plină de dor și melancolie. Fascinată, Valeria a mers mai departe, iar fiecare pas o ducea mai adânc într-o lume fermecată. În subsol, a descoperit inventarul unei crame, cu butoaie de lemn, ulcioare, teascuri și zdrobitori, totul luminat parcă de o magie invizibilă.

Tablourile de pe pereți prindeau viață, arătându-i scene din trecutul orașului Hârlău: culegători de vie care râdeau împreună, familii adunate la mese, împărțășind amintiri, dar și pocale cu vin. Valeria a simțit cum tristețea din sufletul ei începea să se risipească.

Deodată, în fața tinerei, a apărut o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă, cu părul lung și negru. Chipul ei blând și zâmbetul cald îi aminteau Valeriei de mama sa. Femeia a îngenuncheat în fața ei și i-a șoptit:

– Valeria, copil drag, nu-ți fie teamă! Ești aici pentru că sufletul tău pur a fost chemat să aducă o schimbare. Ai un dar în tine, un dar pe care nu-l cunoști încă, dar care va schimba viețile celor din jurul tău. Trebuie doar să crezi!

Tânăra a simțit cum inima ei începe să bată mai tare, iar în ochii femeii strălucea o lumină care o încălzea pe dinăuntru.

– Ce trebuie să fac? a întrebat Valeria, cu vocea tremurândă.

– Trebuie să-i arăți tatălui tău că există speranță. Muzeul acesta, al viei și vinului, păstrează tainic rețeta vieții și a bucuriei. Măine, te rog, adu-l aici. O minune va avea loc.

Fetița a plecat din muzeu cu inima plină de speranță. A doua zi, cu mult curaj, l-a convins pe tatăl ei să o însoțească la muzeu. Ion, deși morocănos și mahmur, a acceptat în cele din urmă.

Când au intrat împreună în muzeu, Valeria a simțit din nou acea căldură ciudată, iar tatăl ei, spre surprinderea acesteia, s-a oprit brusc. În fața lui, tablourile muzeului începuseră să se miște din nou, dar, de data aceasta, Ion era cel care apărea în ele. Se vedea tânăr, fericit, dansând cu soția lui și râzând. Erau bucuroși, iar el nu era asemenea omului din prezent, mai mereu cu paharul în mână, ci purta o culegătoare de struguri pe care i-o dăruise soției sale. În timp ce lacrimile îi curgeau neconținut pe obraji, bărbatul s-a prăbușit în genunchi.

– Iartă-mă, Valeria... Te rog, iartă-mă pentru tot, a șoptit el printre suspine.

Fata l-a îmbrățișat, iar în acea seară, pentru prima dată după mult timp, casa lor nu a mai răsunat a furie, a sticle sparte de pereți. Muzeul Viei și Vinului nu mai era doar un loc plin de istorie, ci devenise mediul în care o familie s-a regăsit, o incontestabilă minune întâmplându-se.

Din acea zi, Valeria și tatăl ei treceau împreună pe lângă muzeu și, de fiecare dată, își aminteau că speranța, iubirea pot renaște chiar și în cele mai grele momente, respectiv într-o clădire în care nu te aștepți.

Miracol de Crăciun

Iarna în Iași îmbrățișează orașul cu o mantie de zăpadă strălucitoare, transformând străzile într-un peisaj de basm. Aerul este rece, tăios, dar plin de o liniște misterioasă, întreruptă doar de zgomotul pașilor pe zăpadă și de râsetele copiilor entuziasmați de prilejul jocurilor realizate în omăt. Iarna, cu farmecul ei aparte, dă orașului un aer de poveste, invitându-i pe ieșeni să se bucure de magia fiecărei zile.

Pe străzile înzăpezite, având accente de culoare grație ornamentelor, se zărește un grup de elevi îndreptându-se cu pași repezi spre Palatul Braunstein. Printre ei se află o fată pe nume Teodora. Aceasta nu era precum ceilalți colegi ai ei, remarcându-se prin atitudinea sa mohorâtă.

*

Când era mică, Teodora era un copil foarte fericit. Însă, fericirea acesteia era în mare parte datorată prezenței surioarei sale, Ana, care era lumina în familia lor. Era o fire zglobie, curajoasă și mereu cu chef de joacă, lucru care o făcea pe Teodora să fie ca ea. Însă, într-o iarnă geroasă, pe când cele două se dădeau cu sania în Piața Unirii, o bucată

din statuia din centru s-a desprins, căzând direct pe fetița de pe sanie, pe Ana. Speriată, Teodora strigă după ajutor și se rugă în gând ca surioara ei să fie bine.

După două zile de la aflarea decesului surorii ei, Teodora se schimbă într-o cu totul altă persoană... Din fetița fericită și ascultătoare, devenise pesimistă și îndărătnică, în adâncul sufletului ei învinuindu-se pentru moartea Anei.

*

Clasa Teodorei se ducea la o expoziție de tablouri pe tema personalităților, iar acest lucru nu făcea decât să o plictisească și mai mult, nefiind amatoare de opere de artă.

Pe când se plimbau printre exponate, un singur tablou îi atrase atenția Teodorei: un portret al unui om, foarte asemănător cu portretul lui Dorian Gray. Ea citise recent cartea și știa faptul că acel tablou nu era un semn bun. Însă, când se uită din alt unghi, i se păru, – ba nu, era real că își vedea chipul întipărit pe pânza rău-prevestitoare. Știind ce consecință a avut pictura imaginii lui Dorian Gray, fata se panică, însă o ținuse doar pentru ea.

Seara aceea fusese o seară foarte tensionantă pentru Teodora. Din clipa în care ajunse în camera ei, se băgă în pat și o cuprinseseră fiorii, diferiți de cei generați de frigul de afară. Cu greu reușise să închidă ochii, iar când reuși, avu un somn plin de coșmaruri, cele mai multe legate de trecutul ei...

Când deschise ochii, soarele strălucea timid pe cerul înghețat, semn că sosise dimineața. Când se ridică din pat, se uită în jurul ei și observă că ceva era diferit, însă dădu vina pe oboseala de după o noapte agitată. Ieși din cameră și dădu peste o femeie care semăna cu mama ei, dar mai

tânăra. Aceasta țipă, făcând-o la rândul ei pe Teodora să se sperie.

— Ce cauți în casa mea și cine ești? o întreabă în cele din urmă femeia.

— Eu? Ce căutați dumneavoastră în casa mea, mai bine zis? o corectă fata.

— Domnișoară, locuiesc aici de 10 ani împreună cu soțul meu și cele două fete, deci cred că ar fi cazul să-mi dai o explicație. Ai intrat pe geam? Am zis eu că trebuie înlocuită fereastra din camera Teodorei, murmură femeia.

„Camera Teodorei?”, își zise în gând fata. „Cum este posibil?” Însă expresia i se schimbă când își dăduse seama ce s-a întâmplat.

— Aveți două fete pe nume Teodora și Ana? o întreabă precaută, dar convinsă fata.

— Da, dar mai întâi de toate vreau să știu cum te cheamă și de ce ieși din camera fetei mele.

— Mă cheamă Teo... Teona, se corectă fata. Sunt prietenă cu Teodora și am venit să mă văd cu ea, zise ea, inventând ceva pe loc.

Bănuitoare, mama Teodorei o lăsa să se ducă la fiica ei, însă rămase cu ochii pe tânăra fată, din precauție.

Teodora se îndreptă spre sinele ei din trecut, o trase mai de o parte și încercă să-i explice totul fără să o sperie. Surprinzător, fetița ori nu o credea, dar voia să se joace, ori chiar voia să se implice în tot ce i-a zis Teodora, lucru care o încurajă să-i spună următorul lucru:

— Am nevoie de tine ca să ajung înapoi în prezentul meu. Crezi că mă poți ajuta?

Fetița zâmbi și răspunse în șoaptă:

— Desigur! Va fi misiunea noastră secretă.

Fetele merseră prin Piața Unirii către chioșcul de anticariat al domnului Bălceanu (de unde Teodora obișnuia să cumpere cărți clasice), de pe strada Lăpușneanu, pentru a căuta răspunsuri.

Când au ajuns acolo, domnul stătea în interior, cu o cană de ceai aburindă în mână, întâmpinându-și amabil clienții. Când le-a văzut pe cele două fete cu chip identic, își încruntă sprâncenele, remarcând imediat asemănarea dintre ele.

— Salut, Teodora. Dar cine este domnița aceasta leităție? Mai ai o soră mai mare de care nu mi-ai zis? o întreabă el glumeț.

— Bună ziua. Mă numesc Teona și sunt.... o prietenă destul de apropiată a Teodorei, răspunse fata cea mare, pentru a o scuti pe fetiță să caute scuze. Am avea o întrebare pentru dumneavoastră.

— Sigur, spuneți.

— Dacă, ipotetic vorbind, cineva, după ce și-a văzut chipul întipărit pe un tablou asemănător cu cel din cartea *Portretul lui Dorian Gray*, se trezește a doua zi în trecutul său, este semn rău? Și cum poate ajunge înapoi, în prezent? îl întreabă Teodora, cu o oarecare convingere că domnul din fața ei ar putea-o crede că delirează după cele zise.

Însă, domnul Bălceanu stătu puțin pe gânduri, iar apoi îi răspunse cu un aer gânditor la întrebare:

— Cred că acel cineva a fost trimis cu un scop în trecut.... poate a făcut ceva greșit... sau poate.... s-a întâmplat ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple, iar mai apoi să regreta.

Teodora făcuse ochii mari și își aminti că exact într-o iarnă ca aceasta surioara ei dragă murise, iar ea regreta că

nu putuse face nimic. Își îndreptă privirea spre însoțitoarea ei din trecut.

— Unde este sora ta – a noastră – mai mică?

— Este acasă cu tata, iar când ai venit tu la noi, ne pregăteam să ieșim afară cu sania, îi răspunse fetița.

— Nu ai dori să ieșim toate la săniuș? o întrebă Teodora cu speranță în glas.

— Mi-ar face plăcere și vreau să o întâlnești și pe Ana, zise entuziasmată fetița, dar apoi i se schimbă expresia feței, amintindu-și că deja o știa, fiind, evident, și sora ei.

— Teodora, pot să te întreb ceva? Ana, în viitor, este tot așa de energică ca și acum?

— Da... cred, îi răspunse trist fata.

— Cum adică *crezi*? Doar nu i s-a întâmplat ceva, nu? se îngrijoră fetița.

— Haide... să nu vorbim de asta, bine? îi răspunse puțin mai aspru Teodora.

Cele două se îndreptaseră înapoi spre casa lor, iar marea lor surprindere fu atunci când o văzură pe Ana afară, așteptându-le cu sania.

Pe loc, ceva în privirea Teodorei, aproape imperceptibil, s-a schimbat, luminându-i întreg chipul de bucurie, la vederea surioarei ei dragi. Aceasta însă se abținu să o ia strâns în brațe, pentru a nu o speria.

— Ana, aceasta este... prietena mea, Teona. Teona, ea este Ana, sora... mea.

— Încântată de cunoștință, îi zise Ana, cu același zâmbet jucăuș pe chip, pe care Teodora obișnuia să-l primească de la ea zilnic.

Cele trei meraseră cu sania până în Piața Unirii și începuseră să se joace prin zăpada lucitoare. Însă, când veni rândul Anei să se dea cu sania lângă statuia din centrul pieței, Teodorei îi trecură prin fața ochilor cele două minute de

groază, iar exact în momentul când bucata din statuie se desprinsese, fata țipă și se avântă asupra acesteia, iar când crezu că avea să re trăiască acel moment cumplit din viața ei, văzu că bucata se lovi de brațul ei și ricoșă în zăpadă, iar apoi privirea i se întunecă.

Teodora deschise ochii și văzu că se afla într-un vid alb, întinsă pe o suprafață ce părea a fi din marmură. În fața ei, se afla o siluetă, la început încețoșată, iar mai apoi clară, înfățișându-l pe domnul Bălceanu, care îi întindea mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Unde mă aflui? întrebă speriată fata. Ce s-a întâmplat?

— Tot ce pot să-ți zic este că te afli aici cu un motiv. Ai renunțat la indolența ta și ai fost dispusă să îți sacrifici viața pentru sora ta. De aceea vei primi o a doua șansă în care să-ți petreci viața alături de ea. Însă ai grijă... timpul schimbă oamenii...

*

Când deschise ochii, Teodora se afla în camera ei, împodobită de Crăciun. Dezamăgită, fata dădu ochii peste cap. „Iar am visat la o viață pierdută”... însă aceasta își aminti de cele zise de domnul Bălceanu și se gândi de două ori la cele visate. „Sau a fost mai mult decât un vis?”

Teodora se ridică din pat și primul lucru pe care îl observă fu poza cu ea și sora ei, Ana, de pe comodă.

„Eu și Ana la ziua mamei

P.S. Te iubim, mamă!”

Iar când se uită mai bine în poză, văzu că era de anul acesta... ceea ce însemna că... *Ana trăiește.*

Fata ieși din camera sa și mare îi fu surprinderea când pe hol o întâmpina un brad frumos ornat de Crăciun, iar sub el, multe cadouri împachetate cu grijă, așezate pentru fiecare membru al familiei în parte, în patru categorii.

— Crăciun fericit, Teo! o surprinse pe la spate Ana.

Ochii Teodorei licăreau de bucurie la vederea surorii sale mai mici, acum crescută, care o surprinse, ca de fiecare dată, cu zâmbetul său jucăuș și tandru.

— Crăciun fericit și ție, surioară dragă! îi ură fericită fata.

— Nu mai sunt *surioară*... adăugă pe același ton jucăuș Ana.

— Pentru mine totdeauna vei fi surioara mea mică și năzbătioasă, îi zise Teodora în timp ce o îmbrățișă strâns.

Ziua aceea de Crăciun fusese cea mai frumoasă zi petrecută alături de familie pentru Teodora: au desfăcut cadourile împreună, au luat cina cu bunicii și au mâncat turta dulce făcută în Ajun de Ana, care a fost delicioasă. De asemenea, tot orașul era în atmosfera feerică de Crăciun: strada Ștefan cel Mare era ornată cu luminițe multicolore și plină de familii vesele, părinții cu câte o cană de ceai cald în mână, iar copiii... cu inevitabila turtă dulce.

După două zile petrecute alături de familie, Teodora se duse mai întâi la Palatul Braunstein pentru a vedea tabloul care poate... nu a speriat-o degeaba. Când se află în fața lui, ori i se părea ei, ori era ceva schimbat la el: omul pictat parcă se uita în ochii ei și îi zâmbea, semănând cu domnul Bălceanu. Când se uită din alt unghi la el, nu se mai vedea întipărită în pictură. Fata zâmbi.

Apoi trecu prin Piața Unirii, frumos ornată, pe strada Lăpușneanu, și se opri la chioșcul domnului Bălceanu, care picta un tablou. Acesta, când o văzu, îi ură sărbători fericite, iar apoi adăugă:

— Măi să fie! Parcă acum câțiva ani a mai trecut pe la mine o fată care arăta identic cu tine, care căuta lumina din viața ei...

„Lumina? De unde știe el?...”, iar apoi văzu cum domnul îi făcu cu ochiul, dispărând în spatele chioșcului, lăsând tabloul neterminat la vedere, înfățișându-le pe cele două surori fericite, Teodora și Ana.

Orașul meu mult-iubit

În orașul meu mult-iubit, sunt povești uluitoare la orice colț de stradă.

Încă de mică îmi plăcea să-mi petrec timpul cutreierându-l. Foișoarele din parc îmi aminteau de vacanțele mele la bunici, iar florile copacilor, de frumusețea iubirii dintre oameni. Cum să nu-ți dezvolti iubirea față de artă, de frumos, într-un astfel de oraș?

*

Ce poate fi mai frumos decât o poveste de iubire înscrisă în scoarța, frunzele și florile unor copaci? Într-atât încât iubirea însăși să fie asemeni unui arbore, mult mai trainic decât efemerele noastre zbateri omenești?

Așa se face că iubirea Eminului față de neasemuita-i Veronică s-a întrupat pentru noi toți în primul rând în ireala frumusețe a unui tei, rămas în legendă drept Teiul lui Eminescu. Teiul sub care închipuirea noastră țese brocarturi de sărutări și mângâieri. Teiul pe ale cărui foi s-au scris epistole și versuri. Teiul care-și întinde umbra asupra unor îmbrățișări altfel imposibile în văzul lumii. Teiul unui mit, care a invadat cu frunzele-i în formă de inimă întreg orașul. Căci

Iașul este, prin acest copac de aur, orașul teilor. Scăldat în parfumul său mieriu, plouat de florile-i bălaie. Da, Iașul rămâne orașul teilor, copac identitar.

Dincolo însă de toate, ce erou este copacul acesta din Grădina Copoului... Al poetului și al iubitei sale... Bătrân de sute de ani, el se încăpățânează să rămână în picioare. Cu toate durerile, rănilor ori senectutea sa. Căci el continuă să fie viguros. Și să se primenească prin simpla lui forță interioară. Și prin umorul cu care-și râde de vanele eforturi ale timpului de a-l doborî și îngenunchea. În mod miraculos, el își este sieși suficient. Iubirea îi dă acestui copac aripi...

Eminescu, Veronica și al lor copac.

*

În orașul meu mult-iubit, clădirile înseamnă artă... Orice tablou are o poveste. Tabloul meu este Iași.

În orașul meu mult-iubit, nopțile de iarnă sunt spectaculoase. Împletirea de lumină, culoare, sunet, miros, bucurie, iubire și pace îi dă o frumusețe aparte, îl face unic!

În orașul meu mult-iubit este lumea mea. N-aș putea să-mi las cartierele cu amintiri, drumurile pline de gânduri și zilele cu fericire. Căci în Iași n-ai cum să nu fii fericit!

Nu doar un parc...

Ca în fiecare toamnă blândă, în Iași, orașul cu parfum de tei și amintiri din veacuri trecute, parcurile își deschid larg porțile către visători și împrăstie liniștea și farmecul printre frunzele aleilor.

La ceasul apusului, caut Copoul, fiindcă acolo poezia izvorăște din piatră! Versurile Poetului sunt parte integrantă a naturii, a spiritului, a eterului sensibilității. Acolo suntem întregi, cu suflet și trup, cu gânduri și sentimente. Liniștea parcului este întreruptă doar de vântul care șoptește printre ramuri și de foșnetul frunzelor de pe alei.

Miroase a toamnă, miroase a vise și speranțe noi, miroase a liniște și pace... copacii se dezbracă sub sunetul vântului care șuieră ușor printre oameni și suspină, își dau jos crengile vechi, însoțite de lacrimile cerului... Se învelesc curând într-un alb mai pur...

E incredibil cum atâtea începuturi și sfârșituri încap într-o alee, toate pe rând, forțate de destin... Melancolie și dor se nasc în atmosfera caldă și blândă a unui tablou privit cu inima... prea multă pace, prea mult calm...

Vorbesc cu mine, călătoresc spre sufletul meu, sparg liniștea din mintea mea, citind ultimele raze de soare sincere, smulse din vara ce s-a dus, pe iarba încălzită de blânda

căldură a toamnei... Și m-am deschis, mi-am auzit gândurile mai tare ca niciodată, a ieșit haosul din mine și l-am lăsat să plece, mi-am umplut mintea cu splendoarea lumii... apoi m-am liniștit, m-am înțeles...

E minunat cum un simplu anotimp poate să schimbe totul, să facă dintr-un paradox al minții o lume perfectă a sufletului și... e doar... toamna în Copou, e doar o mângâiere a naturii peste sufletele amorțite, care prind culoare datorită nuanțelor vii ale frunzelor...

Răsfoiesc cărțile vechi cu marginile îndoite de atâta citit alături de o bătrână cu ochi strălucitori, ce trădează o poveste nespusă. Îmi spune că de 60 de ani povestea ei străbate aleile, alături de sufletul pereche. Acum, când fizic nu mai este, parcul le continuă iubirea, pe aceleași poteci... Din acea zi, parcurile Iașului nu-mi mai par doar locuri de meditație și relaxare. Fiecare colț ascunde o poveste, o amintire, o întâmplare.

E toamnă, dar noi, noi ce suntem? Suntem cumva frunze călătoare printre minunatele culori ale acestui basm? Suntem cumva petalele în vânt, pe care ea le aduce și cu care îi bucură pe oameni? Suntem cumva îndrăgostiții care s-au regăsit după o vară în care fiecare a rătăcit încercând să-și găsească fericirea? Ducem cu noi poveștile pe care le adunăm.

Aștept, aștept cu sufletul la gură o nouă întâlnire cu sufletul meu, o altă regăsire și o continuare a poveștii de dragoste cu viața, începute cu mult timp în urmă...

Așa sunt parcurile din Iași – povești care așteaptă să fie descoperite...

Viață, te aștept la locul nostru, lângă sufletul-martor al călătoriei noastre.

Străbătând Iașul în era digitală

Într-o dimineață răcoroasă de vară, când soarele abia se ridica timid pe bolta cerească, am fost de-a dreptul matinală, trezindu-mă la ora 06:00, simțind o emoție ciudată în stomac. Era pentru întâia oară când mergeam singură, neînsoțită de părinți, să descopăr Iașul. La 06:50, tata mă aștepta în fața casei, și împreună cu el am pornit să o luăm pe prietena mea.

Din Cotnari, satul nostru, pentru a ajunge la Iași, trebuia să parcurgem cu mașina un traseu de aproximativ o oră, dar în acea zi nici nu știu când am străbătut toți acei km, căci drumul mi s-a părut mai scurt ca niciodată, probabil datorită entuziasmului care îmi pulsa în vene.

Pe drum, orașul se dezvăluia treptat, iar curând am ajuns la Palatul Culturii, unde tata ne-a lăsat, grăbit să ajungă la serviciu. Împreună cu prietena mea am început să ne plimbăm pe străzile Iașului, un oraș încărcat de istorie și mister pentru noi. Nu cunoșteam toate numele străzilor și ne bazam pe Google Maps, pregătite să explorăm fiecare colțișor al orașului.

Prima noastră oprire a fost în Piața Unirii. Încă de la distanță, vedeam clădirile impunătoare. Am traversat piața istorică fără grabă, absorbind agitația paradoxal calmă a

dimineții. Mai erau încă două ore până se deschideau coloratele magazine din Palas Mall, așa că ne-am plimbat fără țintă, descoperind străduțe și alei de a căror existență nici măcar nu bănuiam.

Când, în sfârșit, s-au deschis ușile mall-ului, am pășit înăuntru cu o curiozitate copilărească. Cărtureștiul ne-a atras imediat atenția, cu ale sale rafturi ticsite cu volume. Lumina caldă, mirosul familiar de hârtie proaspăt tipărită ne-au îndemnat să zăbovim în librărie. Ne-am pierdut în acel loc ore în șir, fără a lăsa neexplorat niciun ungher al magazinului plin cu cărți. Am vizitat, totodată, și alte spații comerciale din mall.

Însă, cumva, până la urmă, ne-am pierdut de-a binelea... Am avut nevoie de ceva timp până să găsim ieșirea din centrul comercial. Mall-ul era ca un labirint modern, iar totul părea atât de asemănător, se crea un efect hipnotic...

Totuși, după ce am depășit momentul de criză al rătăcirii și am dat de salvatoarea ușă, am decis să ne întoarcem la tata pe jos, chiar dacă aveam opțiunea de a apela la ajutorul unui mijloc de transport public. Voiam din tot sufletul să ne bucurăm de străzile Iașului, de atmosfera urbei, chiar dacă nu știam exact pe unde să mergem.

De câteva ori s-a întâmplat ca unii oameni să ne întrebe cum anume se ajunge în diverse locații, însă noi nu știam să le răspundem. Îmi amintesc, de pildă, că un cetățean ne-a întrebat unde se află Poșta, dar nu am avut nici cea mai vagă idee. Oricum, ne mira însăși ideea că o astfel de clădire ar mai funcționa, că există locuitori care continuă să trimite scrisori, în vreme ce noi nu știm unde se lipește timbrul, căci n-am trimis decât e-mailuri...

Adevărata noastră aventură a început abia atunci când am încercat să găsim drumul spre locul de muncă al tatălui meu. Tehnologia s-a dovedit a fi, inclusiv de această

dată, o bună prietenă, căci ne furnizează aplicația Google Maps, foarte utilă, dar... dar există un mare „DAR”: nici eu și nici prietena mea nu știam să folosim corect această facilități, întrucât nu am dobândit suficientă experiență în utilizarea software-ului.

În primă instanță, am mers în direcția greșită, la vale, când ar fi trebuit să urcăm. Ulterior, am făcut stânga, dar drumul dorit era la dreapta. Ufff... nu-i lucru ușor nici cu tehnologia! Ne-am învățat, am învățat, ceva timp, până când, într-un sfârșit, ne-a fost dat să ne dezmetecim.

Drumul spre serviciul tatălui meu era lung, aproape o oră, iar străzile pe care le traversam păreau să se îngusteze din ce în ce mai mult. Când am ajuns în dreptul râului Bahlui, am simțit o plăcută destindere. Cunoșteam locul, pașii mei străbătând acea zonă în trecut.

Ne-am continuat plimbarea ținând, pentru orice eventualitate, telefonul în mână, dar din acel moment nu a mai fost nevoie. De pe Pasajul Alexandru cel Bun vedeam orașul mișunând, cum începe să prindă viață sub razele soarelui de după-amiază, iar străzile erau sufocate de oameni care se bucurau de vremea frumoasă.

Alături de noi se înălța o biserică al cărei nume nu-l știam, dar se afla acolo, liniștită, ca un martor tăcut al zilei noastre acordate descoperirii orașului Iași. Am ajuns, într-un târziu, la tata. Ne-a întâmpinat cu zâmbetul lui cald, iar noi ne-am încheiat ziua cu un sentiment de satisfacție privitor la sumedenia de experiențe și senzații trăite, dar resimțind și o ușoară oboseală.

Drumul spre casă a fost unul aglomerat. Pot să spun că, la început, ne-au durut picioarele, ținând cont de faptul că am mers 30.000 de pași, după cum a contorizat pedometru de la smartphone.

Această primă aventură prin orașul Iași, fără părinți, s-a terminat cu bine, dar promisiunea altor drumuri ne explora mințile. M-am simțit mândră de noi, de curajul de a descoperi singure străzi necunoscute, dar și de legătura de prietenie care a devenit mai strânsă pe parcursul acestei zile pline de provocări. Ce am trăit a fost doar începutul multor altor aventuri ieșene de neuitat!

Oraș viu, dar uitat

Stăteam într-o cafenea veche, undeva într-un colț uitat de oraș. Părea desprinsă dintr-un alt timp. Pereții, acoperiți de plăci de lemn uzate, emanau un aer de nostalgie, ca și cum fiecare colț ar fi ascuns povești nespuse. În jurul meu, oamenii erau complet absorbiți de laptopuri, muncind fără să acorde atenție aromei plăcute de cafea sau atmosferei din jur. Ecranele luminoase păreau să le fure orice urmă de relaxare, iar cafeaua se răcea în ceștile lor neatinse. Orașul și momentele de liniște păreau să fie uitate, în timp ce munca le lua locul, chiar și în acest loc plin de tihnă.

Orașul părea ca o rețea de ziduri și asfalt, în care clădirile se ridicau una lângă alta ca niște formațiuni reci, fără niciun semn de viață. Străzile, cândva vii și pline de viață, deveniseră un labirint de betoane, asfalt și zgomot de mașini, un spațiu în care fiecare mișcare părea a fi o alergare grăbită spre nicăieri. În timp ce citeam, mă gândeam la vremurile de altădată, când orașele erau cu totul altfel. Oamenii păreau să se bucure de orașele lor mai mult decât acum. Străzile erau mai verzi, cu arbori înfloriți și parcuri care dădeau senzația că erai mai aproape de natură decât de betonul care înconjura clădirile. Erau locuri în care puteai să

te plimbi fără să simți că ești închis într-o colivie de cărămidă.

Acum, parcă nimic din acea atmosferă nu mai există. Orașele mari s-au transformat într-un amestec de clădiri înalte și impunătoare, unde oamenii nu se mai opresc decât pentru a lua o gură de aer rece, din când în când, între două întâlniri sau un drum de la birou acasă. Nu mai există acele momente de răgaz în care te plimbai pe străzi și te bucurai de ritmul lent. Totul este grabă. Fiecare pas pare un gest automat, iar privirile nu se mai ridică din ecranele telefoanelor și ale laptopurilor.

Într-o lume în care tehnologia ne domină, orașul părea să fie mereu agitat, cu clădiri tot mai înalte și mai puține momente de conexiune umană. Atmosfera era apăsătoare, iar zgomotele din jur se împleteau într-un murmur constant, lăsând o impresie de monotonie. Aerul era o combinație de mirosuri, de la aroma cafelei proaspăt preparate până la notele acrișoare ale cimentului umed. În locul bucuriei spontane a întâlnirilor între oameni, totul părea că se desfășoară pe repede înainte, ca un spectacol în care fiecare actor își juca rolul fără a se conecta cu cei din jur.

În acest cadru, simțeam cum totul se transformă. Cafeneaua, un refugiu în mijlocul acestui haos urban, îmi oferea o fărâmbă de liniște, dar și un sentiment de melancolie. Priveam cum lumina soarelui se filtra prin geam, creând umbre delicate pe mesele din lemn, amintind de o lume mai simplă. Îmi imaginam cum ar fi fost ca oamenii să se adune aici nu pentru a lucra, ci pentru a se conecta, pentru a-și împărtăși poveștile și a trăi în momentul prezent. În schimb, orașul modern își continua rutina, un dans nesfârșit al grabei și al muncii.

În acea clipă, am observat o femeie în vârstă care s-a așezat la o masă din colț, cu un ziar îndoit și o ceașcă de

cafea. Privind-o, am realizat că în ochii ei se ascundeau multe povești nespuse, amintiri ale unui timp în care orașul vibra de viață. Poate că, în tinerețea ei, mergea la aceeași cafenea, ascultând povești despre visuri și speranțe, râzând și împărțășind momente cu prietenii. Acea imagine m-a făcut să mă gândesc la istoria orașului, la felul în care fiecare clădire ascunde nenumărate trăiri, la cum fiecare pietricică de pe stradă a fost martoră la bucurii și tristeți.

Mă întrebam câte povești se pierd în această goană după eficiență, câte vise se sting sub greutatea obligațiilor cotidiene. Iașul, odinioară plin de viață, părea acum să fie un loc în care fiecare clipă este valorificată într-un anume fel, dar în care autenticitatea și bucuria simplă a vieții s-au diluat. Acesta era paradoxul vieții moderne: tehnologia ne-a oferit multe lucruri, dar a înlocuit momentele esențiale de bucurie cu o banalitate frenetică.

De asemenea, am observat și un grup de tineri care, în ciuda haosului, râdeau și se bucurau de compania lor. M-au umplut de speranță, deoarece păreau că trăiesc cu adevărat momentul dat, nefiind captați de ecrane sau de griji. Foloseau telefoanele doar pentru a face poze amuzante, pentru a surprinde clipele frumoase și a le împărțăși altora, nu pentru a se izola unii de alții. Această imagine contrastantă a întărit convingerea că, în ciuda provocărilor, orașul nu este complet lipsit de viață. Era un semn că oamenii caută încă acele momente de conexiune și frumusețe, chiar și în mijlocul haosului cotidian.

Mă lăsam purtată de gânduri, simțeam cum ecourile unei lumi mai liniștite și mai armonioase se făceau simțite chiar și aici. Îmi imaginam străzile cândva pline de oameni, râsete și muzica unui chitarist talentat care cânta la colțul unei alei sau pe Bulevardul Ștefan cel Mare, undeva, în fața Bisericii Trei Ierarhi. Acelea erau clipe în care orașul trăia și

respira, un organism viu care se adapta la nevoile locuitorilor săi. Acum, amintirile acelor momente păreau să fie doar ecouri îndepărtate și vagi.

În acea cafenea veche, în timp ce îmi ridicam privirea de pe paginile cărții și priveam în jur, am realizat că orașul, chiar și în forma sa modernă, păstrează încă o parte din farmecul său. Poate că acum nu mai putem trăi în ritmul lent al trecutului, dar putem învăța să apreciem acele mici momente de liniște, acele locuri de refugiu în mijlocul haosului, acele străzi în care istoria și prezentul se întâlnesc. Acest lucru nu înseamnă că trecutul trebuie să fie uitat, ci că, învățând din el, putem construi viitorul.

Pe măsură ce mă decideam să plec din cafenea, am simțit o adiere ușoară, un vânt proaspăt care părea să curețe reziduurile acumulate de-a lungul anilor. M-am gândit că, poate, orașul are nevoie de mai mult de atât: de o comunitate care să învețe să-și îmbrățișeze diversitatea, să-și sărbătorească istoria și să încurajeze fiecare individ să contribuie la legendara lui poveste.

În timp ce pășeam înapoi în străzile aglomerate, am simțit o nouă energie. Poate că orașul nu era un simplu haos de clădiri și zgomot; poate că era un organism viu care aștepta să fie îmbrățișat de cei care îl populează. Am decis să mă opresc mai des, să observ mai atent, să ascult poveștile nespuse care zăceau în fiecare colț, în fiecare chip pe care-l întâlneam. De aceea, cu fiecare pas, am simțit că îmi iau angajamentul de a-mi reconstrui legătura cu Iașul meu, de a-l face parte din mine și de a-l onora, așa cum merită.

Legat la ochi

Alexander

Vântul rece de toamnă îmi flutura marginile paltonului. De obicei nu sunt deranjat de vremea rece, dar astăzi am simțit furia ei. Rafalele erau ca niște palme destinate obrazilor. Părul, acum deranjat, îmi obstrucționa vederea, iar cel mai rău, mergeam singur înspre unul dintre locurile care îmi aduce fericire. Priveam atent cum persoanele din jurul meu se îndreptau grăbite spre destinația lor. Unii vorbeau la telefon, alții vorbeau cu căștile în urechi, iar dacă nu observai micile device-uri, credeai că sunt nebuni. Uneori, consider că lumea e o întreagă ironie, manipulată de înalții societății, astfel încât ne face să ne revizuim propriile decizii, să ne întrebăm dacă toată această dezvoltare duce spre prosperitate.

Cu o clătinare ușoară a capului, am alungat aceste gânduri, concentrându-mă pe prezent. Deși mereu mi-a plăcut filosofia, am decis să urmez Facultatea de istorie, deoarece trecutul, obiceiurile și, în mod special, studiul dezvoltării speciei umane m-au captivat. Această fascinație este și motivul drumului meu până la magazinul de antichități.

Am vizitat toate magazinele de acest fel din Iași, dar niciunul nu mi-a stârnit interesul așa ca acesta. În ciuda faptului că se afla la colțul unei străduțe destul de pustii, era un loc calm și relaxant.

Ușa magazinului era făcută dintr-un lemn vechi, iar vopseaua se cojea, lăsând la iveală straturile anterioare. Când am intrat, prezența mea a fost anunțată de un clopoțel agățat deasupra acesteia. Nu erau foarte multe persoane care frecventau acest loc, iar cele câteva pe care le vedeam aveau un aer sinistru, așa că încercam să le evit.

În timp ce cutreieram spațiul îngust al magazinului, atenția mi-a fost atrasă de o bucătică de pergament frumos împăturită, legată cu o panglică de mătase roșie-sângerie. Am luat-o și am studiat-o cu atenție, observând marginile arse ale hârtiei și umbra scrisului. Mi-am scos telefonul din buzunar și i-am scris un mesaj singurei persoane pe care o știam a fi interesată. Deși era bolnavă, Eloise a răspuns imediat, lucru care era de așteptat, știind că probabil profită de timpul petrecut în pat, citind cărți fantastice.

Eloise: Ce reprezintă?

Alexander: Nu știu, dar pare a fi veche, poate este vreo scrisoare de dragoste.

Știam că astfel de glume îi stârnesc interesul prietenei mele. Mereu a fost atrasă de poveștile de dragoste, de sacrificiul și lupta dusă de cei doi îndrăgostiți.

Eloise: Eu zic să o cumperi și nu cumva să o deschizi până nu o văd și eu.

Alexander: Cum zici tu, dar să știi că nu o iau de dragul tău, o iau din interes față de istorie.

Simțeam cum un zâmbet își croia drumul pe fața mea. Mereu îmi aduceau o veselie aparte conversațiile cu ea, chiar dacă ele constau din tachineări. Am privit lung obiectul din mîna mea, încercînd să găsesc răspunsuri cu privire la originea acestuia, dar nu puteam să descifrez nimic. M-am îndreptat spre teighea, unde stătea o bătrînică cufundată cu nasul într-o carte veche. Coperta de piele era rupta și uzată, iar paginile erau așa de firave, încît păreau că s-ar spulbera la o atingere mai brutală. Mi-am ridicat privirea puțin și am reușit să observ chipul femeii. Pielea îi era încrețită, ochii îi erau acoperiți de ochelarii cu rame groase și părul era alb, dovadă a trecerii timpului.

— Interesantă alegere. A spus ea în timp ce schița un zâmbet provocator.

— Într-adevăr. Am răspuns, de asemenea, cu un zâmbet politicos.

După ce am achitat obiectul misterios, l-am pus în buzunar alături de telefon și am părăsit magazinul, îndreptîndu-mă spre casa lui Eloise. Ea încă trăia alături de părinții ei, iar eu stăteam în chirie. Nu am avut cea mai frumoasă copilărie: părinții mei m-au abandonat la naștere și mi-am petrecut primii șapte ani într-un orfelinat. După aceea, am fost adoptat de un cuplu doar pentru bani... dar asta am descoperit mai târziu, desigur. Asta era ce făceau ei, iar după ce am împlinit vârsta de optsprezece ani, am fost nevoit să îmi părăsesc căminul, iar ei au adoptat alt copil. Eu și cu Eloise ne-am întîlnit datorită sorții. Ea s-a mutat exact în același bloc în care trăiam alături de părinții mei adoptivi, iar de cînd ne-am văzut prima oară, am rămas prieteni. Au trecut 15 ani de atunci și nimic nu s-a schimbat, în afară de faptul că nu mai studiam în același loc.

Ajuns în fața blocului care mi-a servit ca locuință, am pășit înăuntru, îndreptându-mă spre ușa care avea numărul patru inscripționat pe ea.

Eloise

Stăteam în pat îmbrăcată în pijamale, înfășurată cu o pătură pufoasă, citind o carte. Eram așa de pierdută în lumea imaginară, încât nu m-a deranjat soneria, iar tot ce am auzit au fost câteva voci înăbușite, care mi-am asumat că aparțineau părinților mei. La puțin timp, o scurtă bătaie la ușă m-a readus la realitate și am zis aproape automat: „Intră!” Imediat, ușa s-a deschis cu un scârțâit și s-a strecurat înăuntru camera lui Alexander, prietenul meu din copilărie. Era înalt, mult mai înalt față de mine, avea umerii lați, iar fața lui parcă era sculptată. Părul negru era răvășit, ochii erau de un albastru intens, cuprinzător, în care de multe ori m-am cufundat, uitând de propriile griji; în ciuda continuei furtuni din privirea lui, mereu mă relaxau și îmi ofereau sentimentul de siguranță.

Cu o eleganță distinctă, s-a așezat pe scaunul de la birou, cu fața spre mine. Eu deveneam din ce în ce mai nerăbdătoare și puteam să îmi dau seama că se citea asta în expresia mea după rânjetul de pe fața lui Alexander. Această lungă așteptare mă irita.

— Ei bine?

Fără a răspunde, prietenul meu a scos din buzunar bucata de hârtie și mi-a înmănat-o. Am luat-o cu repeziciune și am studiat-o îndelung. Panglica de mătase îmi mângâia degetele și mă îndemna să trag de un capăt pentru a desface fundița care ținea foaia legată și ascunsă de ochii curioși ai privitorilor. Mi-am ridicat privirea și am observat intensitatea cu care Alexander fixa pergamentul, de parcă se

aștepta să răsară ceva de acolo. Cu o delicatețe nefirească am dat jos panglica care acum atârna în jurul degetelor mele, am despăturit pergamentul ars la margini și am privit cu atenție cuvintele scrise cu cerneală neagră, aproape ștersă.

Locul unde s-au născut „Amintirile din copilărie”

Am citit fraza de prea multe ori, încercând să înțeleg ce vrea să spună, dar nu pricepeam. Alexander mi-a observat nedumerirea și a întins mâna spre mine, iar eu i-am dat instinctiv bucata de hârtie. După câteva momente de liniște, și-a dres glasul și a zis gânditor:

— Pare a fi o ghicitoare.

La fel mă gândeam și eu, dar nu am deschis gura ca să răspund, doar am dat aprobator din cap. O liniște apăsătoare s-a lăsat între noi, plină de întrebări fără răspunsuri.

— Accepți o provocare?

Întrebarea mi-a alunecat printre buze și uitându-mă la prietenul meu, i-am observat surâsul și sclipirea din ochii.

Pentru prima oară în acea zi, m-am ridicat din pat și m-am îndreptat spre birou, unde am dat deoparte toate hârtiile împrăștiate și am scos un carnetel, un pix și laptopul meu. Alexander mi-a cedat scaunul, eu m-am așezat, iar el s-a sprijinit de masă, privind bucata de hârtie curios – puteam să zic asta doar uitându-mă în ochii lui. Mereu am reușit să îmi dau seama ce gândește și ce simte dintr-o simplă analiză asupra acestora.

— Oare cât de veche e?

Am auzit vocea lui penetrând liniștea care s-a așternut din nou între noi, iar întrebarea lui m-a distras din căutarea unui articol folositor cauzei noastre. M-am uitat din nou peste hârtia așternută pe masă și am observat ghilimelele aproape șterse.

— Uite, am murmurat arătând spre semnele grafice. Trebuie să fie un titlu! am continuat entuziasmată.

— Ion Creangă, el a scris „Amintiri din copilărie” și le-a scris cât a stat în Iași, a zis Alexander aproape șoptind.

— BOJDEUCA LUI! am țipat entuziasmată de propria descoperire.

Am fost atât de copleșită de emoție, încât aproape am căzut de pe scaun și apoi am început literalmente să sar în sus și-n jos. O scurtă căutare pe internet ne-a confirmat suspiciunea. Eram ca doi copii în căutarea unei comori ascunse și nu îmi păsa cât de stupid suna, dar era un mod de a ne deconecta de grijile lumii înconjurătoare... și primeam această distragere cu brațele deschise.

— Zece minute, am murmurat, iar Alexander a ieșit din cameră fără vreun comentariu

După exact zece minute am ieșit din cameră și m-am îndreptat spre bucătărie, unde se aflau mama și prietenul meu. Când am intrat în cameră, mama s-a oprit în mijlocul unei propoziții și s-a uitat la mine întrebător.

— Mergem să ne plimbăm, am zis scurt gesticulând spre mine și Alexander.

— Dar ești răcită, dragă, ar trebui să stai în casă. Întorcându-se pe călcâie, s-a uitat pe fereastră și a dat dezaprobat din cap, oftând. Nici vremea nu e chiar prietenoasă, a continuat.

— Nu am mai ieșit din casă de câteva zile, am început să mă plâng. Plus, mă simt mult mai bine!

De această dată, un zâmbet încrezător mi-a acompaniat cuvintele.

Un oftat lung i-a scăpat de această dată mamei, dar a fost înlocuit de un zâmbet blând. A încuviințat din cap și s-a întors la treburile ei, iar eu și Alexander am părăsit apartamentul, îndreptându-ne spre Bojdeuca lui Ion Creangă.

Vremea nu era deloc prielnică, dar asta nu ne-a oprit din drum. Când am ajuns acolo, am observat casa veche, înconjurată de alei și plante. Locul era destul de pustiu și era pentru prima oară când eram recunoscătoare pentru vremea oribilă. Am pășit încet pe treptele de piatră până am ajuns în fața căsuței. Mă uitam în jur, așteptându-mă să zăresc ceva care să ne ajute la descifrarea misterului, dar totul părea normal.

— Cu siguranță, nu e nimic înăuntru, mi-a zis Alexander.

Eram de acord, casa asta e un obiectiv turistic, un izvor scris, deci cel mai probabil nu se afla nimic suspicios înăuntru. Am hotărât să ne despărțim, fiecare analizând o porțiune a terenului.

Eu am coborât pe treptele vechi din piatră, de lângă casă, iar din neatenție, am călcat strâmb, fiind forțată să mă ghemuiesc pentru a-mi masa glezna. Atunci am zărit crăpăturile dintre peretele casei și scări. Mi-am întins mâna, degetele s-au strecurat în gol, căutând bezmetice ceva. Nici eu nu știam ce căutam exact, dar când am atins o bucată de hârtie, am inspirat brusc, încercând să o prind între două degete. Când am reușit să o scot, am analizat-o atent. Era exact la fel ca cealaltă, numai că panglica acesteia era verde smarald. Entuziasmată, m-am ridicat în picioare căutându-l cu privirea pe prietenul meu, iar imediat ce l-am zărit, am încercat să fac un pas, dar am fost străpunsă de o durere ascuțită. Uitându-mă în jos, neputincioasă, la glezna mea, am hotărât să încerc să mă sprijin de perete și să pășesc. Am făcut doi pași încrezătoare, dar când am pus piciorul în pământ a treia oară, am sâsâit de durere. Spre ușurarea mea, Alexander m-a zărit și se îndrepta spre mine cu pași lungi.

— Am găsit ceva! am spus triumfătoare, arătându-i bucata de hârtie, dar privirea lui era ațintită spre altceva, piciorul meu.

— Poți să mergi?

Întrebarea lui era învăluită în îngrijorare.

— Pot să încerc, am spus schițând o grimasă.

S-a apropiat de mine și și-a înfășurat o mână în jurul taliei mele, iar eu mi-am pus palma pe umărul lui pentru susținere. Am făcut câțiva pași schiopătând, dar durerea devenea din ce mai evidentă pe trăsăturile feței mele. Când ne-am oprit, m-am uitat înspre prietenul meu care căuta ceva cu privirea, apoi s-a întors brusc spre mine. S-a aplecat ușor în jos, și cu mâna liberă m-a apucat de sub genunchi, ridicându-mă în brațe, iar eu mi-am mutat mâna de pe umărul lui, în jurul gâtului. Ne îndreptam spre o bancă, și atunci când am ajuns față în față cu ea, Alexander m-a lăsat ușor jos. Mi-am întins piciorul cu pricina, iar el a stat lângă mine, examinându-l.

— Ți-ai scrântit glezna, concluzionat el.

— Putem să ne concentrăm asupra adevăratului motiv pentru care suntem aici? am întrebat ținând în mână hârtia veche, înfășurată în panglica de mătase verde smarald.

De această dată, i-am înmănat lui pergamentul. Am observat cum și-a trecut degetele deasupra panglicii fine și apoi a dat-o jos, lăsând la iveală pergamentul care, la fel ca celălalt, era ars la margini. Scrisul era mult mai șters și am decis să îl las pe Alexander să îl descifreze, rezemându-mi capul de umărul lui.

— Locul de întâlnire al unor îndrăgostiți sau prieteni.

Mi-am ridicat capul alertă, de parcă noua poziție mă va ajuta să gândesc mai bine. Puteam să vizualizez roțițele din capul meu, care acum se roteau tot mai tare, căutând răspunsuri și filtrând informații.

— Sunt foarte multe posibilități, am murmurat aproape învinsă.

Erau mult prea multe variabile, prea multe piste de urmat și nu aveam răbdarea de a le lua pe fiecare la rând. La acest gând, am oftat exasperată.

— Analizează împrejurimile, a continuat el, cu o voce atât de joasă, încât, dacă nu eram atentă, pierdeam acest detaliu vital.

— Asta este tot?

Întrebarea asta reprezenta speranța, gândindu-mă că mai este ceva, alt detaliu, un cuvânt șters, dar totul a fost redus la tăcere atunci când răspunsul lui a venit rece.

— Da.

Mă simțeam de parcă eram pierdută într-un labirint, dornică să găsesc ieșirea, dar, în schimb, dădeam doar de fundături. Am stat un moment pentru a-mi organiza gândurile și apoi m-am agățat de singurul detaliu care îmi dădea speranță: „analizează împrejurimile”. Și așa am făcut. Ne aflam la Bojdeuca lui Ion Creangă. El a locuit aici câțiva ani și a fost prieten cu Mihai Eminescu. Vedeam din nou roțițele din capul meu și simțeam că sunt aproape de un răspuns... Mi-am amintit prima parte a ghicitorii: „Locul de întâlnire al unor îndrăgostiți sau *prieteni*.”

Eram sigură că se referă la prietenia celor doi scriitori.

— Alexander... am zis în șoaptă, trăgându-l de mânecă pentru a-l readuce la prezent. Cred că se referă la prietenia dintre Ion Creangă și Mihai Eminescu, am continuat.

Acum se uita la mine cu ochi mari de parcă îi era greu să proceseze informația.

— Veronica Micle a fost iubita lui. Din când în când, mergeau la Teiul lui Eminescu, iar, uneori, cei doi scriitori se întâlneau acolo.

Când mi-am dat seama la ce se referea aluzia lui, aproape am sărit în picioare, dar m-am oprit îndeajuns de repede, realizând că probabil este o greșeală să mă ridic așa repede; în schimb, m-am așezat astfel încât stăteam dreaptă și am zâmbit larg.

— Hai să mergem!

— În niciun caz! a spus Alexander, ridicându-se în picioare și uitându-se la mine dezaprobator.

— Nu e nimic grav, pot să merg, nici măcar nu e așa departe! m-am plâns, încercând să îl conving.

— Este destul de mult de mers, „a zis el blând, uitându-se în ochii mei, încercând să găsească o scânteie de consimțământ. Ar fi mult mai bine dacă te-aș duce acasă, a continuat.

— Ne-ar lua doar jumătate de oră să ajungem acolo...

Nu eram dornică să pierd acest argument, dar nici să îl enervez, așa că am continuat cu un ton stăruitor cu speranța de a-l convinge să cedeze. Am reușit să observ tumultul din privirea lui, realizând faptul că, probabil, are loc un dialog în mintea lui, așa că am tăcut, așteptând verdictul.

— O să luăm un taxi până acolo.

Era încă nesigur de propria decizie, dar nu aveam să îl las să dea înapoi, așa că m-am ridicat în picioare și mi-am pus o mână pe umărul lui, pentru a-mi recăpăta echilibrul. De această dată, am reușit să merg încet și ușor șchiopătând, dar mergeam. Când am ajuns la stradă, ne-am urcat într-una dintre mașinile galbene și i-am dat indicațiile necesare șoferului.

După cinci minute, am coborât din automobil și ne-am îndreptat spre tei. Puteam să merg mai bine și simțeam entuziasmul crescând cu fiecare pas. Dacă puteam să alerg și să îmi târăsc piciorul după mine în același timp, aș fi făcut-o, atât de dornică eram să ajung cât mai repede. Ajunsă în fața

copacului, am făcut un pas pe iarbă, dar am fost ținută în loc de mâna lui Alexander.

— Stai jos, mi-a zis, gesticulând spre o bancă din apropiere.

Am dat aprobator din cap și m-am îndreptat spre bancă. M-am așezat cu un suspin și am așteptat uitându-mă curioasă spre prietenul meu, speranța încolțind în interiorul meu.

Alexander

M-am uitat la Eloise, asigurându-mă că face ce i-am zis, apoi am pășit pe iarbă, parcurgând distanța până la micul gard viu și m-am oprit uitându-mă la el. Nu era mai mare de 20 de centimetri, totuși ceva din interiorul meu, o voce a conștiinței mele, îmi spunea că e greșit ceea ce fac și știam foarte bine că acel gard servea ca o protecție și nu aveai voie să treci de el... Am decis să o ignor. Simțeam gustul amar al unui păcat cât de mic, pe vârful limbii, iar gândul îmi alimenta acțiunile. Adrenalina îmi bâzâia în vene când am traversat micul gard și apoi s-a dispersat, făcând loc entuziasmului. Copacul vechi de aproape cinci sute de ani gemea de fiecare dată când vântul aprig trecea printre ramurile lui. L-am studiat atent, căutând cu privirea o bucățică de hârtie înfășurată în panglică de mătase, dar nu am văzut nimic. M-am apropiat de trunchi și am îngenuncheat în fața despicăturii, observând toate fisurile, și am atins cu mâna suprafața crăpată și neuniformă, traversând-o cu delicatețe. În timp ce degetele mele se plimbau nestingherite, am simțit o suprafață diferită și m-am oprit, uitându-mă în direcția în care am simțit-o, dar nu am distins nimic diferit în întunericul acelui colț. Am refăcut traseul, și când am dat de suprafața diferită, am înșfăcat-o fără ezitare. M-am ridi-

cat cu o mișcare rapidă și, fără a privi prea mult bucata de hârtie, am pornit în direcția băncii pe care stătea prietena mea.

Surprinderea de pe fața mea era vizibilă după modul în care se uita Eloise la mine, întrebător. Mi-am croit drumul spre ea cu pași mari și alerți. Când am ajuns față în față, i-am înmănat hârtia și m-am așezat alături, pe bancă. Mi-am sprijinit antebrațele de coapse, cufundându-mi capul între umeri. Mă uitam fugitiv la bucata neagră de hârtie înfășurată într-o panglică neagră de mătase. Am auzit cum Eloise a desfăcut-o și a inspirat deodată uluită. Aruncând o privire la fața ei, i-am văzut ochii mari și verzi, părul ciufulit de vânt și gura întredeschisă. Buzele ei erau uscate și pale din cauza vântului, dar încă aveau o tentă de roz precum trandafirii, iar obraji erau cât se poate de îmbujorați. Vârful nasului era roșu, și câțiva pistrui se puteau distinge pe podul nasului.

— Ultima oprire este la Palatul Administrativ și de Justiție, sala în care se află domnii Moldovei, a zis ea încet, de parcă abia și-a recăpătat glasul.

La auzul acestei informații, am tresărit și am studiat atent hârtia neagră, pe care era inscripționată cu cerneală aurie fraza citită de Eloise. Entuziasmul își croia drumul către mine, deoarece știam răspunsul acestei ghicitori precum propriul nume.

— Palatul Culturii, Sala Voievozilor.

Răspunsul meu era scurt și m-am ridicat în picioare plin de încredere. Când am observat că prietena mea nu mi se alătură, m-am uitat la ea și mi-a oferit o privire neputincioasă care apoi și-a schimbat direcția spre propria glezna. Mi-am adus fulgerător aminte de incidentul de la bojdeucă și am oftat, dizolvând emoția care mi-a cuprins inima. Cu o mână am început să îmi masez tâmples, încercând să go-

nesc gândurile negative, precum dorința de a o căra după mine, deoarece știam că suntem așa de aproape de final și tentația era foarte mare, dar trebuia să gândesc clar. Condiția în care se afla nu m-ar fi ajutat în nici un mod, iar mersul i-ar fi înrăutățit rana, așa că am hotărât că cea mai bună soluție este să o duc acasă, să o las să se odihnească și să amân finalizarea acestei provocări. Am luat-o în brațe și am mers spre ieșirea din parc. După ce adrenalina noii descoperiri s-a dispersat, pe chipul lui Eloise a apărut oboseala și ochii ei amenințau să se închidă sub greutatea zilei de azi. Atunci am observat efectul răcelii recente. A tușit încet, sunetul vibrând în pieptul ei și parcă fața ei era cu o nuanță mai pală decât acum câteva momente.

Când am ajuns la stradă, am urcat într-un taxi și i-am zis șoferului adresa, după care mi-am reîntors atenția asupra prietenei mele. A tușit din nou, de această dată mai violent, iar când și-a dus mâna la gură, am observat că vârfurile degetelor ei erau mov. Fără a sta pe gânduri, i-am luat cealaltă mână, ținând-o într-a mea. Era rece, dar a mea era cald. S-a încălzit imediat. Eloise s-a uitat spre mine și mi-a zâmbit sfios, apoi și-a pus capul în poala mea, în timp ce și-a smuls mâna dintr-a mea. Cu o mișcare delicată, am luat firele din fața ochilor ei și i le-am dat după ureche. Am continuat să îmi plimb degetele prin părul ei fin, jucându-mă cu unele şuvițe.

Când am ajuns în fața blocului, mi-a zis să o las să meargă singură, dar protestele ei erau întâlnite de dezaprobarea mea. Nu aveam să o las să urce scările până la primul etaj. Am căzut de acord să o las să stea pe propriile picioare când avea să bată la ușă pentru a nu o îngrijora foarte tare pe mama ei.

— Copii, cât ați stat afară? Parcă era doar o plimbare.

Tonul ei trăda suspiciunea și o studia pe Eloise atentă.

Ajutând-o pe prietena mea să pășească înăuntru, practic i-am dezvăluit că ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat calmă.

Știam că această calmitate era o fațadă pentru furia ce se ascundea înăuntru, dar am decis să răspund în speranța de a o atenua.

— Are o entorsă.

Propoziția rostită de mine era scurtă și la obiect, dar părea cea mai complicată frază, după privirea din ochii doamnei Novikov, care s-a uitat mirată spre glezna fiicei ei. A dat exasperată din cap și s-a dus în bucătărie. În timp ce o ajutam pe Eloise să se descalțe, a apărut în spatele meu cu o pungă cu gheață, înfășurată într-un prosop.

— În cameră, a mormăit ea, și prietena mea a urmat-o supusă.

La scurt timp, m-am alăturat celor două. Eloise stătea întinsă pe pat, iar mama ei ținea prosopul pe glezna afectată.

— Sunt bine, mama, s-a auzit protestul ca un ecou în cameră.

Doamna Novikov nu părea prea convinsă, dar i-a înmânat prosopul fiicei ei. Mi-a oferit o privire politicoasă și a părăsit camera.

— Mâine o să fiu mult mai bine și o să rezolvăm acest mister.

— Nu prea cred, trebuie să te vindeci și să îți recapeți echilibrul, am zis zâmbind și dând din cap dezaprobat.

— Dar...

Fraza ei a fost lăsată atârând în aer atunci când am ridicat o mână pentru a o reduce la tăcere.

— Nu accept niciun protest, iar dacă trebuie, o să stau aici și o să mă asigur că te refaci și nu pleci nicăieri.

Declarația mea a șocat-o, dar și-a revenit repede în simțiri... Și-a ridicat ambele mâini în aer, predându-se. Un zâmbet larg i-a acoperit fața, acompaniat de un râs cristalin. M-am așezat pe scaunul de lângă birou și priveam cum se chinuia să țină bucata de gheață la gleznă, așa că m-am ridicat și am mutat scaunul lângă pat, acolo unde se afla picioarul ei. Așezându-mă, mi-am întins mâna și Eloise mi-a înmânat prosopul pe care l-am ținut aproape de rană. Ochii ei amenințau să se închidă din nou, așa că am căzut pradă liniștii, lăsând-o să adoarmă.

Eloise

Lumina dimineții pătrundea jucăușă în interiorul camerei, forțându-mă să îmi deschid ochii. Uitându-mă în jur, am observat scaunul de lângă pat... În rest, totul era la fel ca ieri dimineață, înainte să plec cu Alexander la vânătoria de comori. Gândul îmi aducea un zâmbet pe buze și exact în acel moment ușa s-a deschis larg. Înăuntru a pășit prietenul meu cu două câni din care ieșea abur.

— Bună dimineața! a zis el voios.

— Tu nu ai plecat aseară...

Tonul meu era uniform și așteptam reacția lui, deoarece știam că se simte vinovat pentru neglijența mea, dar nu îmi doream să își sacrifice somnul pentru prostiile mele.

— Ba da, a zis el blând. După ce ai adormit, am plecat acasă și m-am întors dimineață.

Mi-a înmânat una dintre câni și am inhalat mirosul de mentă. Ceaiul era una dintre băuturile mele favorite și, având în vedere contextul în care mă aflam, îmi oferea calm, alungându-mi furia și vinovăția care începeau să se stabilească în interiorul meu. Am luat cu grijă o gură de ceai și apoi m-am uitat la prietenul meu, care zâmbea.

— Pot să merg, știi? am zis luând încă o gură de ceai.

— Cu siguranță.

Împreună cu afirmația lui a venit și o expresie amuzantă, dar și batjocoritoare, dându-și ochii peste cap. Atunci, mi-am pus cana pe noptieră și am încercat să stau în picioare. Durerea nu trecuse complet, dar era mult mai slabă, oferindu-mi oportunitatea de a-mi demonstra afirmația. M-am uitat la el cu un aer de învingător și apoi am pășit pe lângă el, îndreptându-mă spre baie.

După ce mi-am terminat rutina de dimineață, plănuiam să mă întorc în cameră, să îl conving pe Alexander să plece acasă, deoarece eram bine, și mai apoi să citesc, când paltonul meu negru mi-a atras atenția. L-am luat în mână și am căutat prin buzunare, până am găsit bucata neagră de hârtie, înfășurată în panglică neagră de mătase. Mi-am reamintit momentul în care prietenul meu mi-a arătat ieri indi-ciul, iar apoi am pășit spre camera mea hotărâtă să terminăm acest joc.

Am deschis ușa cu puțin mai multă forță decât intenționeam, iar Alexander s-a ridicat alert în picioare, uitându-se la mine ca la o fantomă. Ținând hârtia în aer, între două degete, am zâmbit, iar expresia lui s-a schimbat de la uimire la iritare, ducându-și mâna la cap pentru a-și masa tâmplile.

— Știi ce o să zici și nu o să se întâmple, a zis el, dându-și seama de intențiile mele.

— Te rog, am spus cu cea mai dulce voce, privind în ochii lui pentru orice schimbare de stare. Sunt complet capabilă să merg.

S-a uitat spre mine nesigur, studiindu-mă. A dat din cap enervat, a oftat și a deschis gura pentru a-mi oferi un răspuns.

— Sunt de acord cu o singură condiție!

Tonul lui era rece, serios, chiar intimidant, dar cu toate acestea, am dat nerăbdătoare din cap.

— Dacă nu găsim nimic în jumătate de oră de când ajungem la Palat sau observ o schimbare în starea ta, plecăm. Fără obiecții!

A terminat la fel cum a început, fără a trăda vreo emoție, iar eu, în loc să cântăresc opțiunile, am acceptat oferta și i-am zis să mă aștepte la ușă.

De această dată, mama nu era acasă, așa că am plecat fără împotriviri. Pe drum, mă uitam pe furiș spre Alexander, și cu cât ne apropiam de locație, cu atât am reușit să depistez entuziasmul din privirea lui. Intrând în clădire, ne-am cumpărat bilete și ne-am îndreptat spre Sala Voievozilor. O ușă mare cu modele, de fier, separa camera de holul principal. Un candelabru imens atârna în mijlocul camerei, iar pe tavan se puteau observa tablourile domnitorilor. Pereții erau acoperiți cu un material precum catifeaua, de culoare verde albăstrui, decorat cu niște motive albe. Din capăt până în fața șemineului, erau așezate scaune căptușite cu catifea de aceeași culoare. M-am uitat la prietenul meu, care se uita fascinat la șemineu, iar apoi am pășit hotărâtă spre el. Monumentul de marmură avea forma unui arbore, împodobit cu portretele celor mai însemnați domni ai Moldovei, iar în mijloc era portretul Regelui Ferdinand. Absorbită de frumusețea obiectului de decor, am uitat să privesc pe unde pășesc și m-am lovit de pianul din fața lui. Era impunător și negru, dar nu mi-a stârnit interesul. M-am întors spre Alexander.

— Și acum ce?

Nu s-a uitat spre mine, a dat din umeri și s-a uitat la ceasul pe care îl purta aproape mereu. Brusc mi-am amintit de condiția pe care mi-a impus-o și m-am alăturat lui, studiind vatra. Am căutat prin toate colțurile posibile, dar nimic

nu părea a fi nelalocul lui. Am oftat dezamăgită și obosită, iar prietenul meu s-a uitat la mine îngrijorat, dar l-am ignorat și mi-am scos telefonul din buzunar. Ora îmi zicea că ne aflam la finalul timpului alocat, iar când am ridicat privirea, l-am observat pe Alexander trecându-și degetele delicat peste clapele pianului. Regretul își făcea apariția pe fața lui, dar a fost șters repede atunci când s-a uitat la mine, în ochi. Intensitatea cu care mă privea m-a făcut să îmi întorc capul pentru a întrerupe conexiunea.

— E timpul să plecăm, a spus el blând.

A venit lângă mine, și-a pus o mână pe umărul meu. Eu nu voiam să plec, așa că m-am îndepărtat de el.

— Trebuie să fie ceva!

Vocea mea era atât de ridicată încât aproape țipam.

Alexander a întins o mână spre mine, dar eu am făcut un pas înapoi, urmat de mai mulți. Fără să îmi dau seama, m-am împiedicat de scaunul de la pian, am căzut pe spate, iar degetele mele au atins ușor clapele pianului. Când am simțit suprafața netedă, instinctele mele au preluat controlul, apucând pianul de parcă viața mea depindea de el. Un amalgam de note a răsunat în încăpere, dar un sunet grav s-a remarcat și odată cu acesta, un alt sunet neobișnuit s-a auzit. Atenția îmi era îndreptată spre sunetul nou, astfel încât nu am observat când Alexander m-a apucat de talie, prevenindu-mi căzătura. Uitându-mă la șemineu am observat că a apărut o frază gravată pe marmură.

Caută acolo unde a început

Fără a ezita, am scos bucata neagră din buzunarul paltonului și am despăturit-o grăbită. Patru cifre scrise cu aceeași cerneală aurie au apărut pe pergament și le-am citit tare. Apoi s-a auzit un click din șemineu. Amândoi ne-am

ațintit privirea înspre el, înaintând precauți. Lanterna telefonului meu a dezvăluit mânerul unei ușițe mici, care ducea spre un coridor întunecat. Înaintam hotărâtă, simțind prezența prietenului meu în spate.

După câteva minute de mers, în fața noastră s-au așternut două uși impunătoare de lemn, cu modele diverse cioplite pe acestea. Mi-am pus mâna pe mânerul auriu și am apăsat, deschizând una dintre ele, iar Alexander a deschis-o pe cealaltă, lăsând la iveală o cameră imensă, scăldată în lumina candelabrelor atârinate de tavan. Simțeam că am uitat să respir atunci când ochii mei parcurgeau camera plină cu rafturi cu cărți. Cu o izbitură puternică, m-am prăbușit în genunchi. În spatele meu l-am auzit pe prietenul meu venind îngrijorat spre mine. S-a pus în genunchi în fața mea, blocându-mi priveliștea. Lacrimi au început să mi se prelingă pe obraji, iar el mi-a cuprins fața cu mâinile, uitându-se în ochii mei, căutând sentimentele care încolțeau în mine. Întrebările lui îngrijorate nu ajungeau până la urechile mele, transformându-se în sunete de fundal. „Dacă acesta este raiul, aici vreau să rămân”, m-am gândit și am zâmbit, închizându-mi ochii. Deodată, ceva cald m-a înconjurat și când am deschis ochii am realizat că Alexander mă îmbrățișa strâns de parcă de temea să nu mă piardă, iar eu l-am îmbrățișat la rândul meu.

— Acesta e raiul? am întrebat cu voce tremurândă, ca și cum îmi era frică să nu mă trezesc dintr-un vis frumos.

Prietenul meu s-a desprins de mine și s-a uitat în ochii mei.

— Nu cred. Din câte știu eu, îngerii nu plâng... a zis cu glas blând și șoptit, de parcă, dacă ar ridica vocea, m-aș sparge în bucăți. Iar lacrimile astea mă ard ca focul iadului, pe interior.

Continuarea lui a fost punctată de degetul lui mare, care mi-a șters o lacrimă de pe obraz.

Cuvintele lui mi-au atras atenția, biblioteca devenind un simplu loc, ca oricare altul. Încercam să înțeleg ce voia să spună, fraza dansând prin capul meu, în timp ce el mă privea cu interes, așteptând un semn din partea mea. Am analizat fiecare termen în parte, iar atunci când mi-am dat seama ce înseamnă, am simțit cum mi se înroșesc obraji și mi-am ferit privirea de el.

Exact în același moment, i-am simțit buzele moi și delicate peste ale mele. Sărutul era unul plin de nevoie și emoție, intens, ca și cum ar fi așteptat de prea mult timp acest moment. Îmi doream să rămân blocată în acea clipă, dar Alexander și-a ridicat capul ușor, sprijinindu-și fruntea de a mea. Mă privea în ochi din nou, căutând emoțiile ce mă ardeau pe interior. Vârfurile nasurilor noastre se atingeau tandru, iar biblioteca îmi oferea sentimentul de intimitate, iar un alt tip de entuziasm mă cuprindea.

Ochii lui albaștri reflectau calmitatea, iar atunci mi-am dat seama de adevărata comoară pe care am găsit-o și pe care nu mi-am dat seama că o am sau că am nevoie de ea...

În memoria Iașului

În inima Moldovei se află bătrânul oraș Iași, având istorii și culturi diverse. Un loc unde vechile biserici și palate boierești își spun a lor poveste. Într-o mahala liniștită există o căsuță mică și simplă, acoperită cu șindrilă, cu o tindă îngustă, care memorează copilăria unui mare povestitor, renumita Bojdeucă „Ion Creangă”, botezată așa chiar de talentatul prozator humuleștean.

Însă, căsuța din Țicău nu era doar un loc de odihnă pentru scriitorul nostru, era un tărâm unde își retrăia amintirile copilăriei, legate de locul nașterii sale și primii ani de școală, de glasul bunicii, ce-i spunea atâtea povești. Pe aceste meleaguri, scriitorul Ion Creangă avea să dea viață multora dintre personajele sale, de la Stan Pășitul la cei cinci tovarăși năzdrăvani din *Povestea lui Harap-Alb* ori la celebrele *Amintiri*. Tot în acest spațiu mirific s-a înfiripat prietenia dintre „bădița Ion” și „cel mai mare poet al românilor”.

Curtea casei, cu mâte și motani, e una plină de verdeață și copaci, unde florile încă mai înfloresc cu dor și timpul pare că stă pe loc. Fiecare petală ascunde o poveste, iar parfumul lor provoacă clipe de neuitat.

Pe atunci, Iașul era un oraș plin de zarvă, de mirosul sarmalelor Tincăi și al cozonacilor proaspeți și de glasurile

jucăușe ale copiilor, ale căror zâmbete exprimau bucuria și libertatea vârstei.

Astăzi, Iașul cuprinde în memoria sa Bojdeuca lui Ion Creangă. Oricine vizitează „orașul marilor iubiri” îi simte farmecul vechilor povești, tradițiile care au încântat generații întregi.

Magia Iașului în noapte

Într-o frumoasă seară de toamnă, stăteam în balconul camerei mele și priveam stelele, licuricii timizi ai cerului care dansau deasupra orașului adormit. Luna, stăpâna nopții, se ridica ușor pe cer începând să lumineze străzile care, asemenea unor râuri de piatră, curgeau printre clădirile aliniate. Vântul, şuierând pe strada mea, parcă mă chema să-i descopăr traseul pe care avea să-l urmeze.

Linıştea serii m-a convins să îmbrățișez aerul răcoros de afară și să descopăr în taină poveștile spațiului ce mă înconjura. M-am lăsat purtată de adierea vântului spre piața Palatului Culturii. Ajunsă în fața măreței clădiri spectaculoase, admiram structura acesteia, atât de perfectă, de parcă timpul se oprise pentru ea. Ferestrele invitau razele firave ale lunii să mângâie interiorul palatului. Pereții, păstrătorii a sute de povești, parcă își reprimeau tendința de a le spune. Florile erau desăvârșite, păreau desenate de către cel mai priceput artist. Fiecare fir de iarbă își avea rolul său în a perfecționa peisajul din jurul monumentului cultural.

Fermecată de frumusețea palatului, uitasem de restul lumii, până când un sunet mi-a atras atenția, părea un foșnet, dar unul puternic. A trebuit să aflu ce era și am început să merg spre catedrala aflată nu departe de palat, atât de

impresionantă, încât nu m-a putut opri să o admir. Aveam un scop clar, să descopăr de unde provine sunetul. Ajunsesem în dreptul esplanadei Elisabeta, moment în care am rămas nemișcată pentru câteva secunde.

Sunetul nu se mai auzea, iar maiestuoasa construcție mă fermecase. Zidurile acesteia păstrau amintirile vremurilor ce au trecut. Scările, învăluite în semiîntuneric, mă atrăgeau ca un mister nedeslușit. Le urcam încet, fiecare treaptă îmi transmitea ceva. Dacă ar fi putut, mi-ar fi povestit despre fiecare om care le-a atins, dar stăteau tăcute.

Îmi continuam drumul spre Copou, nu știu de ce, dar asta făceam. Urcam agale și mă opream din când în când să admir florile din această zonă. Peste puțin timp, am ajuns în fața Grădinii Copou. Am intrat fără un scop anume și m-am lăsat plimbată de vânt pe aleile parcului, printre copacii înalți, care-și întindeau brațele spre cer. Fără să-mi dau seama, am ajuns să privesc cel mai impresionant copac, Teiul lui Eminescu. Frunzele îi cădeau asemenea unor lacrimi vărsate de dorul poetului, pe care nu l-a mai văzut de ani buni.

M-am așezat pe iarba ușor uscată de lângă copac. Mă uitam la scoarța acestuia și parcă îi vedeam chipul poetului. Am închis ochii și l-am auzit recitând versuri, m-am speriat și i-am deschis. Am crezut că mi s-a părut, dar, atunci, copacul mi-a zâmbit. Nu puteam crede așa ceva, cum să fie posibil? Am vrut să plec, dar m-a oprit, mi-a spus că ar trebui să stau măcar puțin cu el. Eram uimită și nu înțelegeam cum e posibil așa ceva. Atunci îmi spune: „Sunetul pe care l-ai auzit mai devreme, foșnetul acela puternic, eu îl creaseam. Fac asta în fiecare seară. Nu ești prima care a ajuns la mine în acest fel, dar după mult timp, ești prima care mă aude. Așa a venit la mine și Eminescu, eu i-am prezentat o parte a naturii pe care el n-o cunoștea. Îmbinând-o cu talen-

tul său divin și romantismul omenesc, a creat opere pe care nimeni nu le va mai putea crea.” Am rămas șocată, înlemnită, nu știam cum să reacționez, așa ceva sigur nu vezi zilnic.

Teiul mi-a mai povestit despre cum petrecea timpul cu vechiul său prieten, cum l-a învățat despre natură și cum de mulți ani nu și-a mai văzut tovarășul. Se făcuse târziu, trebuia să mă întorc acasă. Mi-am luat rămas-bun și i-am promis noului meu prieten că-l voi vizita cât de des pot. A insistat să iau cu mine o frunză de-ale lui și să o port mereu cu mine, pentru că, după cum spunea el, îmi va aduce mult noroc. Nu l-am putut refuza și am luat cu mine o frunză galbenă, apoi am plecat.

Drumul spre casă a fost cu adevărat fantastic. La întoarcere, zidurile esplanadei m-au oprit și mi-au spus că sunt cu adevărat specială. Acum nu m-a mirat că și ele vorbeau. Mi-au povestit despre vechiul prieten al Teiului, pe care nu l-au văzut de multe ori, dar despre care a avut grijă copacul să le istorisească. De la ele am aflat că ei purtau conversații prin intermediul vântului sau al păsărilor. Când am început să cobor scările, am rămas de-a dreptul fascinată. Fiecare mi-a povestit o parte din istoria Iașului. Am aflat că prima carte din zona Moldovei a fost tipărită la Iași și că tot aici a fost înființată prima facultate românească. Asta mi-a spus următoarea treaptă. Celelalte mi-au explicat arhitectura orașului, istoria și multe alte lucruri captivante. Trebuie să recunosc că multe nu le știam.

Mergeam spre casă și mă gândeam la ce mi s-a întâmplat, când, deodată, îmi sună alarma. M-am trezit dezamăgită și îngândurată, dar, deodată, observ pe noptieră frunza Teiului. Atunci am crezut că totul a fost real. De fapt, sunt sigură că a fost real. După aceea, am mai vizitat Teiul, dar nu mi-a mai vorbit. Poate nu era momentul, mi-am spus în repetate rânduri. Când o să fie, o să știu.

Povești din vechiul Iași

Era o seară liniștită de toamnă, iar Petru, un tânăr student la Litere, se plimba pe străduțele vechi ale Iașului. Fuseseră zile grele, iar el simțea nevoia să evadeze din agitația zilnică, să caute liniștea acelor locuri care, spunea el, păstrează ecoul veacurilor trecute.

Pe măsură ce înainta spre centrul istoric, trecu pe lângă Biserica Trei Ierarhi și se opri câteva momente. Părea că auzea o voce, o șoaptă aproape imperceptibilă, povestind despre vremea marilor domnitori care se rugau în acest loc înainte de bătălii. Cu fiecare pas, Petru simțea că orașul îi deschide o lume nevăzută, una în care Iașul de astăzi se împletea cu Iașul de altădată.

S-a așezat pe o bancă în fața Palatului Culturii, acolo unde imaginația îl ducea către serile când clădirea răsună de voci pline de entuziasm. Vedea cu ochii minții baluri elegante, domni și domnițe plimbându-se sub candelabre impozante. Într-o clipă, parcă zări o siluetă în straie de epocă trecând pe lângă el – un domn simplu care-l privi în treacăt și-i făcu un semn discret de salut, ca și cum i-ar fi spus: „Iașul nu-i doar un oraș, tinere, Iașul e o poveste fără sfârșit.”

Trezit din visare, Petru se ridică și porni mai departe, pe străduțele din Copou, unde parfumul teilor îl învăluia. Acolo, pe o bancă, i se părea că-l vede pe Eminescu, cu chipul visător, aplecat asupra unei foi, scriind sub lumina lunii. Avea impresia că auzea versurile șoptite, ca și cum poetul însuși ar fi vrut să le împărtășească celor care îi înțeleg dorul.

Când noaptea coborî peste oraș, Petru își continuă plimbarea până la Bojdeuca lui Creangă, unde clădirea simplă îi vorbea despre copilărie, despre jocurile și poveștile spuse de Creangă pe prispa micii case. În acea liniște, simți că Iașul îi deschisese un colț din sufletul său, unul plin de amintiri și visuri vechi.

Întorcându-se acasă, Petru știa că orașul îi împărtășise o taină. Orașul era viu, plin de glasurile celor care-l iubiseră, de poeți și de visători care, la fel ca el, fuseseră atinși de farmecul Iașului. În acea seară, tânărul înțelese că orașul era mai mult decât un loc – era o poveste din care devenise și el parte.

Povestea teiului

În tăcerea parcă eternă a timpului, mă întorc cu gândul la primele mele momente de viață. Era o vreme când eram doar o sămânță, îngropată în adâncurile pământului, strâns ascunsă sub o mantie de umbră. Cine m-a plantat? O mână rătăcită, poate o inimă plină de speranță, a ales să mă lase să mă desfășor în acest colț de natură. Niciodată nu am știut, iar misterul acesta a devenit parte din mine, o parte din povestea mea.

Apoi, a venit acea dimineață blândă, când razele soarelui au pătruns cu grație prin învelișul pământului. Îmi amintesc cum acesta s-a crăpat sub o atingere nevăzută, eliberându-mă din captivitate. Prima mea rădăcină s-a înfipt în țărână, căutând adăpost, sprijin. A fost un început timid, am simțit căldura soarelui cum îmi îmbrățișează trunchiul fragil, o mângâiere care mi-a dat viață. A fost ca o revelație – lumina m-a chemat să ies la suprafață, să mă ridic, să mă îndrept spre cer. În jur, zăream firele tinere de iarbă, care dansau jucăușe la atingerea vântului primăvăritic. Vedeam că mă tot schimbam pe zi ce trecea, iar schimbarea era o taină pentru mine, un mister frumos. La apariția primei frunze, mă simțeam atotputernic, capabil de a atinge

licăririle cerești la care aspiram cândva să ajung. Nu mă simțeam singur, deși eram.

Nu fusesem observat până în ziua în care două păsărele au venit la mine privindu-mă curioase. Se trezeau devreme, întâmpinând zorii dimineții cu triluri vesele. Fiecare notă era ca o adiere blândă, iar eu, învăluit de foile mele verzi, parcă eram mai mult decât un simplu copac. Era ca și cum am devenit o parte dintr-o poveste mai mare, o simfonie a naturii în care eu eram un martor tăcut, dar plin de suflet. Am crescut împreună, adăpostindu-le de momentele în care cerul se umplea de nori grei și de vuiet de tunete. Nu erau doar momente de refugiu, ci și o oportunitate de a asculta poveștile pe care ele le aduceau din lume. Cu glasurile lor melodioase, păsările îmi povesteau despre oameni. „Azi”, spunea cea cu ochii strălucitori, „am văzut un copil jucându-se în bălți, sărind cu bucurie, râzând în timp ce stropii îi săreau în toate direcțiile. Era ca o explozie de fericire în mijlocul ploii!”

Dar timpul nu stătea în loc. Ca o forță malefică, risipea momentele de bucurie. Zilele trecuseră. Priveam cum ele crescuseră și se împliniseră, iar acum își formau propriile familii. Păsările, care îmi umpleau viața cu cântecele lor, se pregăteau să zboare în lume, să descopere noi orizonturi. „Teiule, ne vom întoarce”, îmi spuneau. „Îți vom aduce povești din alte colțuri ale lumii, din locuri în care soarele răsară în alte culori și unde oamenii zâmbesc diferit.” Dar cuvintele lor nu puteau șterge durerea din adâncul meu. Fiecare melodie pe care o cântaseră sub crengile mele era acum un ecou al trecutului, un refugiu al amintirilor.

Într-o zi, liniștea mea, aceeași liniște care mă învăluise de secole, a fost brusc străpunsă de sunetul unor pași apăsați. Un domn solemn, îmbrăcat elegant, foșnea niște schițe neliniștit. Când s-a uitat la mine, privirea i s-a alinat. Venea

zilnic să mă vadă, să facă măsurători și să își noteze coordonate într-un carnetel de piele. Deși era îngândurat, mă privea cu drag, cum mă priveau cândva și dragile mele prietene păsări. Din una dintre schițele sale căzute pe pământ, am aflat că numele său era Gheorghe Asachi și că lucra la monumentul ce avea să se numească *Obeliscul cu lei* din Parcul Copou. În scurt timp, au început să apară din ce în ce mai mulți oameni, cu tot felul de mașinării zgomotoase, care trudeau zilnic. Era fascinant să le privesc chipurile încărcate de emoție. Munceau mult, astfel încât locul meu natal începea să arate diferit.

Zilnic, pe lângă mine treceau oameni, nu mai eram singur. Aceștia erau mereu grăbiți și împovărați, nu săreau în bălți pe timp de ploaie și nu se bucurau de aceasta așa cum îmi povestiseră păsările. Am fost confuz un timp, până când, într-o zi dogoritoare de vară, un tânăr mi-a atras atenția, așezându-se la poalele trunchiului meu. Răsufală ușurat când se așeză la umbră, pe pământul rece, ocrotit de coroana mea de frunze verzi. Din buzunar scoase o coală de hârtie și un stilou modest. Începuse să scrie cu atâta pasiune, că eram foarte nerăbdător să văd la ce lucrează. Folosea sintagme neobișnuite în versurile sale, dar eu le înțelegeam. Stătea cu mine ore întregi și revenea în fiecare zi, străduindu-mă mereu să îi acord un mediu liniștitor. Simțeam că am un rost în lume. Mihai Eminescu, așa cum se semna în operele sale, venea uneori însoțit de o frumoasă fată, căreia îi citea din versuri cu drag. Eram sigur de asta, deoarece îi puteam zări pe chip acel zâmbet sincer de copil.

La un moment dat, prietenul meu a încetat să mai vină. Fiecare zi se desfășura sub cerul albastru, dar eu, Teiul lui Eminescu, simțeam cum singurătatea mă învăluie, ca o ceață densă, în fiecare moment. Când razele soarelui îmi mângâiau frunzele, iar vântul îmi adia ușor ramurile, amin-

tirile prietenilor mei se revărsau în sufletul meu, aducând atât bucurie, cât și o tristețe profundă. Poetul, cu sufletul său plin de poezie și visare, era acum o parte din mine. Îi auzeam ecoul în fiecare foșnet de frunză, deși în preajmă nu mai era nimeni să îmi șoptească slove pline de inspirație. Aș fi dorit să simt atingerea lui, să îl văd cum scrie versuri sub umbra mea, să îi ofer refugiu în neliniștile și adâncile sale gânduri. Dar zilele au trecut, iar el a plecat, lăsând în urma sa doar o tăcere care părea că mă strigă. Și păsările, acele minunate ființe care mi-au adus atâta bucurie, acum erau departe. Când le ascultam ciripind, simțeam cum sufletul meu se umple de o căldură inexplicabilă. Le adăpostisem în zilele ploioase, iar cântecele lor îmi ofereau un sentiment de apartenență. Dar acum, cu fiecare ramură care se leagănă în vânt, simțeam cum micul meu univers se restrânge.

În momentele de singurătate, mă întrebam de ce am fost lăsat să trăiesc mai mult decât cei pe care îi iubeam. Frunzele mele, care erau odată pline de viață, acum păreau să tremure de melancolie. Când vântul adia printre crengile mele, mă simțeam uneori ca un străin în propria mea poveste.

Într-o zi posomorâtă, furtuna s-a abătut asupra parcului Copou cu o furie nemiloasă. Cerul s-a întunecat, iar vântul a început să urle, smucindu-mi puternic ramurile. Am simțit cum trunchiul meu, altădată mândru, se îndoia sub presiunea vântului, amenințat să fie smuls din rădăcini. Din întunericul tumultuos, am văzut oameni adunându-se. Zgomotul vântului era acoperit de vocile lor hotărâte, iar privirile lor pline de îngrijorare mă făceau să simt că nu eram atât de singur. Simțeam cum forța lor mă îmbrățișa. M-au protejat de vânt, mi-au îngrijit ramurile rupte și m-au ajutat să îmi regăsesc echilibrul. În mijlocul furtunii care m-a făcut să mă simt singur, am învățat o lecție profundă despre na-

tura mea și despre legătura cu cei din jur. La început, îmi părea o povară faptul că trăiesc atât de mult, observând cum prietenii mei dispăreau în negura timpului. Dar, pe măsură ce furtuna a trecut și oamenii au venit în ajutorul meu, am realizat că existența mea de sute de ani este, de fapt, o binecuvântare.

În prezent, mă înalț în inima Iașului ca un monument al timpului, cu rădăcinile mele adânc înfipite în istoria acestuia. Mărturia mea stă în legătura vie dintre oameni și natură, o conexiune care transcende timpul. Aici, în Copou, continui să îmbin trecutul cu prezentul, oferind umbră și refugiu, inspirând generații să caute frumusețea în simplitatea vieții. În fiecare frunză, eu port povestea Iașului, o amintire a iubirii și a rezilienței care ne unește pe toți.

Lumina trecutului strămoșesc

Era sfârșitul toamnei anului 1920, iar Europa își revenea treptat după devastările Primului Război Mondial și orice colțișor al României era martor al schimbărilor profunde. Hârlăul, un orașel modest din județul Iași, era un loc de refugiu pentru multe familii evreiești, un loc recunoscut pentru comunitatea evreiască și cultura ei bogată. În această comunitate se afla familia lui Miriam, o tânără în vârstă de 18 ani, care se mutase din Iași în căutarea unei vieți liniștite și pentru că tatăl ei, domnul Levi, era cunoscut pentru munca prestată ca meșteșugar.

Pentru Miriam nu era ceva ieșit din comun. Era obișnuită să vină la Hârlău, în vizită la rudele ei. Această mutare devenea un folos pentru dânsa, nu pentru faptul că tatălui ei i se oferise un nou loc de muncă, ci pentru că voia să înțeleagă pe deplin cine este și să se lege de cultura ei și moștenirile din trecut.

O dată cu finalul toamnei, într-o după-amiază târzie de Hanuka, când comunitatea evreiască și familia Levi se pregăteau de sărbătoare, Miriam decide să exploreze orașul și împrejurimile sale, pentru a se conecta cu tradițiile. Era târziu și rece, iar în văzduh se simțea un aer proaspăt. Pe străzile liniștite ale Hârlăului, acoperite de frunzele moarte

ale copacilor, Miriam găsește în apropierea locuinței noi un cimitir evreiesc izolat, într-un vârf de deal. Era înconjurat de trei salcâmi care ascundeau de vizitatori intrarea. Curioasă, făcea pași mărunți spre cimitirul tăcut, marcat de pietrele funerare gri și vechi.

Plimbându-se printre morminte, prezența acestora o făcea pe Miriam să se simtă urmărită de ceva sau cineva familiar, dar într-un mod ocrotitor. Brusc, în fața ei apare o lumină, ca o scânteie ce pâlpâia printre copaci. Această lumină se îndrepta spre Miriam și observă în mijlocul strălucirii ei o siluetă cunoscută ce prinsese viață, o iluzie ce părea a fi stră-străbunica ei, Rivka, despre care auzise povești de la mama ei. Panicată și copleșită, Miriam era cuprinsă de o frică ce o făcea să simtă nevoia de a fugi, însă uimirea siluetei delicate a stră-străbunicii sale o ținea pe loc.

Rivka a început să îi vorbească blând, spunându-i că această lumină și acest loc sunt legate de tradițiile iudaice ale familiei ei și cât de importante sunt Sabatul și Hanuka. I-a clarificat valorile acestor sărbători și i-a explicat că nu sunt simple ritualuri, ci forme de a păstra vie esența și lumina culturii și comunității evreiești. Miriam asculta curioasă spusele stră-străbunicii ei și a înțeles cu adevărat de ce aceste tradiții erau importante. Acum era înțeleasă și avea răspunsuri la toate întrebările care o împiedicau să-și cunoască identitatea.

Silueta strălucitoare a stră-străbunicii se diminua încetul cu încetul, iar singura scânteie ce îi mângâia acum fața lui Miriam era luna luminată în umbra nopții. Rămasă singură, împăcată cu sine, Miriam se întoarce acasă, înțelegând că viitorul ei este legat de orașul Hârlău, de acest loc conectat la rădăcini.

Melancolie în nuanțe de aur

Într-o dimineață de toamnă, când soarele părea să se ridice cu reținere, Iașul se îmbrăca în haina lui melancolică, ca un bătrân posomorât, obosit de amintiri și de povara anilor. Cerul, cu nuanțele lui de gri și albastru, se contopea cu siluetele tremurânde ale clădirilor istorice, fiecare având în spate o poveste plină de tumult. Străzile înguste din centrul orașului, umbrite de arborii bătrâni, se îngustau parcă în semn de respect față de tragediile umane ce se desfășurau la fiecare colț. Pe trotuarele de piatră, frunzele căzute se așezau unele peste altele, creând un covor de culori arămii și aurii, iar fiecare pas apăsător pe acest morman părea să producă un ecou al unei tristeți adânci. Trecătorii, cu fețele îngrijorate și privirile pierdute, păreau a fi umbra unor dorințe uitate, străduindu-se să-și găsească locul într-o lume care le fura încet speranțele.

În acea atmosferă apăsătoare, inima Iașului bătea într-un ritm disonant, ca un organ rănit, plin de neîmpliniri. Pe o bancă din Grădina Copou, un bărbat solitar, cu barba neagră și hainele uzate, contempla spectacolul morții și renașterii pe care natura îl oferea fără milă. Frunzele cădeau din copaci ca niște suflete rătăcite, fiecare purtând cu sine o poveste despre iubire, pierdere și regrete. Se gândea că, a-

semenea frunzelor, oamenii sunt condamnați să cadă, să se desprindă de rădăcinile lor și să se împrăștie în vântul nepăsător al sortii. În ochii lui se reflecta o melancolie profundă, o conștientizare a efemerității existenței și a fragilității visurilor.

De-a lungul aleilor umede din Parcul Expoziției, cu mirosul de pământ reavăn și fumul palid al sobelor din casele apropiate, strigătele de bucurie ale copiilor se amestecau cu murmurul adierilor reci. Cei mici alergau, neștiind că fiecare zâmbet ascunde o poveste de tristețe și neîmplinire. Bărbatul își aducea aminte de zilele fericite ale copilăriei, când Iașul părea un loc plin de promisiuni și culoare, dar acum, în lumina palidă a toamnei, totul se transforma într-o pânză gri, în care tonurile de galben și roșu erau doar o iluzie a frumuseții.

Între timp, o femeie trecea pe lângă el, cu ochii ascunși sub o pălărie veche, iar pașii ei erau plini de grație, dar și de o tristețe profundă. Părea că fiecare pas îi aduce aminte de iubirea pierdută, de dorințele uitate și de regretele ce îi sfâșiau inima. Între ei nu era decât o distanță abisală, o prăpastie de experiențe și emoții, iar bărbatul nu putea să nu simtă că, în ciuda nevoii de conexiune umană, natura îi condamna pe toți la solitudine.

Pe măsură ce ziua înainta, atmosfera se îngroșa, iar orașul părea să înghită fiecare zâmbet, fiecare speranță. Oamenii se grăbeau, fiecare cu gândurile și povara lor, dar un sentiment de înstrăinare plutea în aer. Bărbatul, pe bancă, se întreba dacă cineva, în toată această agitație, își dădea seama de frumusețea tragică a toamnei în Iași, de modul în care natura, în splendoarea ei efemeră, reînvie și distruge în același timp.

Astfel, în acest peisaj de toamnă, Iașul devenea o oglindă a suferinței umane, un simbol al efemerității și al

paradoxului vieții. Fiecare frunză căzută, fiecare adiere de vânt părea să strige: „Trăiește, chiar dacă știi că toate se vor sfârși!” În acest dans tragic al existenței, bărbatul simțea că, deși fiecare moment era împovărat de tristețe, în el se află și o sclipire de frumusețe, o promisiune că, în ciuda durerii, viața merita trăită cu intensitate.

Ecoul iernii

Când iarna își face apariția, Iașul devine un loc de poveste, plin de magie și culoare! Străzile sunt acoperite cu un covor pufos de zăpadă, iar fiecare pas pe trotuar face un sunet scârțâitor, ca o melodie veselă de iarnă. Aerul e rece, dar miroase a brad și a biscuiți calzi, iar copiii se bucură de fiecare fulg care le cade pe obraji, ca o îmbrățișare de iarnă.

Vitrinele magazinelor strălucesc ca niște stele!

Globuri colorate, beteală sclipitoare și căciuli de Moș Crăciun îți fac cu ochiul, invitându-te să te oprești și să te minunezi. Pe stradă, oamenii zâmbesc și admiră ornamentele frumoase, iar sunetul clopoțelilor se împletește cu muzica de Crăciun, umplând aerul de bucurie. Copiii, cu obraji rumeni și zâmbetele lor largi, se joacă în zăpadă, făcând bulgări și construind omuleți de zăpadă. Râsetele lor se aud de la o poștă, aducând căldură în inimile trecătorilor. Un bătrân cu o barbă albă îi observă cu nostalgie, amintindu-și de copilăria sa, când și el se juca în zăpadă. Pe fiecare stradă miroase a plăcinte calde și ciocolată fierbinte. Patiseriile sunt pline de oameni care așteaptă cu nerăbdare să cumpere bunătăți, iar aburii dulci se ridică din ceștile de ciocolată. Părinții și bunicii se adună să povestească despre sărbători, iar copiii ascultă cu ochii mari, curioși de toate poveștile.

În piața centrală, un brad uriaș se înalță spre cer, împodobit cu luminițe strălucitoare care dansează în noapte. Familiile se adună în jurul lui, făcând fotografii și bucurându-se de atmosfera festivă. Un cor de copii, îmbrăcați în costume de Moș Crăciun, cântă colinde cu glasuri cristaline, iar fiecare notă umple aerul de speranță și bucurie.

Pe măsură ce se lasă seara, orașul devine un loc și mai magic. Cerul se îmbracă în nuanțe de indigo, iar stelele strălucesc cu intensitate. Oamenii se îndreaptă spre case, fiecare cu sacul plin de daruri, iar pe fețele lor se citește fericirea. Fiecare fereastră luminează cu căldura unui brad împodobit, promițând iubire și momente frumoase alături de cei dragi. Astfel, Iașul în iarnă este un tărâm de poveste, plin de bucurie, amintiri și speranță!

Vinul Răreșoaiei

Mare vestitor cu victoria pe care o purta pe hainele cele-mbrăca, Voievodul Ștefan nu se întoarce la fel cum obișnuia din expediția din Constantinopol. Atât sânge vărsat în urma luptelor purtate zi și noapte de zeci de țărani loiali i se părea, într-un anumit sens, o bătaie de joc pentru viețile lor, dar și un soi de omagiu printr-o pace diplomatică. Știa totuși că familiile nu uită, iar acest armistițiu va fi de scurtă durată.

De aceea se afla aici, în Hârlău, un loc perfect în cazul în care fiul lui Mehmed ar rupe lanțurile fragile care îi țin în frâu de la vechile obiceiuri. Soldații nu aveau timp de odihnă, lamele săbiilor se ascuțeau regulat. Marele voievod era ocupat cu gânduri și strategii, pocalul neavând timp să fie gol, lipsit de vin.

— Al cui vin este acesta, jupâne? întreabă, plimbând vinul negru prin întreaga gură.

— Măria Voastră, vinul ce-l beți este făcut de mâinile unei jupâne tinere, jupâneasa Maria Rareș, răspunse sfetnicul.

— Spune-i că aș vrea să o întâlnesc, să îi mulțumesc pentru acest Jidvei!

Peste câteva zile, o frumoasă fată cu părul ca tăciunele își arătase fața, coborându-și capul pentru marele voievod, cu ochii plângând și inima ghem. Măria Sa își dăduse seama că jupâneasa venea dintr-o familie bună după zestrele ce le purta, însă aprecia mai mult țeșăturile fine ale trăsăturilor ei și curbura șoldurilor. Nu putea ignora bătăturile degetelor și nuanța purpurie a acestora, ceea ce o făcea chiar mai atrăgătoare decât Maria, care îl aștepta la Suceava.

— Ai niște mâini pline de descântece, jupâneasă. Dacă îți permite timpul, aș vrea să îmi aduci tu, de acum înainte, în locul paharnicului meu, vinul tău.

Și așa a rămas. Zeci de zile au trecut, iar voievodul realiza că nu vinul era ceea ce aștepta în fiecare seară să primească, ci să îi vadă fața frumoasei Maria Rareș. De fiecare dată când o vedea, uita pentru un moment de turcii ce îl așteptau să calce strâmb; uita, din păcate, și de soția sa, Maria Voichița, ce îl aștepta la Suceava. Timpul trecea și Înălțimea Sa simțea că folosește turmentarea turcilor pentru a sta în Hârlău ca să o vadă pe Maria Rareș cum intra și îi servea vinul care din ce în ce mai dulce devenea... până când conducătorul fu atacat într-o noapte de desfăț în care a băut prea mult vin... Cel care a îndrăznit să încerce să îl răpună în somn era trimis din ordinul lui Baiazid al II-lea, fiul lui Mehmed al II-lea. Era un conducător tânăr în ochii lui Ștefan, însă cuvintele ce le spusese asasinul îl lăsaseră pe gânduri.

— Aici, în casa ta, este cineva ce își apleacă fruntea atât pentru tine, cât și pentru sultanul meu. Nu sorbi vin de la orișicine!

Gândul îl duse imediat la Maria. Cum ar fi putut ea să îl trădeze în așa fel? Nu numai pe el, dar și țara ei? Avea de gând să afle dacă vinul din seara asta urma să îl răpună sau nu.

Când se întunecase, ca de obicei, aștepta calm în tron pentru a o vedea pe femeie cu pocalul în mână. Cealaltă mână, observase acesta, își strânse în pumn materialul fustei.

— Maria, să știi că am prins drag de tine de când sunt aici. Nu știu ce m-aș face dacă nu te-aș avea în fața ochilor în fiecare zi! rostește cu dorință, întrucât nu avea de gând să o facă să se simtă vinovată.

Ura ideea că l-ar fi trădat, de aceea voia să îi dovedească loialitatea. Luase paharul încrustat cu diamante, ducându-l la buze și urmărindu-i chipul după vreo urmă de vinovăție. Părea agitată, mișcându-se de pe un picior pe altul, ca și cum pământul o ardea și avea o cută adâncă pe frunte.

— Eu ce iubesc, păstrez aproape de suflet.

Când își lăsă capul pe spate să bea vinul dintr-o singură înghițitură, femeia sare pe postamentul unde se afla tronul și îi lovește paharul din mână. Fără să se gândească, îngenunchează în fata tronului, lacrimi căzând pe ciubotele domnitorului.

— Înălțimea Ta, am să mă destăinui ție, sperând că iubirea ta pentru mine te va face să înțelegi că ceea ce mi s-a dat să trăiesc nu ar fi putut fi evitat. Unul dintre sfetnicii sultanul Baiazid m-a așteptat acasă. M-a informat că, dacă nu îi voi spune tot ce se întâmplă aici și nu voi face cum spune el, se va întoarce și îmi va omorî tatăl. Nu am putut refuza, Măria Ta, însă astăzi am simțit că dacă nu te voi opri, cine va mai fi îndeajuns de bun să apere țara asta amărâtă?! Iartă-mă pentru ce ți-am făcut!

— Uită-te la mine, Maria! Acesta îi luă obrazul în palmă și îi grăi cu ochi blajini: dacă nu îmi spuneai acum și nu mă opreai, nu te iertam și ai fi fost pedepsită, însă acum, că tot ce a fost de ascuns a ieșit la iveală, îmi doresc tare mult

să rămâi lângă mine, fără secrete, pentru că ai devenit un capriciu pe care cred că mi-l pot permite. Acesta se apleacă și își așează ferm buzele pe fruntea ei.

— Promit, Maria Ta!

— Aș vrea totuși să mă ajuți cu ceva. Data viitoare când sfetnicul vine, spune-mi, pentru că vreau să îl întâlnesc. Baiazid va cunoaște același sfârșit pe care mi l-a vrut mie.

Așa a și fost. Maria Rareș, cunoscută drept Răreșoia, a fost una dintre iubitele sale preferate. Copilul născut din iubirea lor ajunge pe tronul Moldovei, fiind recunoscut ca un bun lider și având frumosul obicei ca, după moartea părinților săi, să viziteze locul în care aceștia s-au îndrăgostit și să guste din vinul pe care tatăl său îl adora.

Moartea începe cu M

De mică am avut cele mai stranii pasiuni: colecționez pietre, confecționez animale din diferite obiecte din casă și număr. Eram obsedată de numere, fără ele găsind viața fără rost. Număram frunzele ce cad iarna, firele de nisip de pe plajă, stelele de pe cer, petele de pe insecte și orice mă înconjură. Cu cât înaintam în vârstă, mi-am îndreptat atenția spre alte arii. Am început să mă interesez de boli, istoria mai puțin plăcută și știută a lumii și, în timpul adolescenței, stăteam cu nasul în cărți mereu și cu un carnetel de observații mereu aproape.

Nu mare le-a fost mirarea părinților când am anunțat că intenționez să lucrez la morgă, dar, având în vedere orientarea mea profesională, au decis să se înstrăineze de mine. Considerau că această meserie este strict pentru cei inadaptați sociali și nu voiau să o influențez cumva și pe sora mea, Ana.

Spre deosebire de percepțiile lor asupra carierei mele, o duc chiar bine. Lucrez cu normă întreagă la Universitatea de Medicină și Farmacie Grigore T. Popa din Iași ca profesor de anatomie, implicit făcând autopsii pe diferite cadavre, ajutând astfel poliția în cazuri mai complicate. Aseme-

nea situații sunt destul de rare, dar, de la o lună încoace, poliția apelează destul de des la ajutorul nostru.

Ajung grăbită la facultate, traficul de pe Bulevardul Independenței mereu împiedicându-mă să ajung mai devreme la locul de muncă. Când intru în morgă, studenții de anul I discută destul de tare despre dificultatea facultății. O salut pe colega mea Casandra, și după ce îmi las paltonul în cuier și îmbrac ținuta de lucru, încep cursul.

După ce închei, mă bucur de ora liberă pe care o am. Îmi iau un Dark Moon Mocha de la Noir și un meniu de la Schnitzelia și mă bucur de liniștea pe care mi-o oferă biroul meu, în timp ce îmi verific emailurile de la studenți. Curând, mi se alătură și Casandra, și începem să discutăm despre viața de acasă. Începe să îmi povestească din nou despre Andrei și Adelina, gemenii ei de cinci ani, iar eu dau din când în când din cap pentru că sunt politicoasă, în ciuda faptului că mintea mea nu procesează niciun cuvânt din cele rostite de ea.

Înșiruirea ei rapidă de cuvinte este oprită brusc de o bătaie în ușă. Mă ridic pentru a o deschide, având în vedere faptul că femeia, care era atât de dornică să verse toate dificultățile ei afară, își trăgea sufletul. În cadrul ușii stătea Ovidiu, agentul de la Poliția Municipală Iași.

— Hei! îi spun și îl invit înăuntru.

Ovidiu este un bărbat de vreo 30 de ani, dar nu pot fi sigură, fiindcă nu l-am întrebat niciodată. Mă cunosc cu el de vreo jumătate de an și nu pot să spun că l-am plăcut vreodată. Mereu am avut un sentiment ciudat în legătură cu el și simțeam că îmi face apropouri de fiecare dată când ne vedeam. Și ne vedem destul de des, cinci zile din săptămână lucrând cu el. Am încercat să vorbesc la secție să îmi dea un alt agent, dar Ovidiu este singurul pe acest caz, deci nu putea fi schimbat.

— Hei, Marta! Bună ziua, doamna Casandra! Ce mai faceți? Cum sunt copiii?

— Bună, Ovidiu! Ce să fac, bine... și Casandra începe să povestească din nou despre copiii ei și viața de acasă.

Peste vreo cinci minute, o întrerupt politicos. Dacă Ovidiu ar fi venit aici doar să vorbească cu draga mea colegă, aș fi fost plecată de multă vreme. Dar avem treabă de făcut.

De vreo două luni încoace, primesc cadavre din diferite zone ale Iașului și chiar și din afară: Nicolina, Podu Iloaiei, Aroneanu, orice zonă din oraș și pe o distanță de zece kilometri de la periferie. Inițial, nu puteam să legăm morțile între ele, pentru că autopsia era diferită pentru fiecare individ. Dar, după ce am găsit în două cadavre pungi de plastic cu mesaje în ele, ne-am gândit că acestea au o legătură.

Scot cadavrul din compartimentul frigorific. L-a adus poliția sâmbătă și am fost rugați să depistăm moartea lui și dacă cumva are vreo legătură cu celelalte morți. Iau fișa de informații și o citesc la repezeală. Femeie de patruzeci de ani... Zona Păcurari... Nume...

— E neidentificată persoana?

— Mda, am luat legătura cu niște oameni din zona de unde am găsit cadavrul, dar nu știau nimic despre ea.

— Și, cum, nu a căutat-o nimeni? Pentru numele lui Dumnezeu, are patruzeci de ani, trebuie să aibă vreo rudă sau vreo prietenă care să se intereseze de ea.

— Nu, nu am primit nicio sesizare încă. Probabil nu i s-a observat lipsa.

— Interesant, ce pot să zic... Bine, acum mă pun pe treabă.

Îmi aduc trusa și cercetez cadavrul. Unii nu rezistă când văd un mort și li se face rău după vreo cinci minute. Așa reacționase și Ovidiu primele două. Încă îi văd greața pe

față, dar măcar nu mai vomită. O verific pe exterior de urme de împușcături sau de violență fizică, dar și de amprente; observ că nu are, ceea ce era de așteptat, având în vedere că ucigașul era foarte meticulos când își omora victimele, fiind atent să nu lase în urmă vreun detaliu despre cine este el. După ce termin să o examinez, încep adevărata muncă. Apuc bisturiul și încep să tai în zona abdomenului. Am nevoie de o mostră din mucoasa gastrică și din țesutul limfoid al intestinului subțire, pe care le trimit la laborator, să vadă dacă victima a fost otrăvită. Pe urmă, fac o incizie de-a lungul bustului, pentru că trebuie să iau o mostră și din plămâni. Când disec plămânul drept, observ o bucată de plastic. Cu ajutorul pensetei o iau și o pun pe tăvița de lângă mine. Se pare că am terminat o parte din treaba pe care o aveam.

După ce iau mostre și din zona intracraniană, suturez tăieturile și pun probele în recipientele speciale, îmi scot mănușile și anunț treaba terminată. Ovidiu se apropie de tăviță și examinează punga de plastic cât timp eu îmi depozitez mostrele în frigider.

— Ce mai scrie de data asta? îl întreb, pentru că nu spune nimic.

Mă întorc și îl văd stând în aceeași poziție ca atunci când am început să depozitez recipientele. Mă duc lângă el și mă uit la ce apare pe bucata de hârtie din punga transparentă. Era o poză cu mine în timp ce disecam un alt cadavru. Nu era suficient de clară, dar recunosc pereții încăperii pe care o văd în fiecare zi. Nu scria nimic altceva, dar mesajul era clar.

— Ce ar trebui să fac? îl întreb pe Ovidiu, dar pare într-o stare de șoc. Niciodată nu a fost transmis mai clar care va fi următoarea victimă.

— Um, voi... Voi chema un echipaj să stea prin preajmă până când vom afla cum stă treaba.

— Bine, cum spuneți voi...

După ce Ovidiu cheamă echipajul de poliție și apare la poarta morgii, plec, urmărită de cei trei oameni ai legii acasă. Tot drumul am mers cu stres și frică. Întrebările nu aveau o continuitate, și majoritatea nici măcar nu aveau un final. De când mă urmărește? De ce fix eu? Cum ar trebui să procedez? Nu am fost niciodată amenințată, pentru că mereu am fost în rând cu lumea. Nu ies cu nimic în evidență și încerc să mă fac cât mai neobservată de fiecare dată când ies în oraș. Așa că, pentru a mă calma, încep să număr cât timp stau la semafor, iar treptat stresul dispare.

Ajung în fața blocului unde locuiesc și îmi parchez mașina, apoi urc la etajul unde am apartamentul. Când intru în locul pe care îl numesc „acasă”, sunt cuprinsă de un sentiment de ușurare, care mă părăsește destul de rapid. Închid ușa, îmi pun paltonul în cuier și merg la bucătărie să îmi fac o cafea și niște supă. Gustul amar al cafelei și aroma supei de pui îmi relaxează mușchii pe care nu știam că îi am încordați. După ce termin cu masa, mă duc în dormitor, iau o carte și, așezându-mă pe fotoliu, mă apuc de citit.

*

Mă trezesc cu cartea în mână, tremurând de frig. Îmi pun un pulover pe mine și merg în bucătărie să îmi fac un ceai. Dar, cât timp fierbe apa, aud o bufnitură din dormitor. Inițial, nu o bag în seamă, dar ea se mai aude încă o dată. Iau un cuțit și mă duc spre dormitor. Bufniturile continuă și, cu fiecare pas pe care îl fac, inima îmi bate din ce în ce mai tare. Deschid ușa dormitorului, în speranța că voi putea intra neobservată, dar aceasta scârțâie puternic. Inițial, lu-

mina puternică mă distrage, dar observ curând o umbră în spatele perdelei. Parcurg distanța cu repezeală, iar când o dau de perete descopăr... o pisică. Pisica vecinilor iar a intrat în apartamentul meu. O iau frumos și îi dau un plic cu mâncare de pisici, iar după ce termină masa pe care i-am pregătit-o o reped înapoi, afară. Apa pe care am încălzit-o pentru ceai era acum rece, dar nu mai am nevoie de ea. O pun la floarea de pe pervaz și după, mă întind în pat.

Următoarea zi, mă prezint la laboratoarele de toxicologie cu mostrele prelevate. I le dau colegei mele Elena, care mă anunță că pot să vin să iau rezultatele peste două zile. Iar eu îmi continui viața ca și cum nu aș fi viitoarea victimă a unui ucigaș în serie. Așa că îmi văd de viața mea. Echipajul de poliție mă urmărește în continuare, dar nu mai pare a fi atât de vigilent.

Când vine ziua rezultatelor, sunt la ușa laboratoarelor la prima oră. Îmi deschide Elena, mă cheamă înăuntru și îmi înmânează rezultatele de la analize.

— Pastile de câini? Pe bune? Cât de inuman să fii să faci așa ceva?

— Nu știu, dar asta a ieșit. Oricum, știi că așa face mereu, deci nu mi-a fost mare mirarea când am analizat rezultatele analizelor.

— Mda, ai și tu dreptate, oricum, nu înțeleg cum de poți să faci asemenea rău fără ezitare. E un psihopat omul ăsta, nu are sentimente.

— Ei, nimeni nu e perfect, dar la nivelul lui e deja prea de tot.

— Da. Mulțumesc mult de ajutor! Ai grijă!

— Și tu!

Și plec de la laboratoare cu gândul la nebunia acestui ucigaș. După ce mă urc în mașină, îi dau mesaj lui Ovidiu, spunându-i că ne vedem la Odeon, pentru a discuta analize-

le. Când sunt aproape de destinație, parchez mașina pe Boulevardul Socola și parcurg distanța până la restaurant pe jos, fiindcă zona e aglomerată. Dar, când ajung aproape de restaurant, simt că mă lovește ceva tare în cap și leșin din cauza durerii.

*

Mă trezesc într-o încăpere întunecată, cu o durere insuportabilă de cap și fiindu-mi sete, pentru că mereu după ce leșini îți este sete. Sunt legată de un scaun și am o bucată de scotch la gură. Mă zbat, în speranța că legăturile se vor slăbi, dar în zadar. Deodată, se aprinde o lumină care mă orbește. O ușă se deschide, iar banda adezivă îmi este smulșă agresiv. Aud un scaun care e tras și cum o greutate se așază pe el. Apoi, ochii mi se obișnuiesc cu lumina și văd cine e în fața mea.

— Ovidiu? Ce faci aici? Ce fac eu aici? Unde sunt?

— Cred că știi de ce suntem amândoi aici...

— Uite, știu că probabil ești supărat pe mine că îți dau munca în vileag, dar nu cred că cineva te suspectează, iar eu nu voi spune nimic, deci nu trebuie să mă...

Sunt întreruptă de o bătaie puternică. Observ că a dat cu pumnul în masa din față.

— Nu trebuie să minți. Știu deja adevărul.

— La ce te referi? Nu știu despre ce vorbești... Lămurește-mă, te rog!

— Adică intenționezi să îmi spui că nu ai nicio idee despre cine ar putea comite aceste crime? Că nu știi care e faza cu acele pungi de plastic? Că nu știi care e modelul după care sunt alese victimele? Eu știu deja și cred că și tu ai habar de ce se întâmplă.

— Normal că îl știi, dacă tu ești ucigașul. Dar eu nu am nici cea mai vagă idee de ce se întâmplă.

— Nu te-ai săturat să minți? De aproape două luni de zile o faci. Minți, minți, îți afișezi zâmbetul ăla fermecător și te aștepti ca nimeni să nu observe persoana infectă care se ascunde după domnișoara dulce. Dar am văzut cine ești. Și nu te mai poți ascunde.

Zâmbesc. O, ce dulce e viața, atunci când ai parte de ceva care să te stârnească. Un joc, o persoană, orice care să te provoace. Și nu mă așteptam ca fix Ovidiu, naivul de Ovidiu, să își dea seama de planul meu. Dar iată că exact persoana de la care mă așteptam cel mai puțin să afle cine e în spatele crimelor stă acum în fața mea, știind tot despre ce am făcut. Sau poate doar are o bănuială și joacă la cacealma. În orice caz, nu îmi place poziția în care mă aflui.

— Da, ce pot să spun, m-ai prins, îi zic.

— Te ascult.

— Mi-am dat seama de mult cine este adevăratul făptaș.

— Hm, și cine e?

— Nu pot să spun de față cu tine, mai adu o persoană. Să mă asigur că informația va ajunge pe mâini bune.

— Bine, facem cum vrei tu, dacă promiți că vei spune.

— Jur! spun și zâmbesc.

Se întoarce și își ia stația din buzunar. Între timp, îmi tai legăturile de la mâini și de la picioare cu un cuțit pe care îl aveam ascuns în mânecă. Se vede că marele polițist nu m-a căutat de arme, deci probabil juca la cacealma faptul că știa ceva. Mă ridic silențios de pe scaun și mă duc în spatele lui. Abia a conectat stația. Așa că îmi e ușor să îl lovesc și să îl fac să leșine. Îi iau trupul și i-l pun pe scaun, îl leg cu sforile care mi-au fost mie puse, îi iau cheile de la mașină și de la

locul ăsta și ies, nu înainte să observ prezența unei guri de aerisire. Oh, asta va fi interesant.

Observ că suntem aproape de o pădure. Nu îmi dau seama exact, dar o pădure care nu prea e populată. Are mășina aproape de locul de unde am ieșit, ce pare foarte asemănător cu un buncăr. O deschid și scotocesc ce are prin ea. Nu mare lucru, doar o sticlă de apă, o agendă, o brichetă cu un pachet de țigări, o rolă de scotch și telefonul. Pe cel din urmă îl iau și îl calc până se rupe, iar cartela o ard. Pe urmă, mă așez pe locul pasagerului și conduc până la cel mai apropiat magazin.

*

Mă uit la Ovidiu, care începe să se trezească. I-am lipit telefonul de un colț al încăperii la care nu are acces și l-am conectat la un apel video cu al meu. Pare puțin amețit și îi ia ceva până să își dea seama că are o mână dezlegată. Când observă acest lucru, începe să tragă de sfori, dar degeaba; nodurile sunt prea strânse. Pe urmă, începe să strige, dar realizează că încăperea are pereții atât e groși, că nu trece niciun sunet prin ei. După tot efortul depus, se sprijină din nou de scaun și observă că pe masă e o sticlă cu ceai. Se întinde după ea și începe să bea cu înghițituri mari. Apoi începe iar să tragă de sfori.

Peste vreo oră, începe să vomită, apoi să aibă convulsii, iar după cinci minute, nu se mai mișcă deloc. Închid apelul și intru în buncăr. Saliva îi curge dintr-un colț al gurii, dar o șterg cu un șervețel. Picăturile de ochi mereu își fac treaba.

Îl dezleg. Îl pun în mașină. Și pornesc la drum.

— Ovidiu a fost un coleg minunat, spun și îmi șterg lacrimile cu mâneca, doar pentru a intra în contact cu ceapa, ca să pot plânge mai mult. Pe parcursul celor două luni în care am colaborat, mi-am dat seama că e un om incredibil. Și când începuse să îmi placă de el, a plecat de lângă noi. Să te odihnești în pace, Ovidiu!

Înmormântarea lui a fost una simplă. Au fost părinții lui, câțiva colegi din secție și eu. Acum îngroapă sicriul. M-am retras de lângă celelalte persoane. Nu puteam să risc să afle cineva că eu nu sufăr, de fapt, pentru bietul Ovidiu, care a dat dovadă de prea mult curaj.

Nu am fost descoperită, ca de obicei. Nici nu l-am inclus în marea mea schemă. Cu toate acestea, a fost adus la morgă și a trebuit să parcurg tot procesul pentru a demonstra că nu are legătură cu celelalte morți și că a fost una întâmplătoare. La necropsie i-a ieșit intoxicație cu monoxid de carbon, ceea ce a fost în favoarea mea.

După ce l-am dus în garsoniera în care trăia, l-am pus frumos pe un scaun, cu o carte în mână. Nu am lăsat urme, amprente sau orice ar fi putut da în vileag identitatea mea. Când lucrezi la morgă, știi ce anume să faci astfel încât nimeni să nu își dea seama că tu ești, de fapt, făptașul.

Le urez condoleanțe părinților și mă retrag după ce se termină înmormântarea. Oricum nu puteam să stau prea mult, dar m-am gândit să vin, totuși. În cinstea efortului lui de a elucida misterul. Mă urc într-un taxi și îi spun șoferului:

— Strada Mușatinii, Aroneanu, vă rog! Am o treabă urgentă de făcut.

Doar Moartea începe cu M și nu o pot lăsa să aștepte nici măcar o secundă în plus.

Maria Teodora ZOSIN, clasa a IX-a
Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași

Le Cirque de Conte de Fées

Domnișoara Anastasia,

Vă scriu aceasta epistolă în speranța că vă găsește fericită și sănătoasă, întrucât am o mare cerere către dumneavoastră.

*Am avut recent deosebita onoare de a fi martor la unul dintre concertele dumneavoastră și pot afirma, cu toată sinceritatea, că sunteți una dintre cele mai talentate artiste ale acestui secol. Pasiunea și dexteritatea pe care le posedați în timpul acestor reprezentații sunt cele mai importante atribute pe care le caut la viitorii mei angajați. Cred că numele **Le Cirque de Conte de Fées** nu vă este străin și aș dori să fiu primul care vă transmite că, după cincisprezece ani de pauză, redeschiderea va avea loc chiar la Iași, festivitățile de deschidere începând peste două săptămâni, pe data de 24 decembrie, la Palatul Culturii.*

Cu această ocazie, sunteți invitată să faceți parte din echipa mea pentru a realiza cel mai memorabil spectacol din toată lumea. Știu că este o rugămințe enormă, ce necesită timp de gândire, însă nici măcar eu nu pot încetini trecerea nemiloasă a timpului pentru a vă oferi mai mult răgaz pentru a vă gândi, dar sper din suflet să luați în serios această ofertă.

*Cu respect, al dumneavoastră,
Maestru Mersaux*

Scrisoarea stătea deschisă pe noptiera unui dormitor modest, în timp ce destinatară ei o privea ca și cum acele

cuvinte erau sfârșitul ei, nu posibilitatea unui nou început ce i-ar fi schimbat viața. Însă, viața ei nu trebuia schimbată. Anastasia era fericită cu existența sa, chiar dacă nu era perfectă. Da, trebuia să recunoască faptul că garsoniera ei era cam mică, iar patul ei scârțâia la fiecare mișcare, dar pentru prima dată în viața ei era fericită. Acel concert de care vorbea maestrul era doar unul din multe, iar toată viața ei a muncit pentru a ajunge în acel punct. Nu ar fi renunțat pentru nimic în lume la dragostea ei de a cânta la pian, nici la cea de a-i ajuta pe oameni să-și regăsească liniștea prin muzica ei. De asemenea, nu exista niciun motiv pentru ea să accepte această ofertă după toate câte s-au întâmplat. Nu ar fi trebuit să își dorească altceva. Însă, gândurile sale erau îndreptate într-o cu totul altă direcție.

Părinții ei au fost, de asemenea, parte din personalul cercului de la aceeași vârstă pe care o avea ea în acel moment. Sub protecția aceluiași maestru, s-au întâlnit și s-au îndrăgostit, pasiunea lor reflectându-se în tot ce făceau. Astfel, au devenit cel mai așteptat moment al spectacolului, oamenii adorându-i pentru armonia dintre ei. Anastasia încă își amintea cum îi privea cu orele repetând, fiind fascinată de abilitatea lor de a pătrunde în sufletul ei, îndepărtând orice urmă de tristețe. Însă, când se ridica cortina și începeau să cânte, degetele tatălui ei făureau o melodie atât de suavă și de pătrunzătoare, doar cu ajutorul unui arcuș și a unei viori, încât, acompaniat de vocea de-a dreptul divină a mamei sale, stelele păreau că revin la viață pe cerul înstelat după sute de ani în care au renunțat la lumina lor.

Tânăra, de-a lungul timpului, a auzit multe povestiri cum că Maestrul Mersaux, pe care nimeni nu l-a văzut cu adevărat în persoană, sau chiar dacă l-au văzut, nu au trăit îndeajuns ca să împărtășească, era nemuritor și cum că provenea dintr-un alt univers, un univers guvernat de puterea

dorințelor și a magiei de a crede în imposibil. Una dintre aceste basme spunea că inima sa a fost creată din coșmaruri și frică, revocându-i încă dinainte de a exista orice urmă de empatie sau de speranță în sufletul său, dar și dintr-o parte din esența timpului, oferindu-i ingeniozitatea unui geniu, precum și din imaginația unui copil, vizionând lumea ce-l înconjoară așa cum ar putea fi, în loc de slujenia și răutatea din care e formată. Această ființă, mai mult decât un om, dar mai puțin decât o divinitate, a ajuns cu ajutorul unei forțe întunecate în acest univers, creând *Le Cirque de Conte de Féés*, un loc fantastic, chiar magic.

Dar Anastasia nu credea aceste lucruri. Cum ar fi putut când în acest circ au fost uciși cu sânge rece ambii ei părinți, chiar sub ochii ei, iar, exact după acest incident, circul a încetat să-și facă apariția? Știa că cineva fusese arestat pentru această tragedie, însă nu era persoana corectă. Nu îi văzuse fața atacatorului, dar putea fi sigură că nu era cel ce și-a primit pedeapsa. Nu că ar fi crezut-o cineva. Avea doar patru ani, iar adulții nu aveau încredere în instinctele ei.

Dar cu toate că aceste amintiri îngrozitoare îi încețoșau mintea, oare nu își dorea și ea o viață fericită și împlinită, așa cum au avut ai săi împreună cu acest circ? Răspunsul era fără îndoială da. De câte ori nu a visat ea că nu va mai fi singură? Că va putea spune că existența sa a fost cu adevărat magică, cum numai în basme se găsesc? Își dorea toate aceste lucruri cu o ardoare mai mistuitoare ca soarele însuși. Iar dacă acest maestru i-ar fi promis că se vor îndeplini, Anastasia ar fi acceptat de-ndată propunerea lui.

Deși era trecut de miezul nopții, tânăra nu reușea să adoarmă. Luând o foaie de hârtie din sertarul noptierei, începu să compună scrisoarea de răspuns. Inițial, plănuise să o trimită a doua zi, însă cum nu avea altceva mai bun de

făcut care să îi distragă gândurile în a zburda în alte locuri neplăcute...

Măinile îi tremurau, iar mintea îi era încețoșată de milioane de idei și întrebări, scrisoarea devenind treptat o reflexie a propriului zbucium din sufletul ei. Recitind-o la final, a rupt fila în zeci de bucățele, revărsându-și toată frustrarea asupra bieteii hârtii. Oboseala a pus stăpânire pe ea, întunecându-i într-un final privirea, până când a adormit.

A doua zi, când s-a trezit, mai mult spre prânz decât dimineată, toate foile rupte dispăruseră, în locul lor fiind un alt plic vișiniu, cu scrisul auriu, îngrijit ce îl decora, conturându-i propriul nume. Nu știa cum a ajuns această scrisoare la ea în pat, însă curiozitatea a câștigat într-un final, Anastasia deschizând-o, ochii săi confuzi trecând cu repeziciune peste rândurile ordonate.

Dacă hârtia ciopârțită ce era împrăștiată în toată camera ta, mângălită cu cerneală, este un semn, voi presupune că mi-ai luat în considerare oferta și că te gândeai să o accepți.

Bănuiesc de asemenea că ai propriile standarde de la această slujbă ce vor dori a fi întâlnite, precum și condiții. Pentru a pune la punct aceste detalii privind angajarea ta, te aștept astăzi, 22 decembrie, la ora 14⁰⁰, pe Bulevardul Ștefan Cel Mare, unde unul dintre actorii mei te va aștepta și te va conduce la mine.

*Așteptând cu nerăbdare întâlnirea noastră,
M.*

Privind la ceas, inima mai că i-a sărit din piept când a observat că erau mai puțin de treizeci de minute până la ora impusă. Fiind în grabă, i s-au șters imediat din minte milioanele de întrebări pe care acea epistolă le-a creat. În propriul tumult, nu a realizat că exact acesta a fost efectul dorit de angajatorul ei: să o zăpăcească atât de tare pe biata fată, încât aceasta să uite de neconcordanțele în legătură cu informațiile ce se aflau în textul tocmai citit.

Ieșind din locuința sa modestă, Anastasia a început să alerge, fiind inconștientă de umbra ce s-a strecurat în casa sa, uitată descuiată. Puțin știa acea nălucă că tânăra nu avea obiectul pe care îl râvnea și de care avea nevoie mai mult ca de aer.

Ajungând la locul indicat în scrisoare, fata s-a trezit deodată învăluită în întuneric, un întuneric atât de dens, încât nici să respire nu reușea. Panica i-a cuprins întreaga ființă, inima începând să-i bată cu o intensitate atât de mare, încât se temea că o să îi iasă din piept. Ura întunericul mai mult decât orice, iar când a încercat să respire pentru a se calma, și-a simțit plămânii contractându-se de durere. Capul i se învârtea, devenind, treptat, din ce în ce mai greu să rămână conștientă. Într-un final, când pleoapele i-au devenit prea grele pentru a mai putea să și le țină deschise, s-a lăsat purtată de bezna terifiantă ce o înconjură.

După un timp, s-a trezit într-un loc necunoscut, dar care emana o senzație de siguranță, de familiaritate. Însă, auzind vocile de pe fundal, a rămas cu ochii închiși, ascultând.

— Planul tău este oribil. Va eșua încă de dinainte să înceapă, iar eu refuz să iau parte la așa ceva. Vei eșua, a repetat vocea necunoscută, pe un ton amenințător, vei eșua, iar atunci să nu vii la mine să te plângi. Pentru că de data asta, nu voi mai fi lângă tine să suport consecințele în locul tău.

— Frate, te rog, un al doilea glas grav a răspuns nonșalant, ai puțină încredere în mine. Ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani a fost o tragedie, dar a fost necesară și, crede-mă, îți spun că totul a avut un scop. Ce s-a întâmplat nu a fost o greșeală, dar pot să îți promit că nu se va mai repeta.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, a spus amenințător prima voce, înainte să iasă furtunos, trântind ușa și lăsând o

liniște mormântală în urma sa, fiind întreruptă după câteva momente de un glas amuzat.

— Poți să nu te mai prefaci că dormi. Nu am așteptat să te întâlnesc degeaba.

Deschizând precaută ochii, Anastasia a fost șocată să descopere în fața ochilor silueta angajatorului ei. Deși îi promise că îl va vedea pentru a discuta cererile ei, nu se aștepta întrutotul că ar face-o față-n față. Deși, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, avea sens să își arate fața personalului lui, întrucât nimeni nu ar fi atât de credul încât să accepte oferta unui om fără trup.

Maestrul care se ocupa de *Le Cirque de Conte de Fées* era, în același timp, exact cum se aștepta să arate, dar și complet diferit. Asemenea imaginației ei, purta un costum negru, singura pată de culoare vizibilă fiind cravata sa verde. Un joben și o pereche de mănuși asortate îi decorau figura înaltă, care i-ar fi oferit un aspect serios dacă nu ar fi fost zâmbetul său rece, ușor răutăcios. Însă, aici se opreau toate similaritățile între proiecția pe care fata a făurit-o din propria imaginație acestui domn și el însuși.

Din cauza legendelor exagerate, Anastasia și-l imaginase în vârstă, poate chiar hidos, dar sigur nu tânărul misterios ce stătea în fața ei. Un tânăr ce, sub firele brunete de păr, ascundea niște ochi negri precum cerul nopții, ochi care reflectau tainele universului și nemărginirea sa, strălucind jucăuș.

Realizând cât de ciudat trebuia să fi arăta holbându-se la el, fata s-a ridicat brusc de pe canapeaua roșie pe care dormise, întinzându-i mâna și anunțându-l ce onoare era pentru ea că îl întâlnise. Răspunzându-i în aceeași manieră politicoasă, Mersaux a invitat-o la o cană cu ceai pentru a discuta detaliile necesare. Anastasia a început prima, fără să ezite:

— Domnule, nu am cerințe și nici așteptări prea mari. Singurul lucru pe care vreau să mi-l promiteți este că viața ce are să mă aștepte, dacă vă accept oferta, este cel puțin la fel bună ca cea din prezent. Că nu îmi arunc viitorul pentru o minciună și că o să mă pot bucura în liniște de ceea ce îmi place să fac.

După ce și-a terminat monologul, au stat o vreme în liniște, în timp ce tânărul o privea curios, căutând ceva în privirea ei ce nu a găsit. În final, i-a răspuns:

— Ești o persoană tare ciudată, știi? Zeci de oameni au venit la mine rugându-mă lucruri inimaginabile, precum imortalitate sau aur cât pentru o întreagă populație, iar tu îmi ceri ceva atât de plictisitor precum... o viață liniștită? a încheiat el râzând.

— Cum puteți spune așa ceva? a strigat ea ofensată. Sunt persoane care nu au posibilitate de așa ceva pentru că au avut ghinion sau pentru că li s-a încheiat viața tragic de devreme, iar dumneavoastră spuneți că este plictisitor?

— Te rog, fără formalități, a oftat el. Oamenii doar au impresia că vor liniște. O caută uneori o eternitate, iar când chiar o găsesc, realizează că le este dor de tumultul magic pe care l-au respins atâta timp. De aceea, atâția oameni sunt nefericiți. Însă, desigur, dacă asta îți dorești cu adevărat, cine sunt eu să te refuz? Totuși, a continuat el, am și eu o cerere pentru tine. În posesia ta se află o carte de partituri scrise de tatăl tău. Am nevoie de ea.

— Oh, dar te înșeli, l-a contrazis ea, având încă un gust amar de la cuvintele lui îngrozitoare. Am vândut-o acum mult timp. Aveam nevoie de bani, iar eu nu cântam la vioară, deci a trebuit să scap de ea, a spus ea, regretând acum gestul făcut. Însă, știu unde a ajuns, dar nu știu dacă o putem recupera prea ușor.

Răspunzându-i că se vor ocupa de acest detaliu mâine, au început să discute despre numărul fetei în cadrul spectacolului. Îmbrăcămintea ei era deja pregătită, deci singurul lucru de care trebuia ea personal să se ocupe era muzica. Înșirându-i lui Mersaux o listă de melodii în ton cu sărbătoarea ce se apropia cu repeziciune, hotărându-se la unele dintre cele mai frumoase opere ale compozitorilor aparținând mai ales perioadei romantice. Iar când au ajuns la un consens în legătură cu așteptările, Anastasia a semnat un contract în care era de acord că, pentru a avea propria bunăstare, aceasta avea să facă orice îi cerea maestrul. Părând un schimb veritabil și corect, nu a ezitat înainte să își așterne scrisul îngrijit în partea de jos a foi.

Odată ce „afacerea” lor s-a încheiat, Mersaux s-a scuzat, spunând că are treburi în altă parte a orașului, după care s-a transformat într-un nor de fum, dispărând din încăpere. Fetei nu îi venea să-și creadă ochilor. Poate că se înșelase în privința lui, iar acest circ chiar avea ceva nemai-văzut la reprezentațiile lui. Realizând acestea, un val de panică puse din nou stăpânire pe ea, întrebându-se cu ce a fost de fapt de acord în acel contract. Iar dacă acest maestru al circului chiar era precum nenumăratele legende despre el... Nu voia să își termine gândul. Știa că, cel mai probabil, exagerează, toate aceste frici fiind de fapt o pură creație a imaginației ei. Își dorea să doarmă, poate așa mintea ei avea să fie mai clară.

O bătaie scurtă în ușa încăperii a anunțat prezența altei persoane ce a intrat nepoftită în încăpere. Presupunând că îl caută pe Mersaux, l-a informat că abia plecase, însă băiatul a dat din cap, spunându-i că dorea să vorbească cu ea. Auzind acestea, l-a poftit să ia loc lângă ea, pe canapea, dar el a refuzat. O vreme, doar a stat și l-a privit cum se plimba dintr-un colț al camerei în altul, fără să scoată un

cuvânt, până când a început să vorbească. Uimită, a realizat că aceasta era aceeași voce care i-a reproșat maestrului deficiențele planului său. Uitându-se mai atent la el, a observat că era o variantă mai tânără a fratelui său, dar mai blândă.

— Știu că va părea ciudat ce o să vă spun, dar trebuie să mă credeți, a început el, disperat. Știu pentru ce v-a adus aici, iar motivul nu este de a fi parte din personalul său. Ci pentru cartea tatălui dumneavoastră, un obiect pe care nu i-l puteți da sub nicio formă. Vă rog să mă scuzați, dar mai multe detalii nu pot să vă dau, a continuat el, văzând nedumerirea fetei. Are ochi peste tot, iar dacă ar ști că vă zic toate acestea...

Însă nu a apucat să își termine propoziția, căci a dispărut în același mod misterios precum fratele său mai mare. Renunțând la ideea de a înțelege tot ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore, s-a întins, adormind imediat.

A doua zi, dis-de-dimineață, a fost trezită de furtuna ce bătea în mica fereastră. Un bilet lăsat lângă ea o informa că ar trebui să se pregătească pentru a pleca să găsească volumul. Amintindu-și de discuția de ziua precedentă, a decis că cel mai bine ar fi să nu se abată de la ce a promis inițial. Astfel, după o oră era, deja în fața Bibliotecii Centrale Universitare, împreună cu Mersaux. Intrând în clădirea imensă, au început să coboare un set de scări ce ducea într-un subsol, unde, ascunsă după un set de uși masive de lemn, era o altă bibliotecă mai mică. Acolo, o bătrână i-a întâmpinat pe amândoi cu zâmbetul pe buze, un zâmbet care a dispărut imediat ce au rugat-o să le dea cartea, promițându-i că îi vor da orice sumă dorește. Pe un ton glacial, a răspuns că singura variantă prin care ar fi dat ce căutam era dacă, în schimbul ei, unul din noi își oferea inima.

Fără să ezite, tânărul din stânga ei a aprobat, scoțând din geanta pe care Anastasia a observat abia acum că o căra,

un recipient în care se afla o inimă adevărată. Înmânându-i femeii organul, fără ca măcar să clipească, i-a cerut încă o dată volumul. Bătrâna, realizând că nu mai este cale de întoarcere, a fost nevoită să îi dea ceea ce dorea. Privind toate acestea, fata se simțea mai mult decât amețită, întrebându-se cum a renunțat el atât de ușor la singurul lucru ce îl definea ca om. Iar odată ce au ieșit din clădire, i-a răspuns întrebării nerostite ce îi măcina gândurile:

— Te rog, renunță la expresia îngrozită. Sentimentele nu-mi servesc la nimic, iar funcțiile sale fiziologice pot fi înlocuite de magie. Măine va fi o zi mare. Pregătește-te de spectacol!

*

Lumina inunda scena, iar sute de aplauze răsunau în întreaga încăpere. Nu știa cum au încăput atâtea persoane într-un spațiu atât de mic în comparație cu mulțimea ce aștepta entuziasmată numărul ei. Anastasia se uita sfioasă la încăperea maiestuoasă a Palatului Culturii. În toată viața ei, de câte ori a vizitat acest muzeu, nu a observat acest loc. Mii de lumânări decorau pereții înalții ai sălii într-o culoare gălbuie, în contrast cu perdelele vișinii ce ascundeau ferestrele, ce separau orașul întunecat de acest loc în care magia plutea prin aer.

Deodată, toate luminile s-au stins, prevestind intrarea fetei în scenă. Un sentiment de neliniște a cuprins-o la vederea pianului lângă care se afla Mersaux însuși, cu o vioară în mână. Nu știa ce căuta acolo și nici de ce s-a hotărât să își arate fața întregii mulțimi de oameni, dar acest gest prevestea o altă tragedie. Iar atunci, tânăra și-a adus aminte de cuvintele fratelui lui.

Așezându-se în fața pianului, fata a observat că pe el stătea o partitură străină, scrisă de mână. Atunci, și-a dat seama că era una dintre compozițiile tatălui ei, adaptată pentru instrumentului ei muzical. Știa că, probabil, făcea o greșală în decizia ei de a-l acompania pe băiatul cu zâmbet de gheață ce o privea insistent, dar numai gândul de a cânta ceva făcut de tatăl ei îi crea o stare de nostalgie și bucurie.

Atingând cu grijă primele note, lacrimi mari și grele au început să se prelingă pe fața Anastasiei, muzica alinându-i durerea din suflet. Melodia era alcătuită din atâta fericire și tristețe în același timp, încât știa că numai pentru a avea oportunitatea de a cânta din nou aceeași melodie, și-ar fi vândut întreaga ființă fără să ezite. Ar fi renunțat la viața însăși pentru încă o secundă de plăcere. Cântând aceste note blestemate, a simțit pentru prima dată că existența sa avea un scop, și anume de a transforma în realitate partitura din fața ei.

Însă, atingând acordurile ce anunțau coda, ceva s-a schimbat. Notele au devenit întunecate, transformându-se dintr-un vis într-un coșmar. Sunetele până acum suave ale viorii s-au transformat într-un vuiet înfricoșător, spărgând magia momentului.

Abia atunci și-a dat seama ce s-a întâmplat. Odată cu începutul cântecului, sufletul fiecărei persoane din acea încăpere s-a desprins de reprezentăția fizică, ridicându-se deasupra lor. Dar, când au început acordurile finale, toată esența lor s-a îndreptat spre maestrul circuitului.

Uitându-se în jur, tânăra a rămas îngrozită când a văzut că tot publicul părea lipsit de viață, piepturile lor rămânând nemișcate. La început, a crezut că inima sa s-a oprit din cauza șocului. Fiind mai atentă, și-a dat seama că bătaia continuă ce trebuia să vibreze în tot corpul ei era absentă. Privindu-l pe Mersaux cu frică și dispreț, a observat o lumi-

nă orbitoare împrejurii, făcându-l să pară și mai inuman ca de obicei, imaginea trezindu-i o amintire aproape uitată.

Ura fetei pentru el a crescut înmiit când în fața propriilor ochi a apărut o nouă priveliște, una în care tânărul ce-i stătea în față, râzând nebunește, le-a luat viața părinților ei. Nu îi venea să creadă cât de ignorantă a fost la toate semnele. Ar fi putut opri această nouă tragedie din a se întâmpla. Ar fi putut să-l refuze, să îl fi mințit, iar toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Fiind sleită de toată energia ei, a reușit doar să întrebe:

— De ce?

— Cum crezi că am trăit atâtea sute de ani? Magia mea nu este la fel de puternică în lumea ta, iar, după ce am fost izgonit din propriul meu univers, aveam nevoie de o sursă, a chicotit el, ca și cum ar fi făcut o glumă pe care doar ea ar fi putut-o înțelege. Oh, și bieții tăi părinții... Au fost atât de talentați. Aproape că mi-a părut rău când a trebuit să scap de ei. Au complotat prea mult timp împotriva mea fără să observ, a adăugat el, gata să plece.

Disprețul clocotea în propriile-i vene, fiind dezgustată de ceea ce făcuse. Deși se simțea slăbită, știa că nu va ajunge precum restul publicului. Mersaux mai avea nevoie de ea, însă încă nu știa la ce.

Când au intrat totuși polițiștii în sală, Anastasia și-a dat seama imediat motivul. Urma să dea vina pe ea pentru cele întâmplate. Urma să dea vina pe ea și nimeni nu îi va crede protestele. Avea să își petreacă toată viața închisă, în liniștea mormântală ce o aștepta, în timp ce el va continua să terorizeze întreaga lume.

Iar atunci a înțeles cu adevărat de ce liniștea era un lucru de care orice persoană trebuia să fugă. Reprezenta o închisoare mult mai aprigă decât orice încăpere în care ar fi fost încuiata, aducând numai nefericire oricărei persoane. Păcat că a realizat acest lucru prea târziu.

Cuprins

<i>Cuvânt lămuritor</i>	5
Clasele V-VIII	
Sofia ALMĂȘANU , clasa a VII-a B Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași Bojdeuca din Țicău	9
Anastasia BODOGA , clasa a VI-a E Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Iași Iașul	11
Ilaria Rebeca BURLACU , clasa a VII-a Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași Lumina inimii	13
Crina CIOCÎRLAN , clasa a VIII-a Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași Magia unei zile de vară	23
Teea CREANGĂ , clasa a VI-a Școala Gimnazială „Bogdan Petriceicu Hașdeu” Iași Detectiv aproape ca în filme	27
Sofiana Ioana DARABAN , clasa a VII-a Colegiul Național Iași Statuile întunecate	30
Theodor DARIE , clasa a VII-a C Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași Poveștile șoptite ale Iașului	36

David Andrei DOBRIN , clasa a VII-a Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași Iașul, orașul poveștilor nesfârșite	39
Rebecca GOLDAN , clasa a VII-a A Școala Gimnazială „Dimitrie Sturdza” Popești Poveste despre Iași	41
Teodora GRADU , clasa a VIII-a Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași Pianul zburător	44
Roberta HERB , clasa a VII-a D Colegiul Național Iași Scriori către îngerii mei rătăciți... ..	46
Iarina-Sofia IONESCU , clasa a VI-a B Colegiul Național Iași Inima Iașului	51
Alexandra Crina IONIȚĂ , clasa a VII-a E Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Iași Orașul din oglindă	53
Rebeca Ștefania IRIMIA , clasa a VII-a D Colegiul Național Iași Reuniunea familiei sub culorile toamnei	59
Adelina Maria JITARIU , clasa a VI-a Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași (Re)Descoperind Iașul... ..	61
Evelina MARCU , clasa a VII-a Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași Iași, eroul meu de poveste	64

Maria-Medeea MÎNDRILĂ , clasa a VII-a Colegiul Național Iași Comoara secretă	67
Anamaria PANTĂR , clasa a VII-a Școala Gimnazială „Bogdan Petriceicu Hașdeu” Iași Iașul în mintea unui copil	71
Camelia PĂȘCĂNEANU , clasa a VI-a Colegiul Național Iași Iașul – pictura care invită	73
Victor PREDA , clasa a VII-a Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași Drag călător pe alei ieșene... ..	76
David Dimitrie RUSU PREDA , clasa a VI-a E Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Iași Teiul lui Eminescu	79
Fabian-Andrei TALPAN , clasa a VII-a A Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun” Iași Pădurea Galata	82
Gabriela TEODORESCU , clasa a VIII-a Școala Profesională „Ștefan cel Mare” Cotnari Plai de aur... cotnărean	84
Teodora-Silvana TRUȚĂ , clasa a VII-a B Școala Gimnazială „Dimitrie Sturdza” Popești Frumusețile Iașului	86
 Clasele IX-XII	
Daria Cristiana ACSINTE , clasa a XII-a D Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău Balta Stârcioaiei	91

Daniel AFTEMI , clasa a IX-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași În tărâmul de dincolo pentru o zi	95
Denisa AIOANEI , clasa a X-a C Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău Umbra din Buhalnița	100
Bianca ANDRIEȘ , clasa a X-a E Liceul Tehnologic „Petru Poni” Iași Umbrela timpului. Poveștile Iașului vechi	102
Daria Elena ASĂVOEI , clasa a X-a C Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău Buhalnița sau despre revelațiile unui vernisaj oniric, alături de Mihai Păstrăguș	104
Ioana BAMBOI , clasa a IX-a C Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași Iași – inima culturală a României	108
Ruslana BOTEA , clasa a X-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași Misterul nopților de toamnă	110
Amalia Ioana CIREȘI , clasa a IX-a F Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău Minunea din Muzeul Viei și Vinului	114
Adelina Maria CRĂCIUN , clasa a IX-a Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași Miracol de Crăciun	118
Bianca-Teodora GHEORGHIAN , clasa a X-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași Orașul meu mult-iubit	126

Andrei Daniel GRIGORESCU , clasa a X-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași Nu doar un parc... ..	128
Claudia Gabriela HERGHELEGIU , clasa a X-a C Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău Străbătând Iașul în era digitală	130
Maria-Alexia JUFĂ , clasa a IX-a B Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani Oraș viu, dar uitat 134	
Ilona LEHACI , clasa a IX-a Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași Legat la ochi	138
Beatris MARIN , clasa a X-a B Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași În memoria Iașului	158
Denisa NECHITA , clasa a IX-a B Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani Magia Iașului în noapte	160
Maria PRISACARIU , clasa a X-a E Liceul Tehnologic „Petru Poni” Iași Povești din vechiul Iași	163
Sabina-Georgiana RADU , clasa a IX-a G Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani Povestea teiului	165
Constantin Sebastian ROȘU-PAȘCU , clasa a XII-a D Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău Lumina trecutului strămoșesc	170

Claudiu-Constantin SAMOILĂ, clasa a IX-a B

Liceul Tehnologic „Petru Poni” Iași

Melancolie în nuanțe de aur 172

Ecoul iernii 175

Mara Oltița ZAMFIR, clasa a XII-a D

Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Hârlău

Vinul Răreșoaiei 177

Maria Sofia ZAGAN, clasa a IX-a

Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași

Moartea începe cu M 181

Maria Teodora ZOSIN, clasa a IX-a

Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași

Le Cirque de Conte de Fées 191

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
Gh. Asachi IAȘI

Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași
Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 8-10
(Galeriile Comerciale, mezanin), 700063

Telefon: (+4) 0332 110044
E-mail: contact@bjiasi.ro
Web: <http://www.bjiasi.ro/>

ISSN: 3061-5070
ISSN-L: 3061-5070